

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6, 7
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6, 7
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 8, 9, 10, 11
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 8, 9, 10, 11
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 12, 13, 14, 15
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 12, 13, 14, 15
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ລົງມືທຳໃນການຊ່ວຍເຫລືອເດັກນ້ອຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອີບພະຍົບ 1:15-2:10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ອີບພະຍົບ 1:1-2:10

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຜູ້ຍິງມີຄວາມກ້າຫານຫລາຍ ໃນການທ້າທາຍແລະຕໍ່ສູ້ຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງຟາຣາໂອເພື່ອຊ່ວຍເດັກນ້ອຍ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານຈະເຮັດຫຍັງແດ່, ເພື່ອຈະຊ່ວຍເດັກນ້ອຍ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຢາກໃຫ້ເຫັນຊ່ອງທາງວ່າ ຜູ້ຍິງຊ່ວຍເດັກນ້ອຍ (ໂມເຊ) ຢ່າງໃດ? ແມ່ນເວລາເກີດຂອງໂມເຊ.

ຄຳນຳ

ສຸພາສິດສມັຍເດີມຂອງຄົນອັຟຣິກາ ກ່າວວ່າ "ທີ່ຈະສ້າງບ້ານໄດ້ນັ້ນ ພວກເຮົາຕ້ອງສ້າງເດັກນ້ອຍ" ສຸພາສິດນີ້ແມ່ນໃຊ້ບໍ່ໄດ້ໃນສມັຍໂມເຊເກີດ, ເພາະກະສັດອີຢິບ ສັ່ງຂ້າເດັກນ້ອຍ. ແຕ່ພວກເຮົາກໍສັງເກດເຫັນໄດ້ວ່າ ໃນປະເທດອີຢິບສມັຍນັ້ນມີຜູ້ຍິງ 5 ຄົນທີ່ຍອມສູງງ່ຕໍ່ພັນອັນຕະລາຍທຳຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍເດັກນ້ອຍຊາວເຮັບເຮີ. ຜູ້ຍິງ 2 ຄົນອາດຈະຊ່ວຍເດັກນ້ອຍຫລາຍເປັນພັນໆ. ຜູ້ຍິງອີກ 3 ຄົນກໍໄດ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ເພື່ອຊ່ວຍເດັກອີກຄົນໜຶ່ງ. ທຸກຄົນກໍໄດ້ເຮັດ ພາກສ່ວນຂອງຕົນເອງ ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄົນນີ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະຈະໄດ້ນຳຄົນເຮັບເຮີທັງຫລາຍໃຫ້ອອກຈາກປະເທດອີຢິບ, ໂດຍຜ່ານປ່າກັນດານ, ເພື່ອຈະໄປສູ່ແຄວ້ນການາອານ. **ເດັກນ້ອຍຄົນນີ້ຊື່ວ່າ "ໂມເຊ"**

1. ຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງຂ້າ: (ອີບພະຍົບ 5:15-22)

ໃນພຣະທັມອີບພະຍົບ ເລີ້ມດ້ວຍການມີບັນຫາທາງດ້ານການເກີດຂອງຊາວເຮັບເຮີ: ການເພີ່ມຈຳນວນຂຶ້ນໄວໂພດ. "ຝ່າຍເຊື້ອສາຍອິສຣາເອນເປັນຄົນທີ່ມີລູກຫລານຫລາຍແລະເພີ່ມຈຳນວນຂຶ້ນຫລາຍ ແລະມີກຳລັງຫລາຍ ແຜ່ອອກໄປຫລາຍຈົນເຕັມເມືອງ"(1:7) ບັນຫານີ້ ບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບສະຖານທີ່ຢູ່, ບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບເສຖກິດ ແຕ່ກ່ຽວກັບການເມືອງ. ກະສັດຈຶ່ງວາງແຜນການລົງມືທັນທີ.

ແຜນການທີ່ໜຶ່ງຄື ໃຫ້ຄົນອິສຣາເອນທຳງານໜັກຂຶ້ນ. ເພື່ອວ່າເມື່ອພວກເຂົາທຳງານໜັກຂຶ້ນແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຈະອິດເມື່ອຍລ້າ ແລະກໍຈະບໍ່ມີເວລາໃຫ້ກັບຄອບຄົວ. ແຕ່ກິງກັນຂ້າມ ຍິ່ງທຳງານໜັກຫລາຍຂຶ້ນປະຊາກອນຂອງອິສຣາເອນກໍຍິ່ງເພີ່ມທະວີຂຶ້ນໄວ. ແຜນການຂອງຟາຣາໂອບໍ່ປະສິບຜົນສຳເລັດ.

ແຜນການທີ່ສອງຄືຕ້ອງຂ້າເດັກນ້ອຍ ນີ້ເປັນການຕັດໄຟແຕ່ຕົ້ນລົມ. ຖ້າບໍ່ມີເດັກນ້ອຍແລ້ວປະຊາກອນຈະແຜ່ຂຍາຍບໍ່ໄດ້ເດັດຂາດ. ແຜນການນີ້ ກະສັດຂອງອີຢິບກໍໄດ້ເອີ້ນໝໍຕໍາແຍ (ນາງຜະດຸງຄັນ) ຫລືວ່າ (ຜູ້ຊ່ວຍໃນການອອກລູກ) ຄົນເຮັບເຮີໃຫ້ມາເຝົ້າແລ້ວກໍສັ່ງເຂົາວ່າ “ເມື່ອເຈົ້າໄປທໍາການຄອດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຍິງຊາວເຮັບເຮີ, ຖ້າເປັນເດັກຜູ້ຊາຍໃຫ້ຂ້າເສັຍ, ຖ້າເປັນເດັກຍິງກໍໃຫ້ໄວ້ຊີວິດ” (1:16)

ນາງຜະດຸງຄັນສອງຄົນນີ້ຊື່ວ່າ: ຊີຟຣາ ແລະ ປູອາ. ກະສັດຂອງໂລກນີ້ເອີ້ນພວກເຂົາໃຫ້ເຂົ້າເຝົ້າພວກເຂົາກໍມີຄວາມຕົກໃຈແລະຍ້ານກົວວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນແກ່ຊາວເຮັບເຮີຢ່າງແນ່ນອນ. ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບຄໍາສັ່ງທີ່ເປັນໜ້າສະອິດສະເອືອນຫລາຍຄື ພວກເຂົາຖືກສັ່ງໃຫ້ຂ້າຄົນເຮັບເຮີດ້ວຍກັນ. ແທນທີ່ຈະມີຄວາມດີໃຈເມື່ອເຫັນເດັກນ້ອຍເກີດຂຶ້ນມາໃນໂລກນີ້.

ເມື່ອເຫັນເປັນດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ເຂົ້າມາຊ່ວຍທັນທີ. ນາງຜະດຸງຄັນທັງສອງເປັນຄົນທີ່ຍໍາເກງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາກໍມີຄວາມຄິດວ່າຈະເຊື່ອຟັງຟາຣາໂອຜູ້ປົກຄອງປະເທດອີຢິບ ຫລືຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຜູ້ຢູ່ເໜືອໂລກ. ພວກເຂົາກໍເລີຍ ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ລູກຜູ້ຊາຍລອດຊີວິດມາທຸກຄົນ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຄວາມສາລາດແກ່ພວກນາງຜະດຸງຄັນ. ເມື່ອກະສັດຟາຣາໂອຊາບວ່າເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຍັງລອດຊີວິດມາຢູ່ຈິ່ງເອີ້ນນາງຜະດຸງຄັນເຂົ້າມາຫາອີກ. ເພາະຄວາມບໍ່ຮູ້ແລະບໍ່ມີປະສົບການຂອງກະສັດນັ້ນເອງ ນາງຜະດຸງຄັນຈຶ່ງຕອບໄປວ່າຜູ້ຍິງຊາວເຮັບເຮີບໍ່ເໝືອນກັບຍິງຊາວອີຢິບ ພວກນີ້ເຂົາເກີດລູກງ່າຍພວກຂ້າຍໄປບໍ່ທັນເຖິງພວກເຂົາກໍອອກລູກແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າຊົງໂປດປານພວກນາງຜະດຸງຄັນຫລາຍ ຄົນເຮັບເຮີກໍຍິ່ງເພີ່ມທະວີຂຶ້ນເລື້ອຍໆຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ.

ຟາຣາໂອກໍໄດ້ແຕ່ໂກດຮ້າຍ ແລະໄດ້ປ່ອຍຄໍາເວົ້າອອກມາອີກຕາມແຜນການຂອງມານຊາຕານ “ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຂອງຄົນເຮັບເຮີຈິ່ງຖິ້ມລົງແມ່ນ້ຳນາຍໃຫ້ໝົດແຕ່ໃຫ້ຈິ່ງໃຫ້ຊີວິດແກ່ເດັກຜູ້ຍິງ” (1:22) ເຖິງແມ່ນວ່າຈະສັ່ງເທົ່າໃດກໍຕາມ, ຍິງເຮັບເຮີທັງສອງຄົນນີ້ຍັງມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະຊ່ວຍເດັກນ້ອຍໄວ້ໄດ້ ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າ “ກ້າທີ່ຈະລົງມືກະທໍາ”

2. ແຜນການຊ່ວຍເຫລືອ: (ອີບພະຍົບ 2:1-4)

ເມື່ອພວກເຮົາເຫັນການປະກາດຂ້າຢ່າງຂາດມະນຸສທັມຢ່າງນັ້ນ ປູອາ ແລະ ຊີຟຣາກໍມີຄວາມສຍິດສຍອງຫລາຍ. ທັງສອງກໍພາກັນສູງຊີວິດຕົວະຕໍ່ກະສັດ, ພວກເຂົາໄດ້ຊ່ວຍເດັກນ້ອຍເຮັບເຮີຜູ້ຊາຍເປັນຫລາຍໆຮ້ອຍ. ນີ້ຄືຊັບຊະນະໃຫຍ່ອັນນຶ່ງໃນການທໍາງານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຮົາມີຄວາມກ້າຫານໃນການທໍາງານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ ງານຂອງເຮົາຈະບໍ່ເສັຍໄປລ້າໆ ພຣະເຈົ້າຈະອວຍພຣະພອນພວກເຮົາ.

ໃນພຣະທັມຕອນນີ້ ບໍ່ໄດ້ບອກເຖິງຊື່ແມ່ຂອງໂມເຊ ບາງທີຜູ້ຂຽນອາດຢາກຈະເນັ້ນເຖິງຄວາມກ້າ
ຫານຂອງຜູ້ຍິງທົ່ວ ໄປ. ໃນພຣະທັມອິພຍົບ 6:20 ແລະ ພຣະຈິດເຊັນບັນຊີ 26:59 ໄດ້ກ່າວເຖິງຊື່ຂອງເພິ່ນ.
ຊື່ຂອງເພິ່ນມີຢູ່ວ່າໂຈເກເບດ ສາມີຂອງເພິ່ນຊື່ວ່າ ອໍາຣານ. ທັງພໍ່ແລະແມ່ ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງເຜົ່າເລວີ ແລະ
ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມດ້ວຍ.

ໂຈກາເບດແລະອໍາຣານມີລູກດ້ວຍກັນສາມຄົນຄື: ມີຣຽມ, ອາໂຣນ ແລະ ໂມເຊ. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້
ທັງສາມທ່ານນີ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ຊ່ວຍກູ້ຄົນອິສຣາເອນ. ຄັ້ງນີ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມກ້າຫານຂອງມີຣຽມເອື້ອຍ
ຂອງໂມເຊແລ້ວ ແຕ່ຈະບໍ່ເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ລາວຍັງຕິດຕາມການເດີນທາງຂອງໂມເຊແລະອາໂຣນໃນການ
ເດີນຜ່ານປ່າກັນດານ ແລະຮັບໃຊ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຍິງໃນການອ້ອນວອນອະທິຖານແລະນະມັສການພຣະເຈົ້າ
ທຸກຄັ້ງ.

ຢ່າງໃດກໍແລ້ວແຕ່, ເມື່ອໂຈກາເບດຖືພາແລະຄອດລູກຊາຍ ເມື່ອນາງເຫັນວ່າລູກເປັນໜ້າຮັກຫລາຍ
ຈຶ່ງເຊື່ອງໄວ້ເຖິງສາມເດືອນ. (2:2) ພວກເຮົາກໍຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າການເຊື່ອງເດັກນ້ອຍໄວ້ເຖິງສາມເດືອນຈະເປັນ
ການຍາກຫລາຍສຳລັບໃດ. ຕ້ອງພະ ຍາຍາມຫລີກຈາກສາຍຫູ ສາຍຕາຂອງພວກຜູ້ຄົນ, ພວກທະຫານແລະ
ພະນັກງານຕ່າງໆ...ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນກໍຈະພະຍາ ຍາມທີ່ຈະເຮັດອຸ່ຊຶ່ງມີແຜນການຢູ່ໃນໃຈໄວ້ແລ້ວ. ພຣະ
ເຈົ້າເອງກໍຊົງມີແຜນການທີ່ຈະໃຫ້ໂມເຊໄດ້ຮັບການສຶກສາ ເພື່ອທີ່ຈະໄປນຳຄົນເຮັບເຮີທັງຫລາຍ. ເມື່ອເດັກ
ນັ້ນໃຫຍ່ຫລາຍແລ້ວນາງກໍບໍ່ສາມາດຈະຊຸກເຊື່ອງໄວ້ໄດ້, ຈຶ່ງຫາວິທີທີ່ຈະເອົາລູກໃສ່ອູ່ໄປວາງໄວ້ທີ່ແຄມ
ນ້ຳ.

3. ການຈະເຣີນເຕີບໂຕຂອງໂມເຊ: (ອິບພະຍົບ 2:5-10)

ເມື່ອລູກສາວຂອງກະສັດຟາຣາໂອລົງມາອາບນ້ຳ, ບັນດາສາວໃຊ້ທັງຫລາຍກໍພາກັນທຽວເລາະ
ຫລິ້ນຕາມແຄມນ້ຳ, ຈຶ່ງໄປພົບເດັກນ້ອຍນອນຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ໃນອູ່. ພວກເຂົາກໍຮູ້ທັນທີໂລດວ່າແມ່ນເດັກນ້ອຍ
ລູກຂອງຊາວເຮັບເຮີ. ຄວາມກ້າຫານອີກຢ່າງນຶ່ງກໍຄື ທັນທີທັນໃດເອື້ອຍຂອງໂມເຊກໍແລ່ນເຂົ້າໄປແລ້ວ
ຖາມວ່າ “ຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປຫາແມ່ນົມຊາວເຮັບເຮີມາລ້ຽງເດັກນ້ອຍນີ້ໃຫ້ບໍ່?” ລູກສາວຂອງຟາຣາໂອກໍ
ບອກວ່າ “ຈົ່ງໄປເຖິດ” ການຊຸບລ້ຽງກໍເປັນໄປດ້ວຍດີ, ແລ້ວນາງກໍໃສ່ຊື່ໃຫ້ວ່າ “ໂມເຊ”

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ເດັກນ້ອຍທີ່ໄຮ້ດຽງສາບໍ່ສາມາດຈະຕັດສິນຊີວິດຂອງຕົນເອງໄດ້, ພວກເຂົາຕ້ອງມີຜູ້ດູແລ ເບິ່ງແຍງ
ແລະລ້ຽງດູ. ຜູ້ ຍິງທັງ 5 ຄົນໃນພຣະທັມອິບພະຍົບນີ້ໄດ້ເປັນຜູ້ຊ່ວຍຊີວິດຂອງໂມເຊຄື: ນາງຜະດຸງຄັນ 2
ຄົນ , ໂຈກາເບດແມ່ຂອງໂມເຊ, ມີຣຽມເອື້ອຍຂອງໂມເຊ ແລະລູກສາວຂອງຟາຣາໂອ

ທຸກວັນນີ້ ພວກເຮົາກໍພົບການທ້າທາຍຢ່າງດຽວກັນ. ພວກເຮົາອາດຈະລົມໄປວ່າ ເດັກນ້ອຍທີ່ຂາດພໍ່ແມ່ ຂາດຍາດພີ່ນ້ອງ ບໍ່ແມ່ນຂອງເຮົາ. ຈິ່ງຄິດເຖິງຄວາມເປັນມະນຸດແລະຄິດເຖິງຄວາມເປັນຄຣິສຕຽນ ຈິ່ງຄິດເຖິງວ່າພວກເຂົາກໍເປັນສີ ພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນກັບພວກເຮົາ.

ຄໍາຖາມ:

1. ປູອາແລະຊີຟຣາກະທໍາຜິດບໍ່ ທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ກະສັດຟາຣາໂອ?
2. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນແຜນການຊົດຊ່ວຍຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ໃນການຊ່ວຍເຫລືອໄພພິນຂອງພຣະອົງ. ທ່ານເຄີຍເຫັນແຜນການໃດອີກແດ່ບໍ່ຜ່ານພຣະຄັມພີ?
3. ນາງຜະດຸງຄັນ 2 ຄົນ, ແມ່ແລະເອື້ອຍຂອງໂມເຊເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ສ່ວນລູກສາວຂອງຟາຣາໂອເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ
ພຣະເຈົ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຍັງໃຊ້ເຂົາໄດ້. ທ່ານມີຄວາມຄິດຢ່າງໃດ?
4. ຖ້າພຣະເຈົ້າຫາກຈະໃຊ້ທ່ານໃນວັນນີ້ເດ ທ່ານຈະຄິດຢ່າງໃດ? ທ່ານຈະທໍາຢ່າງໃດ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະເຂົ້າໃຈມະນຸດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອີບພະຍົບ 32:7-14; 30-34

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ອີບພະຍົບ ບົດທີ 32

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂມເຊເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອການດີຂອງປະຊາຊົນ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບກຳຕາມ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເຮົາຈະປະຕິບັດຢ່າງໃດກັບຄົນທີ່ບໍ່ສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບການປະຕິບັດເລີຍ.

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ໂມເຊເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າກໍແມ່ນເພື່ອປະຊາຊົນທັງຫລາຍ ແລະກະທຳໃຫ້ເຫັນວ່າການກະທຳທຸກຢ່າງແມ່ນເພື່ອປະຊາຊົນ.

ຄຳນຳ

ທ້າວແຟຣງໄດ້ຂ້າຜົນນາງ ໄດສ໌. ລາວບໍ່ໄດ້ເຈັຕນາຈະຂ້າ. ລາວເປັນບ້າຍ້ອນຢາກຸມລາວ, ຢານັ້ນກໍຍັງຊື່ມໃສ່ຫູລາວອີກວ່າຕ້ອງໄປຊອກຂ້າຕື່ມອີກ. ກ່ອນທີ່ຕຳຣວດຈະຈັບຕົວລາວໄດ້ ລາວຍັງໄດ້ຂ້າອີກຄົນນຶ່ງ ເຈັບອີກແປດຄົນ.

ທ້າວແຟຣງຖືກຕັດສິນຈຳຄຸກສາມສິບປີ, ກ່ອນທີ່ຈະມີການສົ່ງຂຽນໄປຫາຄຸກໃຫຍ່, ນາງໄດສ໌ ໄດ້ຂໍເຂົ້າໄປຍັງມຄົນທີ່ຂ້າຜົນຂອງລາວ. ລາວເຂົ້າໄປຫາດ້ວຍນ້ຳຕາອາບແກ້ມ ເພື່ອຈະປະເຊີນໜ້າກັບຄົນທີ່ຂ້າຄົນຮັກຂອງລາວ. ເມື່ອເຂົ້າໄປເຖິງຕົວແລ້ວລາວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ “ ແຟຣງເອີຍ, ຂ້ອຍຢາກຈະຊັງເຈົ້າເຕັມທີ ແຕ່ຂ້ອຍກໍເຮັດບໍ່ໄດ້. ຂ້ອຍເປັນຄຣິສຕຽນ ພຣະຄຳພີຂອງຂ້ອຍບອກວ່າ ໃຫ້ຂ້ອຍອະພິຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ຂ້ອຍໄດ້ອະທິຖານເພື່ອເຈົ້າ.” ຫລັງຈາກນັ້ນ ນາງກໍໄດ້ເດີນພຣະຄຳພີຂອງຜົນລາວໃຫ້ແກ່ທ້າວແຟຣງ. ທ້າວແຟຣງສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບສິ່ງນັ້ນບໍ່?

ໂມເຊໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງມີພຣະຊົນຢູ່ທັງວັນທັງຄືນ ດ້ວຍຄວາມໂດດດ່ຽວ ດ້ວຍຄວາມອິດທິນຖ້າມກາງຜູງໝາໄນ. ແຕ່ປະຊາຊົນອິສຣາເອນຊ້າພັດສ້າງຮູບປັ້ນໂຄຣບ. ໂມເຊຈະລົງມາປະເຊີນໜ້າກັບຜູ້ຄົນບໍ່ສັດຊື່, ໝູ່ຊົນຂີ້ກະບົດ, ໝູ່ຊົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກບຸນຄຸນ.... ໂມເຊສ່ຽງຕາຍເພື່ອໃຜ? ໝູ່ຊົນພວກນີ້ ພວກເຂົາສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ດີບໍ່? ບໍ່. ໂມເຊໂມໂຫຍບໍ່? ໃຈຮ້າຍບໍ່? ແນ່ນອນ.

1. ຝູງຊົນທີ່ຂາດໂມເຊ: (ອີບພະຍົບ 32:1-6)

ພຣະເຈົ້າກັບໂມເຊຮ່ວມກັນນຳພາພວກເຮັບເຮື້ ອອກຈາກປະເທດອີຍິບ ແລະບົດປ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ອອກຈາກການເປັນຂ້າທາດ. ສາມເດືອນຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ອອກຈາກປະເທດອີຍິບແລ້ວກໍມາເຖິງພູ

ເຂົາຊົນາຍ ຊຶ່ງເປັນປ່າທີ່ກັນດານ. (ອີບພະຍົບ 19:1) ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນໂມເຊໃຫ້ເຂົ້າເຝົ້າພຣະອົງ, ແລ້ວໂມເຊກໍໄດ້ກັບມາຫາພວກປະຊາຊົນເຮັບເຮົ້າໄປແດ່. (32:1)

ຄົນອິສຣາເອນບໍ່ເຄີຍຖວາຍຕົວໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງເຕັມໃຈຈັກເທື່ອ. ເວລາພວກເຂົາຍັງຢູ່ໃນປະເທດອີຢິບ, ພວກເຂົາກໍບອກວ່າຮັກພຣະເຈົ້າແຕ່ກໍຍັງເຊື່ອງສົນ, ຫລືມີໃຈໃຫ້ພຣະອື່ນຢູ່. ແຕ່ລະຄັ້ງແຕ່ລະຄາວພວກເຂົາຍັງພາກັນຕໍ່ສູ້ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ງານຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈຶ່ງຢູ່ໃນປະເທດອີຢິບ, ເວລາອອກມາຈາກອີຢິບແລ້ວກໍຈຶ່ງຕໍ່ໂມເຊຢູ່ໃນປ່າກັນດານອີກ.(ພຣະບັນຍັດສອງ 9:7)

ອາໂຣນແລະເຮີເປັນຜູ້ຊ່ວຍໂມເຊຢູ່ຕອດເວລາ ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈຶ່ງວາງໃຈໄດ້ໃນເວລາທີ່ລາວບໍ່ຢູ່. ແຕ່ວ່າເມື່ອຖືກຕໍ່ວ່າຢ່າງແຮງ ອາໂຣນກໍທົນບໍ່ໄດ້ຈຶ່ງພາພວກເຂົາສ້າງຮູບງົວທອງຄຳ ແລະເຂົາທັງຫລາຍກໍກ່າວວ່າ “ໂອຄົນອິສຣາເອນເອີຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແຫລະເປັນພຣະຂອງພວກເຈົ້າ ຊຶ່ງນຳພວກເຈົ້າອອກມາຈາກປະເທດອີຢິບ.” (32:4) ແລະເບິ່ງ (1 ກະສັດ 12:28)

ໂມເຊໃຈຮ້າຍໃຫ້ແກ່ອາໂຣນ ແລະພຣະເຈົ້າກໍຊົງພຣະພິໂຣດຫລາຍທີ່ສຸດເໝືອນກັນ . ພຣະອົງຈະທຳລາຍອາໂຣນ ແຕ່ໂມເຊໄດ້ຂໍໄວ້. (ພຣະບັນຍັດສອງ 9:20)

2. ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບໂມເຊ: (ອີບພະຍົບ 32: 7-14)

ເມື່ອເຖິງສີ່ສິບວັນແລ້ວ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ໂມເຊແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ “ເຈົ້າຈຶ່ງລົງໄປເຖິດ ດ້ວຍວ່າຊົນຊາດຂອງເຈົ້າຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ນຳອອກມາຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບນັ້ນໄດ້ທຳຄວາມເສື່ອມເສັຍຫລາຍແລ້ວ.” (32:7)

ຮູບພາບໃນຕອນນີ້ເໝືອນກັບແມ່ບອກກັບພໍ່ວ່າ ຕ້ອງລົງໂທດລູກຊາຍເຈົ້າແດ່ເນີ ຕາມທັມດາແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະກະທຳຢ່າງໃດກໍໄດ້ຈະລົງໂທດກໍໄດ້. ແຕ່ພຣະອົງຊົງໃຊ້ທ່ານນີ້ຄືຄົນຂອງທ່ານ, ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງທ່ານ. ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າພຣະອົງຈະນຳຄວາມໂກດຮ້າຍມາສູ່ພວກເຂົາ ແລະພຣະອົງໄດ້ທ້າທາຍຕໍ່ໂມເຊວ່າ “ສ່ວນເຈົ້າ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າເປັນຊົນຊາດໃຫຍ່” (32:10) ພຣະເຈົ້າແລະໂມເຊມີຄວາມສັມພັນໃກ້ຊິດກັນຫລາຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າຈະອວຍພອນໂມເຊປານໃດກໍຕາມ ເພິ່ນກໍຍັງຮັກໄພພິນຂອງເພິ່ນຢູ່. ເພິ່ນໄດ້ຮ້ອງຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອພວກເຂົາ. ຂໍຢ່າທຳລາຍພວກເຂົາເລີຍ ຂໍຢ່າໂກດຮ້າຍພວກເຂົາເລີຍ ຖ້າພຣະອົງທຳລາຍພວກເຂົາກໍເທົ່າກັບວ່າພຣະອົງຊົງທຳລາຍຄົນຂອງພຣະອົງເອງ. (32:11)

ພວກເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນ ພວກເຮົາຄວນມີຈິດໃຈຮັກແພງຄຣິສຕຽນດ້ວຍກັນ. ພວກເຮົາຄວນຈະໃຫ້ຄວາມຮັກແກ່ຜູ້ອື່ນແມ່ນວ່າພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຈະບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບກໍຕາມ.

ພຣະເຈົ້າຊົງປ່ຽນພຣະທັຍ. ຖ້າມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງຫາກສາຣະພາບຫລີຍອມຫັນປ່ຽນຈາກທາງຜິດຂອງເຂົາ. ສັງເກດເບິ່ງເຮືອງຂອງໂຢນາ 3:10 “ເມື່ອພຣະເຈົ້າທອດພຣະເນດເຫັນການກະທຳຂອງເຂົາແລ້ວວ່າ ເຂົາກັບບໍ່ປະພຶດຊົ່ວຕໍ່ໄປ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງປ່ຽນພຣະທັຍບໍ່ລົງໂທດຕາມທີ່ພຣະອົງກ່າວໄວ້.” ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຊົງມີຄວາມອິດທິນ ແລະມີຄວາມເມດຕາສົງສານຫລາຍ. ພຣະອົງຊົງໃຫ້ໂອກາດຄົນອິສຣາເອນຢູ່ສເມີ.

3. ໂມເຊຢູ່ກັບປະຊາຊົນ: (ອີບພະຍົບ 32: 15-30)

ເມື່ອໂມເຊລົງມາເຖິງຕີນພູແລ້ວ, ເພິ່ນກໍໄດ້ຍິນສຽງອີກຫົກ ຮ້ອງໂຮດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນສຽງຮ້ອງໂຮດ້ອງຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຊັຍຊະນະແຕ່ເປັນສຽງຂອງຄົນທີ່ຜ່າຍແພ້, ພໍໂມເຊມາໃກ້ຄ້າຍທີ່ໃດກໍຍິ່ງໃຈຮ້າຍຫລາຍໜ້າແດງຈົນຄິດອັນໃດບໍ່ທັນ. ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ໂຍນແຜ່ນບັນຍັດສືບປະການ ຢູ່ຕໍ່ໜ້ານ້ອງຊາຍຂອງເພິ່ນເອງ.

ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງພາປະຊາຊົນທັງຫລາຍເຮັດບາບຢ່າງນີ້. ອາໂຣນກໍອະທິບາຍຕາມຄວາມຈິງທີ່ປະຊາຊົນຮ້ອງຂໍຕໍ່ເພິ່ນ. ປະຊາຊົນຈຶ່ງຕະເລີດເປີດເບິ່ງພາກັນເຮັດບາບໄປຫລາຍ ໂມເຊຈຶ່ງຂຶ້ນໄປເຝົ້າພຣະເຈົ້າອີກ ເພື່ອທຳການລົບມົນທິນ(ລ້າງບາບ) (32:30)

4. ໂມເຊຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ: (ອີບພະຍົບ 32: 31-34)

ໂມເຊທັນໜ້າເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຕາມນິດສັຍຂອງເພິ່ນ. ໂມເຊ ບໍ່ວ່າຍາມໃດເພິ່ນຈະເປັນຜູ້ຕາງໜ້າໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ. ແມ່ນແຕ່ຕອນຍັງໜຸ່ມເພິ່ນກໍບໍ່ຢາກໃຫ້ເອີ້ນວ່າເປັນລູກຊາຍຂອງທິດາກະສັດ. ເພິ່ນມັກທີ່ຈະຊ່ວຍຄົນແລະມັກຢູ່ຮ່ວມກັບປະຊາຊົນ. (ເຮັບເຮີ 11:24-25)

ຂໍ້ 31 “ໂອພຣະເຈົ້າເອີຍ ປະຊາກອນພວກນີ້ເຮັດບາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ເຂົາເຮັດພຣະດ້ວຍທອງຄຳສຳລັບຕີນເອງ. ແຕ່ບັດນີ້ຂໍພຣະອົງຊົງໄຜດຍົກໂທດບາບຂອງເຂົາ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ກໍຂໍພຣະອົງຊົງລຶບຊື່ຂອງຂ້ານ້ອຍອອກຈາກບັນຊີຂອງພຣະອົງທີ່ຈົດໄວ້ເຖີດ.” (32: 31-32)

ຜູ້ໃດທຳບາບຕໍ່ສູ້ເຮົາຈະລຶບຊື່ຜູ້ນັ້ນເສັຍຈາກທະບຽນຂອງເຮົາ. (32:33) ສຳລັບເຈົ້າຈຶ່ງໄປເຖີດໄປນຳປະຊາກອນໃຫ້ໄປເຖີງທີ່ເຮົາບອກໃຫ້ແກ່ເຈົ້າແລ້ວ, ທູດສວັນຈະນຳໜ້າເຈົ້າໄປ. (32:34)

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະຄຳພີທີ່ ນາງໄດສ໌ ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ທ້າວ ແຟຣງ ໄດ້ເກີດອອກອອກຜົນ. ທ້າວແຟຣງໄດ້ຮັບເອົາພຣະເຈົ້າແລະໄດ້ມອບຊີວິດໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ສິບເຈັດປີຜ່ານໄປ ແຟຣງ ໄດ້ຮັບຕຳແນ່ງເປັນຜູ້ແບ່ງປັນພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄຸກ.

ມີຫລາຍຄົນທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ເຮົາ, ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ ເໝືອນດັ່ງໂມເຊ ແລະພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ນຳພາເຮົາ.

ຄຳຖາມ:

1. ຄົນອີສຣາເອນເປັນເພື່ອນກັບໂມເຊບໍ່? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງວ່າເປັນ? ແລະເປັນຫຍັງຈຶ່ງວ່າບໍ່ເປັນ?
2. ເປັນຫຍັງໂມເຊຈຶ່ງສູງຊີວິດເພື່ອຄົນພວກນີ້ຫລາຍແທ້?
3. ເມື່ອໂມເຊສູງຊີວິດຢ່າງນີ້ ພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳຢ່າງໃດຕໍ່ລາວ? ຖ້າເຮົາອະທິຖານເພື່ອຄົນອື່ນເດຈະເປັນຢ່າງໃດ?
4. ອ່ານໂຍນາ 3:7-4:5 ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງໂມເຊແລະໂຍນາ?
5. ທ່ານຄິດບໍ່ວ່າ ໂປໂລຄວນໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນບໍ່?
6. ທ່ານຈະສະບາງສິ່ງບາງຢ່າງໄດ້ບໍ່ ເພື່ອຄົນອື່ນຈະໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ?

ດຣ.ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ຄາເລັບ: ກ້າທີ່ຈະສະແດງຄວາມເຊື່ອ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຈິດເຊັນບັນຊີ 13:25-14:10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ຈິດເຊັນບັນຊີ 13-14; ໂຍຊວຍ 14:1-15

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄາເລັບຍືນຍັດຢູ່ໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ເຖິງແມ່ນວ່າສຽງສ່ວນຫລາຍຈະບໍ່
ເຫັນພ້ອມກໍຕາມ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນທ່ານຢ່າງໃດ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຍືນຍັດໃນຄວາມເຊື່ອ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຊື້ໃຫ້ເຫັນເຖິງການສະແດງອອກຂອງຄາເລັບ ໃນການການຮັບ
ຜິດຊອບຂອງຄວາມເຊື່ອ.

ຄຳນຳ

ເມື່ອເຖິງສອງປີແລະສອງເດືອນ ການເດີນທາງກໍ່ຜ່ານທະເລຊາຍ ແລະຊາວອິສຣາເອນທັງຫລາຍກໍ່ມາເຖິງ
ຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນຊົງສັນຍາ. ກ່ອນຈະເຖິງແຜ່ນດິນການອານຊິ່ງເປັນແຜ່ນດິນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ສັນ
ຍາແກ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາໄວ້ ໂດຍຜ່ານທາງອັບຣາຮາມ. ລອງວາດພາບເບິ່ງດູວ່າ ພວກເຂົາຈະມີ
ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຫລາຍປານໃດ. ສອງປີກ່ວາທີ່ສັດຊີ້ຕິດຕາມໂມເຊແລະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າມາ ໂດຍການນຳ
ຂອງຫິນເສົາໄຟໃນຍາມກາງຄືນແລະຫິນເສົາເມກໃນຍາມກາງເວັນ. ດຽວນີ້ໄດ້ມາເຖິງແລ້ວແລະກໍ່ພາກັນຖື
ວ່າມາເຖິງບ້ານຂອງຕົນເອງແລ້ວ. ຄົງຈະໄດ້ຕັ້ງຫລັກປັກຖານຢ່າງໝັ້ນຄົງ.

ບາງຄົນກໍ່ສ້າງຄວາມຝັນໄວ້ວ່າເມື່ອໄປເຖິງຜືນແຜ່ນດິນແລ້ວຈະທຳອັນໃດແດ່. ແຕ່ກໍ່ບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນເມື່ອອອກ
ຈາກປະເທດອີຍິບມາສອງສາມອາທິດພວກເຈົ້າກໍ່ເລີ່ມຈົ່ມຕໍ່ໂມເຊແລະຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຫລາຍເທື່ອພຣະເຈົ້າກໍ່
ຊົງໂກດຮ້າຍແລະກໍ່ວ່າຈະທຳລາຍພວກເຂົາ ແຕ່ເມື່ອໂມເຊອ້ອນຂໍຮ້ອງພຣະອົງ ກໍ່ຊົງອ້ອນພຣະທັຍລົງ.

ພວກເຂົາທັງຫລາຍບໍ່ຄວນຈະຕື່ນເຕັ້ນເລີຍ ເພາະຄວາມສົງສັຍແລະຄວາມບໍ່ວາງໃຈຍັງຕິດຕົວພວກເຂົາຢູ່.
ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວຕໍ່ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານແລະຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານພຣະອົງ. ໂມເຊກ່າວແກ່ພວກ
ເຂົາວ່າ “ພວກທ່ານທັງຫລາຍພາກັນເຂົ້າມາຫາຂ້າພະເຈົ້າແລະກ່າວວ່າສິ່ງຄົນໄປກວດກາກ່ອນພວກເຮົາ
ແລ້ວກັບມາລາຍງານໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ສາກ່ອນ” (ຈິດເຊັນບັນຊີ 1:22) ປະຊາຊົນທັງໝົດເບິ່ງຄືວ່າຢາກລືມໄປ
ແລ້ວວ່າໃຜເປັນຜູ້ນຳພວກເຂົາອອກມາຈາກປະເທດອີຍິບ ແລະຜ່ານປ່າກັນດານມາເປັນເວລາດົນນານ.

ການເດີນທາງລຳບາກຫລາຍ ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍ່ໄດ້ສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ແຜ່ນດິນທີ່ອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍນ້ຳເຜິ້ງ
ແລະນ້ຳນົມ (ຈິດເຊັນບັນຊີ 13:27;14:8) ໃຫ້ໄປເຖິງຊົ່ວລູກຊົ່ວຫລານ. ຮູບພາບໃນປັດຈຸບັນນີ້ກໍ່ແມ່ນວ່າ

ເພື່ອຢາກຮູ້ຄັກແນ່ວ່າພວກທ່ານຢາກເຂົ້າໄປແທ້ຈິງຫລືບໍ່. ບາງເທື່ອທ່ານອາດຈະຄິດວ່າມາເຖິງທີ່ນີ້ກໍພໍແລ້ວ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ ກ້າວຕໍ່ໄປແມ່ນບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະປັກຫລັກໃນຊີວິດຂອງທ່ານ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຫລາຍຄົນເວົ້າວ່າຂ້ອຍຫລີກຈາກການຮຽນເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າຂ້ອຍຫາກຕອບຮັບການ ຮຽນເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຂ້ອຍກໍຄົງຈະບໍ່ເສັຍເວລາ. ພວກເຮົາສາມາດຮຽນຈາກປະສົບການຈາກຄົນອິສະ ຣາເອນ. ຄາເລັບ ສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງ ສິ່ງທີ່ດີກໍຄືໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງ ພຣະເຈົ້າ.

1. ເພື່ອນຮ່ວມງານທີ່ຂາດກຳລັງ: (ຈິດເຊັນບັນຊີ 13:25-29)

ໃນຈຳນວນບັນດາພວກສອດແນມນຳກັນກໍມີຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍແລະບາງຄົນກໍບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ ເລີຍທີ່ຖືກເລືອກໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳ. ແຕ່ລະຄົນຖືກຄັດເລືອກອອກມາຈາກແຕ່ລະເຜົ່າ. ເຜົ່າເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມີມາແຕ່ ຄາວສມັຍຂອງຢາໂຄບເລືອກໃນເວລາເປັນຜູ້ນຳໃນການປົກຄອງ.

ພວກເຫລົ່ານີ້ຖືກເລືອກໃຫ້ອອກໄປເປັນນັກສືບ ໃຫ້ເຂົ້າໄປເບິ່ງສະຖານະການໃນແຄວ້ນການາອານ. ພວກນີ້ເປັນຄົນຂີ້ຢ້ານບໍ່? ພວກເຂົາຖືກເລືອກໃຫ້ອອກໄປໃນນາມອັນໃດ ພວກເຂົາຮູ້ຫລືບໍ່? ພວກເຂົາ ອອກໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໃນນາມພຣະເຈົ້າບໍ່?

ນິດສັຍເດີມຕິດມາ, ພວກເຂົາລືມຄຳສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໄວ້ແກ່ພວກເຂົາວ່າ ພຣະອົງຈະໃຫ້ ເຂົາປົກຄອງແຄວ້ນການາອານ. ເມື່ອປະເຊີນບັນຫາ ພວກເຂົາກໍຄິດເຖິງແຕ່ກຳລັງຂອງຕົວເອງ. ຫົວຂໍ້ໃນ ພາກທີໜຶ່ງສຳລັບວັນນີ້ພວກເຮົາຈຶ່ງວ່າ “ເພື່ອນຮ່ວມງານທີ່ຂາດກຳລັງ” ບັງຫຽນມ້າເປັນສິ່ງທີ່ມີອຳນາດ ຈະ ຊັກໃຫ້ມ້າໄປທາງໃດກໍໄດ້, ແຕ່ພວກເຂົາກໍພາກັນເຝົ້າບັງຫຽນນັ້ນບໍ່ຍອມໃຊ້.

2. ຈາກຄວາມເຫັນຂອງຄາເລັບ: (ຈິດເຊັນບັນຊີ 13: 30-33)

ແຜ່ນດິນຍັງບໍ່ຂາດຄົນດີ, ນັກສືບສອງຄົນຍັງບໍ່ຂາດຄວາມເຊື່ອ. ຄາເລັບລູກຊາຍຂອງເຢຟູນເນ, ເປັນສະມາຊິກເຜົ່າຢູດາມາເປັນເວລາສີ່ສິບປີແລ້ວ. ທ່ານຜູ້ນີ້ເຫັນຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງແຜ່ນດິນຊົງສັນ ຍາທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງມອບໃຫ້. ຕລອດຊີວິດຂອງທ່ານເຄີຍເປັນແຕ່ຂ້າທາດ ບໍ່ເຄີຍເຫັນທີ່ໃດຈະມີທຸກຢ່າງ ເໝືອນທີ່ນີ້.

ແມ່ນແລ້ວທ່ານເຫັນຄວາມໜ້າແໜ້ນຂອງກຳແພງເມືອງ, ທ່ານເຫັນຄວາມໃຫຍ່ໂຕແລະຄວາມເຂັ້ມ ແຂງຂອງຜູ້ຄົນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ແຕ່ຄາເລັບ ຍັງຈຶ່ງຈຳໄດ້ສະເມີວ່າໃຜເປັນຜູ້ມອບດິນແດນການາອານນີ້ໃຫ້ແກ່ ຄົນອິສະຣາເອນ. ທ່ານຮູ້ວ່າບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນໜ້າຢ້ານ. ທ່ານຮູ້ໃນໃຈວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະເອົາຊະນະຄົນພວກນີ້ໄດ້. ແຕ່ຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ບອກວ່າ ພຣະອົງຈະຢູ່ກັບພວກເຂົາແລະຈະໃຫ້ດິນແດນແຫ່ງນີ້ໃຫ້ແກ່ພວກ ເຂົາ.

ຈຳນວນນ້ອຍແຕ່ຄວາມກ້າຫານຫລາຍ. ຄຳວ່າກ້າຫານໝາຍຄວາມວ່າ “ສະສົມກຳລັງສູ້ກັບບັນຫາ ໂດຍປາສຈາກຄວາມຢ້ານກົວ” ເຮົາຄວນທຳຄວາມກ້າຫານນີ້ໃຫ້ເປັນນິດສັຍ. ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຝ່າຍຄາເລັບກໍມີໂຢ ຊວຍຄົນດຽວແລະທັງສອງກໍຍິນຢັດຕໍ່ສູ້ກັບນັກສືບທັງສືບຄົນ. ຄວາມຂີ້ຢ້ານແຜ່ຂຍາຍໄວວາບໍ່ພໍສອງສາມ ວັນກໍເກືອບຈະຂຍາຍໄປທົ່ວຄ້າຍແລ້ວ. ແຕ່ຄວາມກ້າຫານແຜ່ຂຍາຍຊ້າຄືໄດ້ພຽງສີ່ຄົນຄືຄາເລັບ, ໂຢຊວຍ, ໂມເຊ, ແລະ ອາໂຣນເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ວ່າສີ່ຄົນນີ້ຍິນຢູ່ຝ່າຍພຣະເຈົ້າ.

3. ພວກເຮົາຈະສູ້ພວກເຂົາໄດ້ບໍ່?: (ຈິດເຊັນບັນຊີ 14: 1-10)

ອີກເທື່ອນຶ່ງ, ປະຊາຊົນກໍຈົ່ມມາຫາໂມເຊກັບອາໂຣນອີກແລ້ວ. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງນຳພວກເຮົາ ມາຂ້າຢູ່ໄກປານນີ້? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຢາກໃຫ້ຄົນການາອານຂ້າພວກເຮົາ? ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ກໍ່ປ່ອຍໃຫ້ພວກ ເຮົາກໍຈະເລືອກເອົາຜູ້ນຳໃໝ່ແລ້ວພາພວກເຮົາກັບໄປປະເທດອີຢິບສາ.

ຄົນອິສຣາເອນເລືອກທີ່ຈະຟັງຄຳບອກເລົ່າຂອງຈຳນວນນັກສືບສືບຄົນ. ພວກເຂົາກ່າວເຖິງຈຳນວນ ຄົນ, ກ່າວເຖິງຄວາມກ້າຫານແຂງແຮງຂອງມະນຸດ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ພວກ ເຂົາລືມໄປໝົດແລ້ວ ໃນການຊົງນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຜ່ານມາ.

ຄາເລັບ, ໂມເຊ, ໂຢຊວຍ ແລະອາໂຣນ ກຳລັງຝັນທີ່ຈະກ້າວໄປເຖິງດິນແດນຊົງສັນຍາ. ປະຊາຊົນ ຊ້າພັດຈົ່ມວ່າ ບໍ່ກ້າກ້າວຂາດໄປອີກແລ້ວ. ການຫວັ່ນວາຍກໍເກີດຂຶ້ນພາຍໃນຄ້າຍ, ພວກເຂົາຢາກຈະຄວ່າງ ກ້ອນຫິນໃສ່ຄົນທັງສີ່ໃຫ້ຕາຍໄປ. ພວກເຮົາເຫັນການກະບົດຂອງຄົນພວກນີ້ແລ້ວວ່າເປັນຢ່າງໃດ. ການສູ້ຮົບ ນີ້ບໍ່ແມ່ນທາງດ້ານຮ່າງກາຍເພື່ອຕໍ່ສູ້ເອົາຜົນແຜ່ນດິນ ແຕ່ແມ່ນທາງດ້ານຄວາມເຊື່ອຕ່າງຫາກ.

4. ພໍແລ້ວສຳລັບພຣະເຈົ້າ: (ພຣະບັນຍັດສອງ 14: 20-25)

ໃນບົດທີ 14:12 “ເຮົາຈະປະທານເຂົາດ້ວຍໂຣກຮ້າຍ ແລະຕ້ອງຕັດເຂົາເສັຍຈາກການສືບມໍຣະດົກ ເຮົາຈະທຳໃຫ້ເຈົ້າເປັນປະເທດໃຫຍ່ໂຕແລະແຂງແຮງກວ່າເຂົາອີກ.”

ຄວາມກ້າຫານຂອງຄາເລັບຄືເພິ່ນໄດ້ຖືກທົດສອບຢູ່ເລື້ອຍໆ. ເພິ່ນຂໍອະພິຍໂທດແທນຄົນຂອງເພິ່ນ ທຸກຄົນ ແລະພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ໃຫ້ອະພິຍໂທດເໝືອນໄດ້ໃຫ້ແກ່ໂມເຊຜ່ານມາແລ້ວ. (ຈິດເຊັນບັນຊີ 14:20) ເມື່ອຄາເລັບທູນຂໍແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍກັບພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ.

“ແຕ່ສ່ວນຄາເລັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ເພາະມີໃຈຕ່າງກັນແລະໄດ້ຕາມເຮົາຢູ່ຕຸລອດມາ ເຮົາກໍຈະໄດ້ ນຳເຂົາໄປເຖິງແຜ່ນດິນທີ່ເຂົາໄດ້ໄປມາ ແລະເຜົາພັນຂອງເຂົາກໍຈະໄດ້ກັມສິດເມືອງນັ້ນ.” (14:24)

ເປັນເວລາສິບປີພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ແລະຄາເລັບຜູ້ມີອາຍຸແປດສິບຫ້າ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປເຖິງແຜ່ນດິນຊົງສັນຍາຮ່ວມກັບໂຢຊວຍ. ພວກເຂົາທັງສອງສົມຄວນໄດ້ຮັບບຳເນັດທາງ ຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມກ້າຫານດ້ວຍ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພວກເຮົາທັງຫລາຍກໍມີປະສົບການເໝືອນຄາເລັບບໍ່ແມ່ນບໍ່? ພວກເຮົາກໍເຄີຍເປັນອີຍຍົບ, ພວກ ເຮົາເຄີຍເດີນທາງ ບາງທີລູກເມັຍ ເພື່ອນຜູ້ກໍຈົ່ມວ່າ ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ບາງທີຕົວເຮົາເອງກໍຂາດກຳລັງ ແຕ່ຈົ່ງຈຳ ໄວ້ສເມີວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳເຮົາ ແລະພຣະອົງຊົງຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງຕອດອາຍຸ.

ພຣະເຈົ້າຈະຈັດຫາເພື່ອນຮ່ວມທາງໃຫ້ທ່ານເໝືອນພຣະເຈົ້າຊົງຈັດໂຢຊວຍໄທ້ເປັນເພື່ອນຄາເລັບ. ພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກເຮົາທຸກຄົນເປັນເໝືອນຄາເລັບ: ມີຄວາມເຊື່ອ, ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ກ້າຫານທີ່ຈະກະ ທຳ, ຄິດເຖິງຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າທຸກເວລາ.

ຄຳຖາມ:

1. ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ທີ່ມີອິດທິພົນຫລາຍຕໍ່ຊີວິດຂອງທ່ານ? ເຂົາມີອິດທິພົນໃນທາງສົມຫລືທາງລົບ? (ຈົ່ງ ຄິດເບິ່ງຄົນທີ່ຮ່ວມງານ, ຄົນໃນໂບດ, ຄົນໃນຄອບຄົວ...)
2. ພວກນັກສືບໄປສອດແນມຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຊົງສັນຍາເພື່ອວາງແຜນເຂົ້າຍຶດຄອງ. ເມື່ອກັບມາແລ້ວ ພວກເຂົາຢາກລົ້ມເລີກແຜນການທັນທີ. ທ່ານຄິດວ່າພວກເຂົາອອກໄປສອດແນມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ບໍ່? ທ່ານຈະທຳຢ່າງໃດກັບພວກຢ່າງນີ້?
3. ຄາເລັບ: ໃນ ຈິດເຊັນບັນຊີ 14:24 ເປັນຄົນທີ່ມີຈິດວິນຍານທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ. ໃນທຸກວັນນີ້ ຍັງຈະມີຄົນປະເພດນີ້ຢູ່ບໍ່? ທ່ານເຫັນເຂົາຢູ່ໃສ?
3. ພຣະເຈົ້າໃຫ້ບຳເນັດ ຄາເລັບ ເພາະທ່ານມີຄວາມກ້າຫານເຖິງສິບຫ້າປີ. ຕໍ່ມາທ່ານກໍມີບັນຫາກັບ ຄົນຂອງເພິ່ນເອງ. ທ່ານເດ ທ່ານຄິດວ່າທ່ານຈະລໍຄອຍຈົນຮອດສິບຫ້າປີທີ່ຈະໄດ້ຮັບບຳເນັດ ຢ່າງນີ້?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ຜູ້ຍິງ: ທ້າຕໍ່ການບໍ່ເປັນທັມ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ຈິດເຊັນບັນຊີ 27:1-11
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ຈິດເຊັນບັນຊີ 27:1-11; 36:1-12
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ພວກຜູ້ຍິງໄດ້ທ້າຕໍ່ກົດໝາຍແລະທຳນຽມບໍ່ເປັນທັມທີ່ທ້າມບໍ່ໃຫ້ຜູ້ຍິງຮັບດິນເປັນມໍຣະດົກ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຄວນເປັນຫ່ວງຕໍ່ການລັງກຽດຜົວພັນບໍ່?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ພວກຜູ້ຍິງໄດ້ທ້າຕໍ່ກົດໝາຍແລະທຳນຽມບໍ່ເປັນທັມທີ່ທ້າມບໍ່ໃຫ້ຜູ້ຍິງຮັບດິນເປັນມໍຣະດົກ ແລະພຣະຄຳພີຮອງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າທ້າຕໍ່ກົດໝາຍ ແລະທຳນຽມທີ່ບໍ່ເປັນທັມ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມສ້າງຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ຜູ້ຍິງເກ່ງກ້າ ຜູ້ເປັນທິດາຂອງເຊໂລເຟຣາດ ໄດ້ທ້າຕໍ່ກົດໝາຍບໍ່ໃຫ້ຜູ້ຍິງມີສິດຮັບດິນເປັນມໍຣະດົກ ແລະທີ່ສຸດກໍໄດ້ຊັຍຊນະ.

ໃນປີ 1829 ທີ່ເມືອງຊາເລີຕັນ, ຮັດຄາໂຣໂລນາພາກໃຕ້ ມີຍິງຄົນນຶ່ງຊື່ວ່າ ເອັນຈາລິນາ ອາຍຸ 24 ມລຸກຕິດ, ບໍ່ມີຜົວ. ນາງໄດ້ທ້າທາຍຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ເວົ້າເຖິງຊ່ອຍປົດປ່ອຍໃຫ້ຂ້າທາດເປັນອິສລະ ແຕ່ເຫັນວ່າຄຣິສຕະຈັກບໍ່ເຫັນດີຈຶ່ງໄລ່ລາວອອກຈາກການເປັນສະມາຊິກ. ນາງບໍ່ຢາກເປັນຄົນກໍບັນຫາເພີ່ມນາງຈຶ່ງຕັດສິນໃຈໜີອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກນັ້ນ. ນາງມີເອື້ອຍຊື່ວ່າຊາຣາ ມີຄວາມຄິດຄືກັນນາງເປັນຄົນເວົ້າຕໍ່ຕ້ານບໍ່ໃຫ້ມີການຂ້າລູກໃນທ້ອງໃນຮັດຄາໂຣໂລນາພາກເໜືອ. ດັ່ງນັ້ນ, ນາງເອັນຈາລິນາມີກຳລັງໃຈໃນການຕໍ່ສູ້ໃນການປົດປ່ອຍໃຫ້ຂ້າທາດເປັນອິສລະ ນາງໄດ້ເວົ້າເຖິງເລື່ອງນີ້ເວລານາງໄດ້ມີໂອກາດກ່າວຄຳປາສັຍວ່າຕໍ່ຊຸມນຸມພວກຜູ້ຍິງ, “ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າທ່ານຜູ້ເປັນສຸພາບສະຕຣິທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ເປັນນັກຂຽນກົດໝາຍ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າທ່ານເປັນພັຣຍາ, ເປັນແມ່, ເປັນລູກສາວຜູ້ຂຽນກົດໝາຍ; ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍສນັບສນຸນໃຫ້ມີຂ້າທາດແລ້ວທ່ານບໍ່ຕ້ອງເຮັດຫຍັງກໍໄດ້ກັບຄວາມຜິດອັນໃຫຍ່ຄືໃຫ້ມີຂ້າທາດ..ແຕ່ຂໍໃຫ້ທ່ານສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກຜິດແລະຊອບອອກມາ.”

9 ປີຕໍ່ມາຫລັງຈາກນາງໄດ້ຖືກໄລ່ອອກຈາກເປັນສະມາຊິກຂອງຄຣິສຕະຈັກ ນາງໄດ້ມີໂອກາດໄປປາກົດຕົວຢູ່ສະພາຂອງນັກອອກກົດໝາຍທີ່ຮັດມາຊາຊູເຊັດ ໂດຍກ່າວນາງວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າຍືນຕໍ່ໜ້າທ່ານທັງຫລາຍດ້ວຍຄວາມເສັຽໃຈທີ່ເຄີຍເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າທາດ...ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກເປັນໜີ້ຕໍ່ພວກຂ້າທາດ, ຕໍ່ປະ

ເທດຊາດ, ແລະຕໍ່ໂລກ. ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມເທົ່າທີ່ເຮັດໄດ້ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ມີລະບົບອັນຊັບຊ້ອນຊຶ່ງເປັນການຜິດເພື່ອເອົາຜົນກໍາໄລຈາກຜູ້ລໍາບາກ, ດ້ວຍການອອກກໍາລັງຢ່າງເທື່ອໄຫລໄຄຍ້ອຍ ເລືອດໄຫລອອກ ແລະມີນໍ້າຕາຂອງຜູ້ຖືກລ່າມໂສ້.

ນາງຊາຣາຜູ້ເປັນເອື້ອຍໄດ້ເປັນນັກຂຽນປຶ້ມເຮືອງ ຈົດໝາຍເຖິງພວກອາຈານຂອງຄນະບັບຕິສພາກໃຕ້. ນາງໄດ້ຍົກເອົາຂໍ້ພຣະຄັມພິທັງໝົດຈາກເດີມແລະໃໝ່ທີ່ເວົ້າເຖິງການບໍ່ໃຫ້ມີຂ້າທາດ. ທັງສອງເອື້ອຍນ້ອງໄດ້ສ້າງເປັນທັງເຖິງເຮືອງຂ້າທາດໃຫ້ອະເມຣິກາ ປຶ້ມແລະທັງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຂາຍດີໃນປະເທດອັງກິດແລະອະເມຣິກາ. ນາງຊາຣາໄດ້ຂຽນເຮືອງ ສເມີພາບຂອງຍິງແລະຊາຍ, ພິມໃນປີ 1838.

ທັງສອງເອື້ອຍນ້ອງບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນຄົນສໍາເລັດງ່າຍໆເວລາພວກເຂົາຕໍ່ສູ້ເພື່ອເສຣີພາບຂອງພວກຂ້າທາດ, ແຕ່ພວກເຂົາພະຍາຍາມນໍາທາງຫຍັບເຂົ້າໄປເຖິງເປົ້າໝາຍ. ເຫັນວ່າຫລາຍສັດຕະວັດຜ່ານມານີ້ກໍມີທິດາຂອງເຊໂລເຟຣາດກໍໄດ້ທ້າທາຍຕໍ່ກົດໝາຍບໍ່ເປັນທັມ.

1. ໃຜເປັນທິດາຂອງເຊໂລເຟຣາດ? (ຈົດເຊັນບັນຊີ 27:1)

ບົດຮຽນທີ່ແລ້ວໄປນີ້ໄດ້ເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຢ່າງແຂງແຮງວ່າຄົນຂອງພຣະອົງຜູ້ມີອາຍຸ 20 ປີຂຶ້ນໄປຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ ເວັ້ນແຕ່ກາເລັບແລະໂຍຊວຍ (ເບິ່ງຈົດເຊັນບັນຊີ 14 :20-23, 28-29). ເພາະພວກອິສຣາເອນໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ກາເດສບາເນອາ. ຄົນທີ່ເກີດໃນປະເທດອີຢິບຕ້ອງຕາຍທຸກຄົນບໍ່ເຫັນແຜ່ນດິນພຣະສັນຍາ. ເຊໂລເຟຣາດຜູ້ເປັນເຜົ່າມານາເຊັດກໍໄດ້ຕາຍ. ລູກສາວຂອງເຊໂລເຟຣາດໄດ້ກ່າວວ່າຜູ້ເປັນພໍ່ຕາຍຕໍ່ຄວາມບາບຂອງຕົນ ເພາະລາວອາດເຮັດຜິດຖືກລົງໂທດເຖິງຕາຍ.

ເຊໂລເຟຣາດຕາຍຢ່າງໃດກໍຢ່າລາວໄດ້ຕາຍເພາະບໍ່ມີລູກຊາຍຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍ ແຕ່ລາວມີລູກສາວທ້າຄົນ. ສ່ວນຫລາຍຜູ້ຍິງໃນພຣະຄັມພິຈະບໍ່ກ່າວເຖິງຊື່. ລູກສາວຂອງເຊໂລເຟຣາຍມີຊື່ວ່າ: ມາລາ ໂນອາ ໂຮກລາ ມິນຄາ ແລະຕີຣາຊາ. ຊື່ຜູ້ຍິງທ້າຄົນນີ້ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພິໃນຈຳນວນຜູ້ຍິງ 170. ຕອນນີ້ແມ່ຂອງພວກເຂົາອາດຕາຍໄປແລ້ວ ແລະພໍ່ເປັນຄົນລ້ຽງດູ. ເປັນການແບກເພາະຊື່ 5 ຄົນແມ່ນເປັນຊື່ເມືອງຊຶ່ງຢູ່ໃນພາກຕາເວັນຕົກຂອງແມ່ນໍ້າຍໍຣາເນ. ໂນອາ (ຢຊ 19:13, ໂຮກລາ ຢຊ 15:6 ຕີຣາຊາ (ຢຊ 12: 24) ກະສັດທິນິງ 15:21). ຕາມທຳນຽມພວກຍິງຊື່ນັ້ນມີຄວາມໝາຍ. ມາລາໝາຍຄວາມວ່າ ອ່ອນຫລືຕິດກັນ. ໂນອາ ໝາຍຄວາມວ່າ ພັກຜ່ອນຫລືໝູນໃຈ. ໂຮກລາ ໝາຍຄວາມວ່າ ປານກາງ; ມິນຄາ ໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ໃຫ້ຄວາມປົກສາ. ແລະຕີຣາຊາ ໝາຍຄວາມວ່າອັນໃດນັ້ນບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກ.

ອາຍຸຂອງຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ພຣະຄັມພິບໍ່ໄດ້ກ່າວ. ພວກເຂົາອາດເກີດຢູ່ໃນປ່າ ແນວໃດກໍຕາມພວກເຂົາເປັນຜູ້ຍິງໜຸ່ມແລະເປັນຄົນສລາດ. ພວກເຂົາຮູ້ຈັກກົດໝາຍແລະຮູ້ເຖິງດິນທີ່ເປັນມໍຣະດົກຂອງພໍ່ພວກເຂົາ. ພວກເຂົາກ້າຫານຈິ່ງນໍາເອົາເຮືອງນີ້ໄປຫາໂມເຊ. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວເຫດການຢ່າງນີ້ບໍ່ເຄີຍມີມາໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກອິສຣາເອນ.

2. ພວກເຂົາມີຄະດີແນວໃດ? (ຈົດເຊັນບັນຊີ 27:2-4)

ຖ້າເບິ່ງເຜີນໆແລ້ວເຫັນວ່າຄະດີຂອງພວກຍິງນີ້ກ່ຽວເຮືອງກົດໝາຍໃນການຮັບມໍຣະດົກ, ແຕ່ມັນມີເຮືອງເລິກໄປກວ່ານັ້ນ. ຕາມກົດໝາຍແລ້ວຜູ້ຊາຍເທົ່ານັ້ນມີສິດທິຮັບເອົາມໍຣະດົກໄດ້. ຕາມທຳນຽມແລ້ວພວກຜູ້

ຍິງບໍ່ໄດ້ນັບເຂົ້າເວລາຈົດບັນຊີສໍາຮວດປະຊາກອນ. ພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ມີນໍ້າໜັກອັນໃດເວລາພວກເຂົາໄດ້ນໍາຄະດີດັ່ງກ່າວມາຫາປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄໍາຕ້ອງການຂອງພວກເຂົາ. ໃຫ້ຈື່ໄວ້ວ່າເວລາເຮົາມີບັນຫາອັນໃດກໍຕາມ ໃນເມື່ອນໍາມັນມາຫາພຣະອົງແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຍິນສເມີ.

ເວລາພວກອິສເອນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນແຜນດິນພຣະສັນຍານັ້ນ ພວກຜູ້ຍິງບໍ່ມີສິດຮັບດິນເປັນມໍຣະດົກ. ດິນໄດ້ຖ່າຍທອດໄປຫາຜູ້ຊາຍໃນຄອບຄົວເທົ່ານັ້ນ. ຕົວຢ່າງຊາຍໃດຕາຍໄປໂດຍບໍ່ມີລູກຊາຍ ມໍຣະດົກຕ້ອງມອບໃຫ້ນ້ອງຊາຍຄົນຕໍ່ໄປ. ຖ້າເຂົາບໍ່ມີນ້ອງຊາຍກໍມອບຕໍ່ໃຫ້ອາວ ແລະທີ່ສຸດກໍມອບຕໍ່ໃຫ້ພີ່ນ້ອງຜູ້ຊາຍໃນສາຍເລືອດ. ສິ່ງແນ່ນອນແລ້ວ ມໍຣະດົກດິນນັ້ນຜູ້ຍິງບໍ່ມີສິດອັນໃດໃນການເປັນເຈົ້າຂອງ.

ພວກຜູ້ຍິງທີ່ນໍາເຮືອງນີ້ໄປຫາໂມເຊໃຫ້ຖານະພວກເຂົາໃຫ້ກຽດແກ່ຜູ້ເປັນພໍ່. ພວກເຂົາຖາມວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດຫລັງຈາກພໍ່ໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວເຊື້ອສາຍທີ່ເປັນເຜົ່າມານາເຊັດຈໍາຕ້ອງດັບຫາຍໄປ? ຖ້າເຮືອງນີ້ຍັງປະຕິບັດຢູ່ເວລາແບ່ງດິນກັນ ເຜົ່າມານາເຊັດກໍບໍ່ໄດ້ສເມີກັບເຜົ່າອື່ນ (ຈົດເຊັນບັນຊີ 26:54-56). ຊື່ພໍ່ຂອງພວກເຂົາຈະໄດ້ລືມໄປ ແລະຈະເປັນການຈົບລົງເພາະພໍ່ຂອງເຂົາບໍ່ມີລູກຊາຍ. ພວກເຂົາກ່າວວ່າກົດໝາຍນີ້ເຫັນວ່າເປັນການບໍ່ຖືກຕ້ອງແລະທ່ຽງຫັມ.

3. ການຕັດສິນອອກມາແນວໃດ? (ຈົດເຊັນບັນຊີ 27:5-11)

ໂມເຊອາດໄດ້ຍິນຄໍາຕໍ່ວ່າຈາກພວກອິສຣາເອນຫລາຍທີ່ສຸດມາແລ້ວເວລາເພິ່ນເປັນຜູ້ນໍາ. ເຢໂຣດ ພໍ່ເມັງໄດ້ເວົ້າກັບໂມເຊວ່າລາວເຮັດວຽກຫລາຍໂພດ. ພໍ່ເຖົ້າຍັງໃຫ້ຄໍາແນະນໍາວ່າໃຫ້ຊອກຄົນມາຊ່ອຍແກ້ໄຂເຮືອງນ້ອຍມອບໃຫ້ຄົນອື່ນຕັນສິນ ໃຫ້ເອົາແຕ່ເຮືອງໃຫຍ່ແລະສໍາຄັນມາຕັດສິນ (ອິບພະຍົບ 18:17-27). ເຫັນວ່າພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ມີເຮືອງສໍາຄັນຈໍາເປັນຕ້ອງໃຫ້ໂມເຊພິຈາຣະນາ, ສ່ວນໂມເຊກໍນໍາໄປເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າໂດຍຕົງ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນດີກັບເຮືອງຂອງພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາບໍ່ພຽງມີສິດໄດ້ຮັບມໍຣະດົກ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານກົດໃໝ່ແກ່ພວກອິສຣາເອນ. ຄໍາເວົ້າໃນປື້ມຈົດເຊັນບັນຊີ 27:8 ໄດ້ເວົ້າຕໍ່ພວກອິສຣາເອນໂດຍກົງ. ທຸກຄົນຕ້ອງຍອມຟັງກົດໝາຍນີ້. ກົດນີ້ໄດ້ຂຽນເພີ່ມເຂົ້າໄປໃນກົດໝາຍເກົ່າເຖິງເຮືອງຮັບມໍຣະດົກວ່າຖ້າພໍ່ຕາຍໄປໂດຍບໍ່ມີລູກຊາຍ ມໍຣະດົກນັ້ນຕ້ອງມອບໃຫ້ຜູ້ເປັນລູກສາວກ່ອນ. ຖ້າຜູ້ຕາຍໄປບໍ່ມີລູກຊາຍ ລູກສາວ ມໍຣະດົກນັ້ນຕ້ອງມອບໃຫ້ພີ່ນ້ອງສາຍເລືອດທີ່ເປັນຜູ້ຊາຍ.

4. ເປັນຫຍັງສໍາຄັນຕໍ່ພວກອິສຣາເອນ (ຈົດເຊັນບັນຊີ 36)

ໃນຈົດໃຈຂອງພວກອິສຣາເອນແລ້ວກົດໝາຍເກົ່ານັ້ນຍັງຢູ່ໃນຄວາມຊົງຈໍາເຖິງເຮືອງຮັບເອົາມໍຣະດົກ. ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນສິດທິຂອງພວກຜູ້ຍິງ. ໃນບົດ 36 ຜູ້ນໍາໃນຄອບຄົວຈາກເຜົ່າມານາເຊັດໄດ້ເຂົ້າໄປຫາໂມເຊແລະຫົວໜ້າເຜົ່າຕ່າງໆ. ພວກເຂົາເຫັນວ່າຈະມີບັນຫາຕາມມາທິຫລັງຕໍ່ທຸກເຜົ່າຖ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ. ນີ້ຄືບັນຫາ: ຖ້າພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ ແລະຄົນອື່ນໆໄດ້ແຕ່ງງານກັບຄືນບໍ່ແມ່ນເຜົ່າຂອງເຂົາ ການແບ່ງດິນນັ້ນຈໍາເປັນຕ້ອງເພີ່ມເຂົ້າໃນເຜົ່າຂອງຜູ້ເປັນຜົວ. ເຜົ່າຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ນັ້ນຕ້ອງຖືກຕັດອອກໃນການແບ່ງດິນ. ໃນປີຈູແບນລີ (ຄົບຮອບ 50) ດິນນັ້ນຕ້ອງມອບໃຫ້ເຜົ່າອື່ນ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາ. ສລຸບວ່າເຜົ່າມານາເຊັດ

ບໍ່ສາມາດຮັບດິນນັ້ນມາເປັນກັມມະສິດອີກໄດ້. ດິນແມ່ນຊັບສິນມີຄ່າໃນເວລານັ້ນ, ຖ້າບໍ່ໄດ້ດິນ ເຜົ່າມານາ ເຊັດກໍໄດ້ຮັບຜົນເສັຽ.

ໂມເຊກໍເຫັນດີນຳພວກຜູ້ນຳທັງຫລາຍ. ພຣະເຈົ້າບອກໂມເຊວ່າພວກເຂົາເຮັດຖືກຕ້ອງແລ້ວ. ຖ້າພວກເຂົາແຕ່ງງານຄົນໃນເຜົ່າຂອງຕົນແລ້ວ ດິນນັ້ນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຕັດອອກຫລືເພີ່ມເຂົ້າ. ໃນທີ່ສຸດລູກສາວ ເຊໂລ ເຟຣາດ ທຸກຄົນໄດ້ແຕ່ງງານກັບຄົນໃນເຜົ່າດຽວກັນ.

ໃນເມື່ອເຖິງເວລາແບ່ງດິນກັນພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ກໍປາກົດຕົວອີກເທື່ອນຶ່ງຕໍ່ພວກປະໂຮທິດ ແລະພວກຜູ້ນຳ (ຈິດເຊັນບັນຊີ 17:3-6). ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບປະໂຮທິດແລະຜູ້ນຳຫລາຍຄົນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບສິດໃຫ້ພວກເຂົາຮັບເອົາມໍຣະດົກໄດ້ແລະສືບຕໍ່ໃຫ້ລູກຫລານ. ໃນວັນນັ້ນເຜົ່າມານາເຊັດໄດ້ຮັບດິນເພີ່ມສືບເທົ່າລູກສາວແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບດິນສອງເທົ່າເພາະພໍ່ຂອງເຂົາ ເຊໂລເຟຣາດ ເປັນລູກກົກ. ລູກສາວທ້າຄົນນັ້ນໄດ້ທ້າທາຍຕໍ່ກົດໝາຍບໍ່ທ່ຽງທັມແລະໄດ້ຊ່ອຍກູ້ເອົາຊື່ສຽງຂອງພໍ່, ແລະຍັງໄດ້ຮັບດິນເພີ່ມກັບເຜົ່າຂອງຕົນເອງ, ພຣະເຈົ້າກໍຍັງເພີ່ມກົດໝາຍໃໝ່ໃຫ້ ແລະພວກເຂົາກໍຈະຮັບໃຊ້ໃນອະນາຄົດອີກ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ສິດທິຂອງຜູ້ຍິງເປັນເຮືອງຮ້ອນໆແລະໃໝ່ໆ ເພາະຜູ້ຍິງ, ເດັກນ້ອຍຖືກເອົາປຽບແລະຖືກຂົ່ມເຫັງເພາະກົດໝາຍບໍ່ເປັນທັມ. ຄຣິສະຕຽນຈຳເປັນຕ້ອງນຳເອົາຄວາມເປັນທັມມາໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນ ໂດຍສະເພາະຄົນທຸກຍາກຖືກຂົ່ມເຫັງ (ລູກາ 4:18). ພວກເຮົາຄວນຮຽນຈາກຜູ້ຍິງທ້າຄົນນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ລຸກຂຶ້ນເພື່ອສິດທິ ໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີ ແລະພຣະເຈົ້າກໍພໍພຣະທັຍ. ພວກເຮົາເຊັ່ນດຽວກັນໃນເມື່ອເຫັນຄວາມບໍ່ເປັນທັມແລ້ວຈຳເປັນຕ້ອງລຸກຂຶ້ນເພື່ອຄວາມຖືກຕ້ອງໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຮັກ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດປ່ຽນໂລກໄດ້ຄົນດຽວ ແຕ່ພວກເຮົາມີພາກສ່ວນກ້າວໄປອີກກ້າວນຶ່ງເພື່ອເຖິງຈຸດນັ້ນ.

ຄຳຖາມ

1. ທ່ານຄິດວ່າຜູ້ຍິງທ້າຄົນນີ້ເປັນນັກຕໍ່ສູ້ເພື່ອສິດທິຂອງເຂົາບໍ່? ທ່ານໄດ້ເຫັນຄຸນນະວຸດທິໃນພວກເຂົາຢ່າງໃດເວລາໄປປາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າໂມເຊ?
2. ທ່ານເຄີຍເຫັນກົດໝາຍບໍ່ເປັນທັມເຮັດໃຫ້ທ່ານແລະຄອບຄົວໄດ້ຮັບຜົນເສັຽເກີດຂຶ້ນບໍ່? ທ່ານໄດ້ເຮັດຫຍັງໃນເວລານັ້ນ? ຖ້າເກີດຂຶ້ນດຽວນີ້ທ່ານຈະມີການປະພຶດແຕກຕ່າງບໍ່?
3. ຄວາມໂກດຮ້າຍຊ່ອຍທ່ານຫຍັງແດ່ໃນເມື່ອພົບກັບການບໍ່ທ່ຽງທັມ? ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄວາມໂກດຮ້າຍເພື່ອສິນທັມ ແລະຄວາມໂກດຮ້າຍເພື່ອເຫັນແກ່ຕົວເປັນຢ່າງໃດ?
4. ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງສຳຄັນໃນການມີໜ້າຢູ່ເວລາແບ່ງປັນດິນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບດິນແທ້ເປັນມໍຣະດົກ? ເປັນຫຍັງການຕິດຕາມເຖິງຄຳສັນຍາໃນການປ່ຽນແປງນັ້ນສຳຄັນ?

ບົດຮຽນທີ 5

ນໍາພາໃນການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ

| | |
|----------------------------------|---|
| ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: | ໂຍຊວຍ 24:1-3, 13-27 |
| ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: | ໂຍຊວຍ 24 |
| ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: | ໂຍຊວຍໄດ້ນຳພາໃຫ້ຄົນອື່ນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປຢ່າງສັດຊື່. |
| ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: | ທ່ານຈະນຳພາໃຫ້ຄົນອື່ນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງສັດຊື່ຢ່າງໃດ? |
| ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ: | ເພື່ອຖວາຍຕົວເອງຢ່າງເດັດຂາດໃນການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປ ແລະນຳພາໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດຄືກັນ. |

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມສ້າງຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ຫລັງຈາກໂມເຊໄດ້ນຳພາພວກອິສຣາເອນເປັນເວລາ 20 ປີມາແລ້ວ, ໂຍຊວຍໄດ້ນຳພາໃຫ້ພວກເຂົາຖວາຍຕົວອີກຕໍ່ພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໃນການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປຢ່າງສັດຊື່.

ການທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງມີໂຍດແລະມີເປົ້າໝາຍນັ້ນແມ່ນຄວາມປາຖນາຂອງທຸກຄົນ ແຕ່ເຫັນວ່າຄົນເຮົາມັກຕິຄວາມໝາຍເຖິງເລື່ອງນີ້ຄົນລະຢ່າງ. ພວກເຮົາຍິນດີຕິດຕາມທຸກຄົນຜູ້ເຮົາຄິດວ່າຈະນຳພາເປັນເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງ. ເວລາເຮົາເປັນເດັກພວກເຮົາມັກຕິດຕາມຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ໃນການແນະນຳ, ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ອອກໄປຢູ່ຕ່າງທາງພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຊອກຫາທາງເອງ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາມີຫລາຍສຽງດັງກ້ອງຂຶ້ນໃນສມອງແລະຄວາມນິກຄິດວ່າ, ຕາມເຮົາມາເພື່ອຈະໄປເຖິງຄວາມສຸກ ແລະຄວາມສົມຫວັງ. ຫລາຍໆເທື່ອພວກເຮົາໄດ້ຕິດຕາມສຽງນັ້ນ ແລະໃນທີ່ສຸດເຫັນວ່າເປັນຄວາມຜິດຫວັງແລະຫວ້າງເປົ້າ.

40 ປີພວກອິສຣາເອນໄດ້ຕິດຕາມ ໂມເຊໃນປ່າດິນຊາຍ ແລະອີກ 20 ປີໃນການນຳພາຂອງໂຍຊວຍເວລາເຂົ້າໄປຍຶດເອົາດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ. ຕໍ່ມາພວກເຂົາໄດ້ພັກຜ່ອນໃນບ້ານເມືອງໃໝ່ເພື່ອຮັບເອົາພຣະພອນແຫ່ງພຣະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາຕໍ່ອັບຣາຮາມຜູ້ເປັນພະບຸຣຸດ. ພວກອິສຣາເອນບໍ່ຕັດສິນໃຈເດັດຂາດວ່າຈະໃຫ້ໃຜເປັນຜູ້ນຳແທ້ ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຕັດສິນໃຈເລືອກເອົາລະຫວ່າງການຕາມພຣະເຈົ້າຜູ້ນຳພວກເຂົາມາ ຫລືຕິດຕາມພຣະອື່ນໆທີ່ພວກເພື່ອນບ້ານນັບຖື. ຕອນນີ້ໂຍຊວຍໄດ້ເຕືອນພວກເຂົາວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຕິດຕາມພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະບອກໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດເໝືອນກັນ. ພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາຖືກເອີ້ນໃຫ້ເຮັດເຊັ່ນກັນຄືປະກາດໃຫ້ໂລກຮູ້ວ່າພວກເຮົາຈະຕາມພຣະອົງໄປຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ເພື່ອຄົນອື່ນຈະເຮັດເໝືອນເຮົາ.

1. ການຮຽກເອີ້ນຢ່າງຮີບດ່ວນ (ໂຢຊວຍ 24:1-3ກ, 13-14)

ໃນເມື່ອໄດ້ເຂົ້າປະຊຸມກັນກັບພວກອິສຣາເອນ ໂຢຊວຍໄດ້ເຕືອນພວກເຂົາວ່າພວກເຂົາມາຈາກໃສ. ໂຢຊວຍໄດ້ກ່າວຕໍ່ໄປອີກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນບັນພະບຸຣຸດອັບຣາຮາມໃຫ້ອອກຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນໄປຍັງ “ແມ່ນ້ຳຟາກນັ້ນ.” ຄືແມ່ນ້ຳເອີຟຣາດ, ທີ່ໄຫລຜ່ານກຸງບາບີໂລນ. ບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງອັບຣາຮາມມາຈາກເມືອງອູຣ໌ ປະເທດຄັດເດອາ. ກຸງບາບີໂລນນັ້ນແມ່ນປະເທດອີຣັກໃນທຸກວັນນີ້.

ຄຳເວົ້າທີ່ໂຢຊວຍວ່າອັບຣາຮາມຮັບໃຊ້ພຣະອິນອາດເປັນການແປກຕໍ່ບາງຄົນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າອັບຣາຮາມໄດ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນກັບຄົນທີ່ນັບຖືພຣະອິນໃນປະເທດເມໂຊໂປຕາເມັງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນອັບຣາຮາມໃຫ້ອອກຈາກການນັບຖືພຣະອິນ ເພື່ອໃຫ້ນະມັສການພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້.

ໂຢຊວຍໄດ້ສູບປະວັດສາດຂອງພວກອິສຣາເອນຈາກອັບຣາຮາມຈົນເຖິງຜູ້ນຳໃນສັມຍກ່ອນເພິ່ນ (ໂຢຊວຍ 24:13). ສິ່ງສຳຄັນທີ່ຄວນເອົາໃຈໃສ່ໃນປະວັດສາດຂອງພວກອິສຣາເອນນີ້ຄື ທຸກໆປະໂຫຍກໄດ້ເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າ. ໂຢຊວຍໄດ້ໃຊ້ສັພນາມທີ່ນຶ່ງເພື່ອໃຫ້ພວກອິສຣາເອນເຂົ້າໃຈດີເຖິງພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພວກອິຢິບໄດ້ຮັບພັຍວິບັດແຕ່ຊ່ວຍໃຫ້ພວກອິສຣາເອນພົ້ນພັຍ ແລະຈາກການເປັນຂ້າທາດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາພວກອິສຣາເອນຜ່ານປ່າດິນຊາຍ ແລະພຣະອົງໄລ່ຄົນຈາກປະເທດການາອານອອກໄປຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າປະທານດິນແດນອັນອຸດົມສົມບູນ ແລະກິນຜົນລະປູກທີ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ອອກແຮງ ແລະປະທານບ້ານເຮືອນໃຫ້ໂດຍທີ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປູກ. ຈຸດປະສົງທີ່ໂຢຊວຍໄດ້ເລົ່າໃຫ້ພວກອິສຣາເອນຟັງນັ້ນກໍເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຫລົງລືມໄປວ່າແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊ່ວຍ ບໍ່ແມ່ນພຣະອື່ນໆທີ່ພວກປູ່ຍາຕາຍາຍຂອງພວກເຂົາທັງຫລາຍນັບຖື.

ໃນຂໍ້ 14-15, ໂຢຊວຍໄດ້ເວົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງໂດຍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກອິສຣາເອນຕັດສິນໃຈໃນການນັບຖື ແລະ ຕິດຕາມພຣະຈາກກຸງບາບີໂລນ ຫລືພຣະເຈົ້າຜູ້ນຳພວກເຂົາອອກຈາກປະເທດອິຢິບ. ຂໍ້ນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງບາງຄົນໃນພວກອິສຣາເອນໄດ້ນັບຖືພຣະໃນອິຢິບເວລາພວກເຂົາເປັນທາດ. ພວກເຂົາອາດບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດທີ່ຈະນັບຖືພຣະເຈົ້າອົງສ້າງໂລກ ແລະພຣະອື່ນໆສັບປົນກັນໄປ. ເປັນເວລາຫລາຍໆປີໃນການນຳພາຂອງໂມເຊ ແລະໂຢຊວຍ ທັງສອງຄົນນີ້ໄດ້ພະຍາຍາມສອນແລະເປັນຕົວຢ່າງດີເພື່ອພວກອິສຣາເອນຈະນັບຖືພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ແຕ່ອົງດຽວ. ໃນຕອນນີ້ ໂຢຊວຍເຫັນວ່າເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ພວກອິສຣາເອນຕ້ອງຕັດສິນໃຈວ່າຈະນັບຖືພຣະເຈົ້າຫລືພຣະອື່ນໆ. ນັ້ນບໍ່ໝາຍຄວາມວ່າການນັບຖືພຣະເຈົ້າອື່ນນັ້ນບໍ່ຜິດຫຍັງ. ໂຢຊວຍໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ພວກອິສຣາເອນເລືອກເອົາແລະໝູນໃຈໃຫ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້. ສ່ວນໂຢຊວຍພ້ອມດ້ວຍຄອບຄົວຈະຕິດຕາມອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວ.

2. ເບື້ອງຕົ້ນຂອງການຖວາຍຕົວ (ໂຢຊວຍ 24:16-18)

ພວກອິສຣາເອນໄດ້ຕົກລົງກັບການກ່າວຂອງໂຢຊວຍວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ແສນດີ ແລະໄດ້ນຳພາພວກເຂົາອອກຈາກການເປັນທາດໃນປະເທດອິຢິບ. ພວກເຂົາຈື່ໄດ້ທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປົກປ້ອງຮັກສາໃນການເດີນທາງຜ່ານແດນທຸຣະກັນດານແລະນຳພາພວກເຂົາເຂົ້າໄປຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ພຣະເຈົ້າສັນຍາໄວ້. ພວກເຂົາຍັງຈື່ໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຕໍ່ສູ້ພວກສັດຕູຊ່ອຍ. ພວກເຂົາເວົ້າເປັນສຽງດຽວກັນວ່າພວກເຂົາຈະນັບຖື

ແລະຮັບໃຊ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາເວົ້າດັ່ງນັ້ນກໍເພາະວ່າພຣະເຈົ້າເອງເປັນຜູ້ນຳພາ ອວຍພຣະພອນໃນຊີວິດຂອງເຂົາມາແລ້ວໃນອະດີດ.

ໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກເຖົ້າເກົ່າບູຮານໃນປະເທດຕາເວັນອອກ ພວກເຂົາພາກັນນັບຖືພຣະຕ່າງໆ ທີ່ບໍ່ແມ່ນພຣະແທ້ເພາະພວກເຂົາຍ້ານຖ້າພວກເຂົາປະລະໃນການຖວາຍບູຊາ. ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະອື່ນໆນັ້ນບໍ່ໄດ້ມີຄວາມສັມພັນອັນໃດກັບມະນຸດ ພຣະທີ່ພວກເຂົານັບຖືນັ້ນເຫັນວ່າເປັນພຣະທີ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະຈັບເອົາມະນຸດໃຫ້ເປັນຂ້າທາດ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກອິສຣາເອນນັ້ນເຫັນວ່າພຣະອົງມີຄວາມເປັນທ່ວງເປັນໃຍ ແລະມີຄວາມສັມພັນອັນດີ ບໍ່ໃຫ້ມະນຸດເປັນທາດ ແຕ່ໃຫ້ເປັນບຸດຍິງບຸດຊາຍ. ຕອນນີ້ເວລາພວກອິສຣາເອນເຫັນວ່າພວກເຂົາຈະນັບຖືແລະຮັບໃຊ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເຂົາມີຄວາມຍ້ານເພາະຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຂົາເວົ້າຢ່າງນັ້ນກໍເພາະສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳມາແລ້ວໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.

3. ການເຕືອນຢ່າງແຈ້ງແຈ່ງ (ໂຢຊວຍ 24:19-20)

ໂຢຊວຍໄດ້ຕອບພວກເຂົາໃນຂໍ້ 19 ນັ້ນບາງຄົນຄົງແປກໃຈ. ໂຢຊວຍກ່າວວ່າພວກເຂົາອາດບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດໂຢຊວຍຈຶ່ງເວົ້າຢ່າງນັ້ນ? ໂຢຊວຍເວົ້າຢ່າງນັ້ນກໍເພາະເພິ່ນຮູ້ຈັກທັມມະຊາດຂອງມະນຸດແລະຄົນຂອງເພິ່ນດີ. ມື້ນັ້ນພວກເຂົາພາກັນເວົ້າເປັນສຽງດຽວກັນວ່າຈະຕິດຕາມອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແຕ່ຮູ້ວ່າເວລາຢູ່ຫ່າງໄກແລ້ວພວກເຂົາອາດເຮັດໄດ້ງ່າຍໆຄືຫລົງລົມພຣະເຈົ້າແລະກັບໄປນັບຖືພຣະເກົ່າທີ່ພວກເຂົາເຄີຍຮູ້ມາກ່ອນ.

ເຊັ່ນດຽວກັນໃນທຸກວັນນີ້ພວກເຂົາອາດເຮັດເໝືອນພວກອິສຣາເອນ. ມັນເປັນການງ່າຍທີ່ຈະຕິດຕາມອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນເມື່ອມີຄົນເຊື່ອຫລາຍຄົນຢູ່ນຳກັນໃນເວລານະມັສການ. ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາອອກຈາກໄກຕາຄົນໄປຢູ່ຄົນດຽວ ນິດສັຍເກົ່ານັ້ນອາດກັບຄືນມາ. ໂຢຊວຍບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາສັນຍາວ່າຈະຕິດຕາມອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປຊຶ່ງ ໂຢຊວຍເຕືອນພວກເຂົາຢ່າງແຈ້ງແຈ່ງວ່າເວລາສັນຍາແລ້ວບໍ່ປະຕິບັດ ພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດ. ໂຢຊວຍຍັງເຕືອນອີກວ່າ ຄຳສັນຍາຂອງພວກເຂົານັ້ນອາດເປັນສິ່ງເຮັດຍາກເວລາພວກເຂົາຍ້າຍໄປຢູ່ດິນແດນໃໝ່. ໂຢຊວຍບອກພວກເຂົາອີກວ່າພຣະເຈົ້າເປັນອົງບໍລິສຸດແລະອິດສາ ພຣະອົງບໍ່ພໍພຣະທັຍໃນເມື່ອຄົນຂອງພຣະອົງຫັນໄປນັບຖືພຣະອື່ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນພຣະສັນຍາມາແລ້ວກໍຕາມ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ອວຍພຣະພອນຖ້າພວກເຂົາຫາກຝ່າຝືນພຣະສັນຍາ ໂດຍການຫລົງລົມແລະປະຖິ້ມພຣະສັນຍານັ້ນ.

4. ສືບຕໍ່ພຣະສັນຍາ (ໂຢຊວຍ 24:21-27)

ເມື່ອພວກອິສຣາເອນໄດ້ຍິນໂຢຊວຍເວົ້າດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາພາກັນຮ້ອງໄຫ້ຂຶ້ນ ໂດຍກ່າວວ່າພວກເຂົາຈະຮັບໃຊ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວ. ພວກເຂົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈດີເຖິງຄຳເວົ້າຂອງໂຢຊວຍໃນການຖວາຍຕົວແລະຮັກສາຄຳໝັ້ນສັນຍາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ອີກຄັ້ງນຶ່ງໂຢຊວຍໄດ້ທ້າທາຍພວກເຂົາໃຫ້ຮັກສາຄຳໝັ້ນສັນຍາວ່າຈະຖວາຍຕົວແລະຈິດໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນເວລານີ້ໂຢຊວຍບອກວ່າຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົານັ້ນຈະໃຊ້ເປັນພະຍານຕໍ່ສູ້ ໃນເມື່ອພວກເຂົາທຳລາຍຄຳສັນຍານັ້ນ.

ບາງຄົນອາດຄິດວ່າໂຢຊວຍເປັນຄົນແຂງໂພດເພາະບໍ່ເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງພວກອິສຣາເອນ. ແຕ່ການກະທຳຢ່າງນີ້ເປັນການເຕືອນພວກເຂົາວ່າຄຳສັນຍາໃນການຖວາຍຕົວນັ້ນສຳຄັນຫລາຍ. ໂຢຊວຍຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈດີເຖິງຄຳໝັ້ນສັນຍາເພາະພຣະເຈົ້າຈະຮັກສາຄຳສັນຍານັ້ນໄວ້. ຖ້າພວກເຂົາທຳລາຍຄຳສັນຍານັ້ນພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຖິ້ມໂທດໃສ່ຄົນນຶ່ງຄົນໃດໄດ້. ໃນເມື່ອໃຫ້ຄຳສັນຍາຢ່າງນີ້ ເມື່ອກະທຳຜິດພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດພວກເຂົາ. ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງແລະການກະທຳທີ່ບໍ່ດີກໍເປັນການທຳລາຍພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດ. ເຊັ່ນດຽວກັນໃນທຸກວັນນີ້ພວກຄຣິສະຕຽນຖືວ່າຄຳສັນຍານັ້ນເປັນຂອງທັມມະດາ. ການເປັນຄຣິສະຕຽນນັ້ນຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຊື່ນັ້ນມາຈາກອົງພຣະຄຣິດ ເວລາເຮົາເຮັດສິ່ງບໍ່ດີພວກເຮົາກໍໄດ້ທຳລາຍພຣະນາມນັ້ນຄືກັນ.

ໃນເມື່ອຄົນເຮົາສັນຍາວ່າຈະນັບຖືແລະນະມັສການພຣະເຈົ້າ, ໂຢຊວຍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ຖືຮັກສາຄຳສັນຍານັ້ນໄວ້ໃຫ້ດີ. ໂຢຊວຍຍັງສັ່ງພວກອິສຣາເອນໃຫ້ເອົາຮູບປັ້ນຕ່າງໆນັ້ນຖິ້ມເພື່ອຈະບໍ່ມີການທົດລອງເກີດຂຶ້ນ. ຫລັງຈາກຄົນທັງຫລາຍເຫັດດີນຳ ໂຢຊວຍຈຶ່ງສັນຍາກັບພວກເຂົາໃໝ່ອີກ. ຄຳສັນຍາອັນນີ້ນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນສິ່ງໃໝ່ ແຕ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດມາແລ້ວໃນສັມຍຂອງໂມເຊທີ່ພູເຂົາຊີນາຍ. ຄຳສັນຍາອັນນີ້ໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າປະຊາຊົນຈະຕິດຕາມ ເຊື່ອຟັງ ເປັນການເຕືອນວ່າພຣະເຈົ້າມີພຣະທັຍກັບພວກເຂົາແນວໃດ.

ໂຢຊວຍໄດ້ຂຽນຄຳສັນຍານັ້ນໄວ້ຢ່າງລະມັດລະວັງເພື່ອຄົນລຸ້ນຫລັງຈະບໍ່ຫລົງລືມ. ຂໍ້ 26 ກ່າວວ່າໂຢຊວຍໄດ້ເອົາຫີນກ້ອນໃຫຍ່ເປັນບ່ອນເຕືອນໃຫ້ຈື່ໄວ້ໃກ້ໆບ່ອນພວກເຂົາໂຮມຊຸມນຸມກັນ. ຫີນກ້ອນໃຫຍ່ນັ້ນເອົາມາໃຊ້ເພື່ອເປັນການເຕືອນໃຫ້ຄົນລຸ້ນໃໝ່ໃຫ້ຮັບຮູ້ເຖິງຄຳສັນຍານັ້ນ. ຕາມປົກກະຕິພວກອີຍິບແລະກະສັດໃນສັມຍນັ້ນໄດ້ໃຊ້ວິທີນີ້ເພື່ອຈາລຶກໄວ້ເຖິງເຫດການຕ່າງໆ ເຊັ່ນການຊະນະລົງຄາມ ແລະເຫດການອື່ນໆ. ຕອນນີ້ກ້ອນຫີນໃຊ້ເປັນການເຕືອນເຖິງຄຳສັນຍາ ແລະສິດສອນພວກອິສຣາເອນລຸ້ນຕໍ່ໄປວ່າຈະນັບຖືພຣະເຈົ້າແຕ່ອີງດຽວ ບໍ່ໃຫ້ຫລົງລືມຫລືປະຖິ້ມຄຳສັນຍານັ້ນຢ່າງເດັດຂາດ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ໃນໂລກນີ້ພວກເຮົາຖືກເອີ້ນໃຫ້ຕິດຕາມທາງທີ່ພວກເຮົາຄິດວ່າຈະນຳໄປເຖິງຄວາມສຸກ. ແຕ່ໃນພຣະຄຳພີໄດ້ສອນພວກເຮົາວ່າຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງທີ່ນຳໄປເຖິງຄວາມສຳເຣັດໃນຊີວິດນັ້ນຄືຢູ່ໃນຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືຍອມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ.

ການຕັດສິນໃຈຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປນັ້ນເປັນການຕັດສິນໃຈອັນສຳຄັນຢ່າງເດັດດ່ຽວໃນຊີວິດຂອງແຕ່ລະຄົນ. ການຕິດຕາມພຣະເຈົ້ານັ້ນຄືການປະຕິເສດຫົນທາງອື່ນ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງສັດຊື່ໃນເມື່ອພວກເຮົາເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ສິ່ງຂອງໃນໂລກນີ້. ພວກເຮົາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາຈະປະສົບກັບສັນຕິສຸກ, ຄວາມຍິນດີ, ແລະຄວາມສົມຫວັງໃນຊີວິດ. ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາຄືນຳພາຄົນອື່ນໃຫ້ຄົນພົບວ່າພຣະເຈົ້າມີຫຍັງແດ່ທີ່ລໍຄອຍໄວ້ສຳລັບພວກຖວາຍຕົວຕິດຕາມພຣະອົງໄປຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຄໍາຖາມ

5. ທ່ານເຄີຍນໍາຄົນນຶ່ງຄົນໃດມາຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າໂດຍບອກຄົນນັ້ນຕັດສິນໃຈເອງບໍ່? ແມ່ນຫຍັງເກີດຂຶ້ນ?
6. ທ່ານຈື່ໄດ້ບໍ່ໃນຊີວິດຂອງທ່ານເວລາພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍທ່ານ ແລະທ່ານຮູ້ດີວ່າການຊ່ອຍນັ້ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ?
7. ໃນບົດຮຽນນີ້ໃນຕອນໃດໄດ້ທ້າທາຍຕໍ່ຊີວິດຂອງທ່ານ? ເປັນຫຍັງ?
8. ທ່ານຮູ້ໄດ້ແນວໃດໃນເມື່ອຄົນອື່ນບອກທ່ານວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອຟັງແລະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປ?

ຈາກການສຶກສາໃນປະຫວັດຂອງໂຢຊຸຍ ພວກເຮົາສາມາດເຫັນວ່າເພື່ອນໍາຄົນໃຫ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປ, ພວກເຮົາຄວນ:

- ມີການຖວາຍຕົວປະຈໍາວັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງສເມີໄປ
- ເຕືອນຄົນອື່ນໃຫ້ຮູ້ເຖິງຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າ
- ຂຽນໄວ້ ຫລືສ້າງອັນໃດອັນນຶ່ງເປັນການເຕືອນເຖິງການຖວາຍຕົວ
- ຍ່ອມມີເວລາເພື່ອໃຫ້ຄໍາໝູນໃຈ ແລະອຸ້ມຂູ່ຄົນອື່ນໃຫ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປ

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ຝຶກຫັດເປັນຜູ້ນຳທີ່ເຂັ້ມແຂງ

| | |
|----------------------------------|--|
| ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: | ພວກຜູ້ປົກຄອງ 4:1-16; 5:1-7 |
| ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: | ພວກຜູ້ປົກຄອງ 4-5 |
| ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: | ເດໂບຣາ, ນາງເປັນຜູ້ທຳນວາຍຍິງ ແລະເປັນຜູ້ປົກຄອງ, ໄດ້ນຳຂ່າວເຣືອງຂອງພຣະເຈົ້າໄປບອກ ບາຣາກ ນາງຝຶກຫັດການເປັນຜູ້ນຳທີ່ເຂັ້ມແຂງເພື່ອເອົາຊັຍຊະນະຕໍ່ສັດຕູຂອງພວກອິສຣາເອນ. |
| ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: | ຜູ້ຍິງຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ? |
| ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ: | ເພື່ອພິຈາລະນາເຖິງຄວາມໝາຍແລະໜ້າທີ່ຂອງເດໂບຣາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະບົດປ່ອຍພວກອິສຣາເອນ. |

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍິນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມສ້າງຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກໃຫ້ ເດໂບຣາ ຜູ້ທຳນວາຍຍິງໄດ້ໄປບອກ ບາຣາກໃຫ້ເອົາທະຫານອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກການາອານ. ເວລາ ບາຣາກປະຕິເສດຄຳສັ່ງຂອງ ເດໂບຣາ, ນາງເດໂບຣາ ໄດ້ນຳເອົາທະຫານອອກໄປຕໍ່ສູ້ແລະເອົາຊັຍຊະນະຕໍ່ພວກສັດຕູໄດ້.

ໃຫ້ທ່ານຄິດຄົ້ນຫລັງໄປໃນເວລາທ່ານຍັງເປັນເດັກ. ນອກຈາກຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ຂອງທ່ານແລ້ວ ແມ່ນໃຜເປັນຄົນບອກເຣືອງພຣະຄຳພີຕໍ່ທ່ານ? ຫລາຍໆເທື່ອຄຳຕອບອາດແມ່ນຄຣູສອນຫ້ອງໂຮງຮຽນວັນອາທິດທີ່ເປັນຜູ້ຍິງ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າມີຜູ້ນຳທີ່ດີຫລາຍຄົນເປັນເພດຍິງ ເພາະມີຕົວຢ່າງຫລາຍໆຕອນໃນພຣະຄຳພີ. ໃນພຣະຄຳພີເດີມ ນາງມີຣີອາມ ເປັນຜູ້ທຳນວາຍແລະເປັນຜູ້ນຳຂອງອິສຣາເອນ (ອີບພະຍົບ15:20; ມີກາ 6:4). ນາງເອັສເທີ ຊ່ອຍຊີວິດຂອງພວກອິສຣາເອນ (ເບິ່ງບົດຮຽນ 14). ອາຈານໂປໂລໄດ້ເວົ້າຊື່ຜູ້ນຳໃນພຣະຄຳພີໃໝ່: ຟອຍເບ, ປີຊະກິລາ, ຢູເນັງ. ຜູ້ຍິງທີ່ເປັນຜູ້ນຳຄົນສັດຊື່ໄດ້ນຳພາຄຣິສຕະຈັກໃນປະຈຸບັນສາດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ຜູ້ຍິງ ເໝືອນກັບຄົນທັງຫລາຍເພື່ອໃຊ້ພຣະພອນນັ້ນເສີມສ້າງພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ.

ໃນປື້ມພວກຜູ້ປົກຄອງບົດ 4-5 ໄດ້ເວົ້າເຖິງຜູ້ຍິງສອງຄົນ. ເດໂບຣາເປັນຜູ້ນຳຍິງຄົນເກ່ງກ້າຄົນໜຶ່ງໃນພຣະຄຳພີ. ລາວເປັນຜູ້ປົກຄອງແລະຜູ້ທຳນວາຍໄດ້ນຳເອົາພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໄປຫາພວກອິສຣາເອນ ແລະຍັງໄດ້ນຳພວກອິສຣາເອນໄປສົງຄາມແລະກໍໄດ້ຮັບຊັຍຊະນະ. ອີກຜູ້ຍິງຄົນອື່ນແມ່ນນາງ ຢາເອນ ນາງບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນຮັ່ງມີແລະບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ນຳແຕ່ຢ່າງໃດ. ນາງຍັງບໍ່ເປັນຄົນອິສຣາເອນອີກດ້ວຍ. ແຕ່ນາງໄດ້

ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຄົນໜຶ່ງເພື່ອຊ່ວຍຄົນໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ. ຕາມປະວັດສາດແລ້ວພວກເຮົາຈະເປັນ ຍິງຫລືຊາຍ ທຸກຍາກຫລືຮັ່ງມີບໍ່ເຫັນວ່າເປັນອຸປະສັກອັນໃດໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ຖ້າວ່າພວກເຮົາເຊື່ອຟັງ ພຣະອົງແລ້ວ ພຣະເຈົ້າກໍໃຊ້ພວກເຮົາໄດ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດ.

1. ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດພວກອິສຣາເອນ (ພວກຜູ້ປົກຄອງ 4:1-3)

ຫລັງຈາກໂຢຊວຍໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ ພວກອິສຣາເອນກໍຍັງໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກສັດຕູຮູ້ເພື່ອຈະໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານ ໃນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ. ພວກຜູ້ປົກຄອງ 2:11-19 ໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມຜິດບາບຊ້າຮອຍ, ການຕັດສິນ, ແລະ ການປົດປ່ອຍ. ເວລາຢູ່ຮ່ວມກັບພວກການາອານ ພວກອິສຣາເອນກໍເລີຍຕິດຕາມການເຊື່ອຖືອັນຜິດນັ້ນ. ເຫັນວ່າການນະມັສການພຣະທຽມນັ້ນເຫັນວ່າເປັນການຈັບໃຈ, ແລະຫລາຍໆຄົນເຫັນວ່ານັບຖືພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະທຽມປະສົມກັນໄປນັ້ນບໍ່ຜິດຫຍັງ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກພວກອິສຣາເອນໃຫ້ນັບຖືພຣະເຈົ້າແຕ່ອົງ ດຽວ ໃນເມື່ອເຂົາເຮັດດັ່ງນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດພວກເຂົາໂດຍປະໃຫ້ພວກສັດຕູຮູ້ມາປົກຄອງແລະຂົ່ມ ເທັງພວກເຂົາ. ໃນເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຫາພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງຜູ້ປົກຄອງມາປົດປ່ອຍພວກເຂົາ ແລະນຳພາເຂົາກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຜູ້ປົກຄອງຕາຍໄປແລ້ວພວກເຂົາກໍກັບຄືນໄປເຮັດບາບອີກຄືເກົ່າ.

ເອຣູດ ເປັນຜູ້ນຳຄົນທຳອິດ ເປັນຄົນປົດປ່ອຍພວກອິສຣາເອນຈາກພວກໂມອາບ ແລະນຳສັນຕິສຸກມາ ໃຫ້ພວກອິສຣາເອນເປັນເວລາແປດປີ. ຫລັງຈາກເອຣູດຕາຍ ພວກເຂົາກໍກັບຄືນໄປນັບຖືພຣະທຽມຂອງ ພວກການາອານອີກ. ພຣະເຈົ້າມີຄວາມໂກດຮ້າຍຕໍ່ພວກເຂົາ ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງ ຈາບິນ ມາເປັນກະສັດປົກ ຄອງພວກອິສຣາເອນ. ຈາບິນ ມີທະຫານຢ່າງຫຼວງຫລາຍ ຮວມທັງຮົດມ້າທີ່ເຮັດດ້ວຍເຫລັກ 900 ຄັນ. ຖ້າ ມີຮົດມ້າຫລາຍປານນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງມີມ້າຫລາຍທີ່ສຸດເພື່ອແກ່ ແລະຄົນທີ່ຂຸນານຫລາຍຄົນທີ່ຈະບັງຄັບແລະ ຍິງສອນເກັ່ງ. ຕາມປົກກະຕິທະຫານຂອງ ຈາບິນ ພ້ອມນາຍພົນໃຊ້ຄວາມໄວແລະຍຸທະວິທີໃນສນາມຮີບ ເພື່ອເອົາຊັຍຊະນະ. ນັກຂຽນພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງນີ້ກໍເພາະ ເດໂບຣາ ນຳພວກອິສຣາເອນທຳສິ່ງ ຄາມຕາມຫາດຊາຍຕາມສາຍແມ່ນ້ຳ. ເວລາທຳສິ່ງຄາມທີ່ຫາດຊາຍ ຮົດມ້າທີ່ເຮັດດ້ວຍເຫລັກນັ້ນກໍໃຊ້ການ ບໍ່ໄດ້ ເພາະຄວາມໄວຈະເສັ້ງໄປ. ນັກຂຽນປະວັດພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວເຖິງທະຫານທັບໃຫຍ່ຂອງ ຈາບິນ ເພື່ອ ໃຫ້ຜູ້ອ່ານເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊ່ວຍເອົາຊັຍຊະນະ ຫລັງຈາກ ຈາບິນໄດ້ປົກຄອງພວກອິສຣາເອນ ເປັນເວລາຊາວປີ ເວລາພວກເຂົາຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງກໍໄດ້ຊ່ວຍປົດປ່ອຍພວກເຂົາ

2. ເດໂບຣາໄດ້ກ່າວເປັນຕົວແທນພຣະເຈົ້າ (ພວກຜູ້ປົກຄອງ 4:4-7)

ເດໂບຣາເປັນຜູ້ນຳທີ່ສຳຄັນໃນຖານະເປັນຜູ້ທຳນວາຍແລະປົກຄອງພວກອິສຣາເອນ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ເດ ໂບຣາໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ນີ້ມາແລ້ວກ່ອນເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປຶ້ມພວກຜູ້ປົກຄອງ. ນາງໄດ້ມີຊື່ສຽງແລະເປັນ ຜູ້ນຳທີ່ສລາດສ່ອງໃສເປັນເວລາຫລາຍປີ. ທຸກໆຄົນຮູ້ຈັກວ່າລາວເປັນຜູ້ທຳນວາຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ປະຊາຊົນ ມາຫາລາວເວລາມີຄຳຖາມ ຫລືມີເລື່ອງໃຫ້ລາວແກ້ຊ່ອຍ.

ຫລາຍຄົນແປກໃຈເພາະຕໍ່ແຫ່ງແລະໜ້າທີ່ຂອງ ເດໂບຣາ ເພາະຕາມປະວັດສາດຂອງພວກອິສຣາ ເອນແລ້ວ ຜູ້ຍິງບໍ່ມີຄວາມສາມາດນຳພາແລະມີສິດທິ ຜູ້ຊາຍຕ້ອງເປັນຜູ້ນຳ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມຂໍ້ 4 ໄດ້ ບອກວ່າ ເດໂບຣາເປັນ “ຜູ້ທຳນວາຍ, ແມ້ງຂອງ ລາປປີໂດດ.” ນາງມີຊື່ສຽງຫລາຍກວ່າຜົວ ເດໂບຣາໄດ້ເປັນ

ຜູ້ທຳນວາຍຫລືເປັນຜູ້ຕາງໜ້າເວົ້າແທນພຣະເຈົ້າ. ໜ້າທີ່ຂອງນາງໃນເວລາຕໍ່ໄປຄືເປັນຜູ້ຕັດສິນເວລາ ຈາ ບິນໄດ້ປົກຄອງພວກອິສຣາເອນ. ເຫັນວ່າໃນເວລານັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດຕໍ່ວ່າເຖິງຜູ້ນຳທີ່ເປັນເພດຍິງເລີຍ.

3. ເດໂບຣານຳພາປະຊາຊົນ (ພວກຜູ້ປົກຄອງ 4:8-16)

ບາຣາກເປັນນາຍທະຫານຂອງພວກອິສຣາເອນ. ລາວໄດ້ເຄີຍນຳທະຫານໄປທຳສິງຄາມມາກ່ອນແລ້ວ. ເດໂບຣາໄປຫາບາຣາກແລະບອກໃຫ້ບາຣາກເອົາທະຫານ 10,000 ຄົນໄປຕໍ່ສູ້ກັບນາຍພົນ ຊີເຊຣາ. ນາງ ເດໂບຣາບອກວ່າສິ່ງນີ້ເປັນສິ່ງພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ບາຣາກເຮັດ ແລະພຣະເຈົ້າຈະສຸກຢູ່ນຳເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເອົາ ຊັຍຊະນະຕໍ່ພວກສັດຕູ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກບາຣາກໃຫ້ເອົາທະຫານເຂົ້າໄປໃນສນາມຮີບ ແລະລໍເບິ່ງວ່າ ພຣະເຈົ້າເອງຈະນຳຊັຍຊະນະມາໃຫ້ຫລືບໍ່. ແຕ່ເຫັນວ່າ ບາຣາກມີຄວາມລັງເລໃຈທີ່ຈະເຮັດ ດັ່ງນັ້ນເຖິງ ແມ່ນໄດ້ຍິນເຖິງແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ເຫັນວ່າບາຣາກເຊື່ອໃນການນຳພາຂອງ ເດໂບຣາຫລາຍກວ່າ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງບາຣາກມີຂອບເຂດຈຳກັດ ລາວຄິດວ່າທະຫານ 10,000 ຈະເອົາຊັຍຊະນະກອງທະຫານ ຂອງພວກສັດຕູຮູບໄດ້ເພາະພວກເຂົາມີຮີດມ້າເຮັດດ້ວຍເຫລັກ 900 ຄັນ. ລາວມີຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນໃນການ ນຳພາຂອງເດໂບຣາຫລາຍທີ່ສຸດ. ບາງເທື່ອອາດເປັນເພາະລາວຢາກໃຫ້ເດໂບຣາຖືກປະນາມເວລາສູ້ພວກ ສັດຕູຮູບໄດ້ຫລືເສັຽຊັຍ.

ເພາະບາຣາກບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອນັ້ນເອງ ລາວຖືກປະຕິເສດເວລາຊັຍຊະນະມາເຖິງ ຜູ້ໄດ້ຮັບກຽດແມ່ນຜູ້ຍິງຄື ເດໂບຣາ. ບາຣາກຈຳເປັນຕ້ອງຮຽນບົດຮຽນອັນລ້ຳຄ່າໃນການເປັນຜູ້ນຳ ຄືເວລາພຣະເຈົ້າສັ່ງອັນໃດແລ້ວ ບໍ່ ໃຫ້ຖາມ ຫລືມີເງື່ອນໄຂຕໍ່ການເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ໃຫ້ເຮັດຕາມຄຳບອກສິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໆທີ່ຍັງບໍ່ ທັນເຂົ້າໃຈ ແຕ່ຕ້ອງເຊື່ອຟັງ.

ເວລາມາເຖິງສນາມຮີບ ແມ່ນເດໂບຣາເປັນຜູ້ອອກຄຳສັ່ງໂດຍເຕືອນ ບາຣາກ ແລະພວກທະຫານທັງ ຫລາຍວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ໄປສູ້ຮີບແລະເອົາຊັຍຊະນະໄວ້ກ່ອນພວກເຂົາແລ້ວ. ພວກເຂົາມີແຕ່ກ້າວເຂົ້າໄປຈັບ ເອົາພວກທະຫານຂອງ ຊີເຊຣາ. ນັກຂຽນປະສັດສາດໃນພຣະຄັມໄດ້ເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກທະ ຫານຂອງນາຍພົນ ຊີເຊຣາສັບສິນ ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້ ນາຍພົນ ຊີເຊຣາກໍໄດ້ໂຕນໜີຈາກໜ້າທີ່ໄປ.

ນາຍພົນ ຊີເຊຣາໄດ້ແລ່ນໜີໄປເຂົ້າໄປໃນຜ້າເຕັນເມັງຂອງຊາຍຄົນນຶ່ງຊື່ວ່າ ເຮເບີ ຊາວເກນິດ (ພວກຜູ້ ປົກຄອງ 4:17-22). ໃນເມື່ອເຫັນ ຊີເຊຣາ ນາງຈາເອນຜູ້ເປັນເມັງຂອງ ເຮເບີໄດ້ເຊີນໃຫ້ຊີເຊຣາເຂົ້າໄປໃນ ເຮືອນເພື່ອຜັກພ່ອນ. ນາງຈັດໃຫ້ລາວກິນເຂົ້າ ກິນນ້ຳ ນອນພັກເອົາແຮງ. ໃນເມື່ອນາຍພົນ ຊີເຊຣານອນ ຫລັບສນິດແລ້ວ ນາງກໍໄດ້ລົງມືຂ້າໂດຍເອົາຄໍອັນດີ ແລະຫລັກຕອກຜ້າເຕັນໄປຕອກໃສ່ຂັ້ນບົຈິນຊອດຮອດ ດິນ. ຫລັງຈາກນັ້ນນາງໄດ້ໄປບອກ ບາຣາກວ່າສັດຕູຂອງທ່ານໄດ້ຕາຍແລ້ວ ແລະບອກໃຫ້ມາເບິ່ງສິບ ຂອງນາຍພົນ ຊີເຊຣາ. ສິ່ງນີ້ເປັນຄຳທຳນວາຍຂອງ ເດໂບຣາວ່າການເອົາຊັຍຊະນະຈາກພວກການາອານ ນັ້ນຕ້ອງແມ່ນຜູ້ຍິງເປັນຄົນໄດ້ຮັບຄະແນນ ນີ້ກໍເປັນຄວາມຈິງເພາະນາງ ຈາເອນໄດ້ຂ້ານາຍພົນໃຫຍ່ທີ່ເປັນ ສັດຕູ ແມ່ນແຕ່ນາຍທະຫານຂອງອິສຣາເອນ ບາຣາກກໍຍັງບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້.

4. ຫລາຍຄົນໄດ້ຈື່ການນຳພາຂອງເດໂບຣາ (ພວກຜູ້ປົກຄອງ 5:1-7)

ບົດ 5 ຂຽນເປັນກາບກອນເຖິງສິ່ງຄາມຂອງສອງຝ່າຍ ຝ່າຍພວກອິສຣາເອນແລ້ວ ນາງເດໂບອາ ແລະ ບາຣາກ ອີກຝ່າຍໜຶ່ງກໍແມ່ນ ຈາບິນ ແລະ ຊີເຊຣາ. ກາບກອນຕອນນີ້ໄດ້ຂຽນຂຶ້ນດ້ວຍ ເດໂບອາ ແລະໃນ ສັດຕະວັດຕໍ່ມາຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເລົ່າເຖິງກາບກອນທີ່ມີເນື້ອເຣື່ອງວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຜູ້ຍິງ ເດໂບອາໃຫ້ເອົາ ຊັຍຊະນະຈາກສັດຕູເພາະແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນອົງຊ່ວຍໃຫ້ເປັນຢ່າງນີ້. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ແຕ່ລະບຸກຄົນຜູ້ຍິນ ດີແລະຍອມໃຫ້ພຣະອົງໃຊ້ເປັນເຄື່ອງມືເພື່ອນຳປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຕອນນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ ບາຣາກ ກ່ອນໃນການນຳພານັ້ນ ແຕ່ເຫັນວ່າ ເດໂບອາມີຄວາມຍິນດີໃນການນຳພາເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜນການ ຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດ.

ເດໂບອາໄດ້ຖືກເອີ້ນແລະມີຊື່ວ່າ “ແມ່ຂອງພວກອິສຣາເອນ” ໃນຂໍ້ 7. ຂໍ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງແຕ່ການນຳພາ ເທົ່ານັ້ນແຕ່ເວົ້າເຖິງວິທີການນຳພາຂອງນາງເປັນພິເສດ ເພາະນາງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຝຶກຫັດໃນການນຳພານັ້ນ. ນາງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ກຳລັງບັງຄັບ ຫລືສັ່ງການໃນການນຳພາຂອງນາງເລີຍ. ເດໂບອາໄດ້ສອນພວກເຮົາໃນທຸກມື້ນີ້ ໃຫ້ໃຊ້ວິທີນຳພາຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຄືບໍ່ໃຫ້ຢູ່ເໜືອຄົນ. ການນຳພາແບບງ່າຍໆແມ່ນຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຊື່ອວ່າພຣະອົງຈະນຳໄປ, ແລະຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ມອງເຫັນຄືກັນ ແລະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປ.

ເຣື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພຣະພອນໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນມີພຣະພອນພິເສດ. ແຕ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຂອງພຣະຣາຊ ທານນັ້ນຕ້ອງເອົາມາປະກອບສ່ວນໃນຄຣິສຕະຈັກ. ພຣະເຈົ້າເອີ້ນໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານ ນັ້ນໃນການຮັບໃຊ້ ຈະເປັນອັນໃດກໍຕາມເພື່ອຮັບໃຊ້. ພຣະເຈົ້າປະທານຂອງພຣະຣາຊທານນີ້ຢ່າງບໍ່ເລືອກ ຂັ້ນວັນນະ ຂົນຊາດຜິວພັນ ແລະເພດວັຍ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອບໍ່ຄວນຈຳກັດພຣະພອນຫລືຂອງພຣະຣາຊທານວ່າຄົນ ນັ້ນເຮັດນັ້ນບໍ່ໄດ້ ເຮັດນີ້ບໍ່ໄດ້, ແຕ່ໃຫ້ໝູນໃຈໃຫ້ທຸກຄົນຊອກຫາໂອກາດຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກເພື່ອນຳເອົາ ພຣະກຽດມາສູ່ພຣະເຈົ້າ ໂດຍການໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານນັ້ນ ຕາມພຣະເຈົ້ານຳພາພວກເຂົາໃຫ້ຮັບໃຊ້.

ຄຳຖາມ

9. ມີບາງຄັ້ງບໍ່ໃນຊີວິດຂອງທ່ານ ທ່ານໄດ້ເຊື່ອໃນຄົນຫລາຍກວ່າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ? ແມ່ນຫຍັງເກີດ ຂຶ້ນ?
10. ໃຜເປັນຜູ້ນຳເພດຍິງທີ່ທ່ານໄດ້ຮູ້ຈັກ? ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳຄົນຍິງໃຫຍ່ແລະສຳຄັນ?
11. ພວກເຮົາສົມຄວນຍອມໃຫ້ຜູ້ຍິງເປັນຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງເຮົາບໍ່? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຍອມ ແລະເປັນ ຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ຍອມ?
12. ມີພະແນກໃດບໍ່ໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ທ່ານສາມາດຮັບໃຊ້ໄດ້? ພະແນກນັ້ນແມ່ນຫຍັງ?
13. ຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອທ່ານຈະຝຶກຫັດຍອມຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ສັດຊີ້ຕໍ່ຜູ້ສູງສຸດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:

1 ຊາມູເອນ 12:1-5, 13-15

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:

1 ຊາມູເອນ 8:11-12

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:

ຊາມູເອນໄດ້ກ່າວວ່າເພິ່ນເປັນຄົນສັດຊີ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະເພິ່ນໄດ້ເຕືອນຄົນອື່ນໃຫ້ເຮັດເໝືອນກັນຢ່າງສຸດທົ່ວໃຈ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:

ໃນຊີວິດປະຈຳວັນແລ້ວທ່ານໄດ້ມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ໃຜບໍ່ໃນຊີວິດຂອງທ່ານ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:

ເພື່ອບອກເຖິງສິ່ງໃດຊຶ່ງເປັນຂໍ້ກະແຈ ທີ່ຊາມູເອນໄດ້ໃຊ້ໃຫ້ເພິ່ນມີຄວາມສັດຊີ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດແລະພູມໃຈຄົນອື່ນໃຫ້ເຮັດເໝືອນກັນ, ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຕັດສິນໃຈມອບຄວາມຈິງຮັກພັກດີນັ້ນໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າແຕ່ອີງດຽວ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍິນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມສ້າງຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ໃນເມື່ອເປັນຜູ້ນຳໄດ້ດົນມາແລ້ວ, ຊາມູເອນ ໄດ້ສະຖາປະນາໃຫ້ກະສັດໃຫ້ເປັນຄົນປົກຄອງພວກອິສຣາເອນ. ໃນເມື່ອມີໂອກາດດີແລ້ວ ຊາມູເອນໄດ້ເຕືອນໃຫ້ປະຊາຊົນທັງຫລາຍໃຫ້ມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ສິ່ງນຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ໄດ້ດີເວລາເປັນເດັກຄືທຸກປີໄດ້ໄປຮຽນພຣະຄຳພີໃນຄຣິສຕະຈັກໃນລະດູຮ້ອນ. ທຸກຄົນໄປຮ່ວມຈະເປັນເດັກນ້ອຍ ຫລືເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຈື່ໄດ້ດີຄືທຸກວັນກ່ອນເຂົ້າຫ້ອງຮຽນ ທຸກຄົນໄດ້ໂຄຣັບທຸງຊາດອະເມຣິກາ ແລະປຶ້ມພຣະຄຳພີ. ພວກເຮົາໃນຊີວິດເຄີຍສັນຍາວ່າຈະຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ຫລາຍສິ່ງຢ່າງມາແລ້ວ. ພວກເຮົາອາດສັນຍາຕໍ່ຜູ້ເປັນສາມີ/ພັລຍາ ຕໍ່ໂຮງຮຽນ ຫລືນາຍຈ້າງ. ຄຳສັນຍາເຫລົ່ານັ້ນເປັນສິ່ງສຳຄັນເພາະມັນໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າເຮົາເປັນຜູ້ໃດແລະມີຄຸນຄ່າຢ່າງໃດ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາສັນຍາວ່າຈະຈິງຮັກພັກດີພວກເຮົາຄວນຕັ້ງຄຳຖາມຂຶ້ນວ່າ, ອັນໃດເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ພວກເຮົາຄວນມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່? ໃນເມື່ອອັນໃດກໍເຫັນວ່າສຳຄັນເກືອບເທົ່າກັນພວກເຮົາຈະມອບຄວາມຈິງຮັກພັກດີນັ້ນຕໍ່ອັນໃດກັນແທ້?

ໃນສັມຍຂອງພວກຜູ້ປົກຄອງ ພວກອິສຣາເອນມີບັນຫາໃຫຍ່. ການເຮັດຜິດປາບຊ້ຳຮອຍ ການຖືກລົງໂທດ, ການກັບໃຈໃໝ່. ການຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນໄດ້ຈົດໄວ້ໃນຕອນຕົ້ນຂອງປຶ້ມນີ້ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດພວກອິສຣາເອນເລີຍກາຍເປັນສັດຕູຕໍ່ກັນ ແລະລົງມືຂ້າກັນຂຶ້ນໃນຕອນປາຍຂອງປຶ້ມ ຕອນນີ້ຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ຊາມູເອນໄດ້ເຂົ້າມາເປັນພາບພົດໃຫ້ເຫັນ.

ການຮັບໃຊ້ຂອງຊາມູເອນເປັນພາວະພິເສດ ເພິ່ນເປັນຂົວລະຫວ່າງສັມຍຂອງພວກຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ສັມຍກະສັດເກີດຂຶ້ນ. ຊາມູເອນເປັນຜູ້ປົກຄອງທີ່ມີຄຸນນະວຸດທິຄົນສຸດທ້າຍທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອິ້ນໃຫ້ເພິ່ນສະ ຖາປະນາກະສັດຄົນທຳອິດສອງທ່ານ. ຕອນນີ້ເພິ່ນໄດ້ນຳພາປະຊາຊົນທີ່ນັບຖືພະທຽມໃຫ້ເຂົ້າມາຂາບໄຫວ້ ແລະນັບຖືພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງແທ້. ເວລາປະຊົນຮ້ອງຂໍໃຫ້ຊາມູເອນແຕ່ງຕັ້ງກະສັດເພິ່ນບໍ່ເຫັນດີນຳ ເພິ່ນໄດ້ ເຕືອນພວກເຂົາວ່າກະສັດຈະນຳເຂົາໄປໃນທາງຜິດ ເພິ່ນບອກໃຫ້ພວກເຂົາຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປເທົ່ານັ້ນ ໃຫ້ ພຣະເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ ບໍ່ແມ່ນມະນຸດຄົນນຶ່ງຄົນໃດ. ໃນເມື່ອປະຊາຊົນບໍ່ຍອມ ພຣະເຈົ້າກຳນຳ ຊາມູເອນໄປສະຖາປະນາຊາອູນໃຫ້ເປັນກະສັດຄົນທີໜຶ່ງ. ໃນເມື່ອຊາອູນໄດ້ນຳເອົາຊັຍຊະນະສົງຄາມຈາກ ພວກສັດຕູໄດ້ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ຊາມູເອນໄດ້ເອິ້ນໃຫ້ປະຊາຊົນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປ ບໍ່ແມ່ນຜູ້ນຳທີ່ເປັນມະນຸດ.

1. ການສະແດງເຖິງຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. (1 ຊາມູເອນ 12:1-5)

ຫລັງຈາກຊາມູເອນໄດ້ສຸຖານປະນາ ຊາອູນເປັນກະສັດແລ້ວ ພວກອັມໂມນ ເປັນສັດຕູ (1 ຊມອ 11). ຜູ້ນຳຕ່າງໆໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ປະຊົນຂອງອິສຣາເອນຊ່ອຍຕໍ່ສູ້. ຊາອູນໄດ້ນຳເອົາທະຫານເປັນຈຳນວນຫຼາຍ ໄປຕໍ່ສູ້ແລະເອົາຊັຍຊະນະໄດ້. ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ປະຊາຊົນໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຕົກລົງເຫັນດີໃຫ້ຊາອູນເປັນ ກະສັດປົກຄອງພວກເຂົາທີ່ເມືອງກິນການຢ່າງເປັນເອກກະສັນ. 1 ຊາມູເອນ 11:12-15 ແຕ່ຕອນນີ້ມີບາງ ຄົນມີຄຳຖາມວ່າຊາອູນຄວນເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາຫລືບໍ່. ມີສຽງສ່ວນຫລາຍຮ້ອງໃຫ້ຂ້າຜູ້ມີຄຳຖາມນັ້ນ ຖິ້ມ ແຕ່ຊາອູນໄດ້ບອກໃຫ້ປະຊາຊົນຫວນເບິ່ງຊັຍຊະນະທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍ. ຊາມູເອນໄດ້ກ່າວຕໍ່ໜ້າປະຊາ ຊົນວ່າໃຫ້ມອບອຳນາດໃນການນຳພາໃຫ້ແກ່ຊາອູນ ແຕ່ບອກໃຫ້ປະຊາຊົນມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ຊາມູເອນໄດ້ກ່າວຕໍ່ປະຊາຊົນອີກວ່າເພິ່ນແລະຊາອູນເປັນຄົນແກ່ແລ້ວ ລູກຂອງເພິ່ນທັງສອງເອງຄວນ ເປັນຄົນສືບຕໍ່ໃນການນຳພາ. ຊາມູເອນໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຄົບແລ້ວຕາມຄວາມຮ້ອງຂໍຂອງປະຊາຊົນ ແລະເຖິງ ເວລາເພິ່ນຕ້ອງມອບໜ້າທີ່ນີ້ໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ. ເພິ່ນໄດ້ບອກວ່າການນຳພາຂອງເພິ່ນນັ້ນເປັນທີ່ສຳເຣັດດີຄື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ສື່ໂກງເອົາຂອງຄົນອື່ນ. ເພິ່ນໄດ້ເຮັດຕາມພຣະເຈົ້າສິ່ງໃນການນຳພານັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງ ໃນການນຳພາເພື່ອໃຫ້ປະຊົນເຫັນ ແລະເຮັດເໝືອນກັນ. ໃນບົດ 8 ເພິ່ນໄດ້ເຕືອນປະຊາຊົນວ່າກະສັດອາດ ນຳພາໄປໃນທາງຜິດ ຄືໃຊ້ອຳນາດຍຶດເອົາດິນ ເອົາລູກເອົາເມັງ ແລະບັງຄັບໃຫ້ເສັງພາສີສູງ. ເພິ່ນຍັງເຕືອນ ປະຊາຊົນວ່າ ພຣະເຈົ້ານັ້ນຍັງເປັນກະສັດອົງທຸ່ງແທ້ຂອງພວກເຂົາ ແລະໃຫ້ມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະອົງ ເໝືອກະສັດໃດໆ.

ເພິ່ນໄດ້ເນັ້ນຕໍ່ໄປ ໃນຂໍ້ 6-12 ຊາມູເອນໄດ້ເຕືອນປະຊາຊົນອີງຕາມປະວັດສາດວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາ ພວກເຂົາແລະຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນອັນຕະລາຍ ແລະປະທານຊັຍຊະນະຕໍ່ພວກເຂົາມາແລ້ວ. ຊາມູເອນໄດ້ຍົກເອົາ ຕົວຢ່າງຂອງໂມເຊ ແລະອາໂຣນ ທັງສອງທ່ານໄດ້ນຳພາພວກອິສຣາເອນອອກຈາກເປັນທາດ ແລະເຂົ້າໄປ ຕັ້ງຖິ່ນຖານໃນແຜນດິນພຣະສັນຍາ. ແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳພາ ແລະນຳພວກເຂົາໄປເຖິງຈຸດໝາຍປາຍ ທາງຄິດິນແດນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສັພະທຸກສິ່ງ. ພຣະເຈົ້າມີພຣະຄຸນອັນລົ້ນເຫລືອ ພຣະອົງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໃຫ້ ເວລາພວກເຂົາເປັນທາດໃນປະເທດອີຢິບ ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຜູ້ນຳຄື ໂມເຊແລະອາໂຣນໄປທາງພວກເຂົາ. ຊາມູ ເອນຍັງເວົ້າຕໍ່ໄປອີກວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສືບຕໍ່ເອົາຊັຍຊະນະຈາກພວກສັດຕູທັງຫລາຍໃນສັມຍພວກຜູ້ປົກຄອງ. ແມ່ນປະຊາຊົນເປັນຜູ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ມີກະສັດທັງໆທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາຢູ່ແລ້ວ. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳທຸກຢ່າງເພື່ອເຂົາ ແຕ່ປະຊາຊົນຍັງປະຕິເສດການນຳພາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະຢາກໄດ້ກະສັດເພື່ອພວກເຂົາຈະເປັນເໝືອນຊົນຊາດອື່ນ.

2. ເອີ້ນໃຫ້ມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ: (1 ຊາມູເອນ 12:13-18)

ໃນເມື່ອເວົ້າເຖິງຄະດີແລ້ວ ຊາມູເອນໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ປະຊາຊົນພາກັນມອບຄວາມຈິງຮັກພັກດີໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ເຖິງແມ່ວ່າພວກເຂົາມີກະສັດໃນໂລກກໍຕາມ, ໃຫ້ນັບຖືພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດເໜືອທຸກສິ່ງຢ່າງ. ພວກເຂົາຕ້ອງເຊື່ອຟັງຕາມຄຳສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າເໜືອກະສັດ. ໃນຂໍ້ 14 ການມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນແຕ່ປະຊາຊົນທັມມະດາ ແຕ່ເຮືອງນີ້ ກະສັດກໍຕ້ອງປະຕິບັດຄືກັນ. ໃນເມື່ອປະຊາຊົນ ແລະກະສັດນັບຖືພຣະເຈົ້າກ່ອນທຸກສິ່ງແລ້ວພວກເຂົາຈະໄດ້ຢູ່ດີກິນແຊບ ພຣະເຈົ້າກໍຈະຊົງອວຍພຣະພອນໃຫ້. ແຕ່ເມື່ອປະຊາຊົນ ແລະກະສັດຫັນໜີຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພຣະອົງກໍຈະຫັນໜີຈາກພວກເຂົາ ແລະລົງໂທດຍ້ອນການບໍ່ເຊື່ອຟັງ.

ເປັນການລົງໂທດຕໍ່ປະຊາຊົນເພາະພວກເຂົາປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຢາກໄດ້ກະສັດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງລົມພະຍຸໃຫຍ່, ຝົນຕົກແຮງມາທຳລາຍຜົນລະປູກຂອງພວກເຂົາໃນຍາມເກັບກຽວ. ລົມພະຍຸນັ້ນຍັງເປັນສັນຍານວ່າພຣະເຈົ້າລົງໂທດພວກເຂົາເພາະຄວາມຜິດບາບນັ້ນ. ເວລາລົມພະຍຸມາທຳລາຍນັ້ນເປັນສິ່ງແປກເພາະບໍ່ແມ່ນລະດູ ນັ້ນໝາຍເຖິງອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອທັມມະຊາດ. ປະຊາຊົນພວກນັ້ນບໍ່ຄວນຖືວ່າພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນຂອງຫລິ້ນ. ພຣະເຈົ້າສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ແລະການເຊື່ອຟັງຈາກປະຊາຊົນເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາ. ໃນເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ເຫັນລົມພະຍຸ ແລະສຽງຟ້າຮ້ອງຜິດລະດູພວກເຂົາພາກັນຍ້ານຈົນຕົວສິ້ນ.

3. ໝູນໃຈໃຫ້ມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ: (1 ຊາມູເອນ 12:19-25)

ໃນຄວາມຍ້ານນັ້ນປະຊາຊົນໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ ຊາມູເອນອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ພຣະອົງຢຸດຝົນກ່ອນພວກເຂົາຈະຈົບຫາຍໄປ. ໃຫ້ເບິ່ງຂໍ້ 19, ສິ່ງເກດເບິ່ງປະຊາຊົນບອກໃຫ້ຊາມູເອນອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ “ຂອງທ່ານ.” ຄືວ່າປະຊາຊົນຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຄືກັນ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈແຕ່ລະຄົນເປັນຢ່າງດີວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຂອງແຕ່ລະບຸກຄົນ. ພວກເຂົາສາລະພາບຜິດບາບ ແຕ່ຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນການຜິດທີ່ຢາກໄດ້ກະສັດມາປົກຄອງ. ຊາມູເອນບໍ່ຢາກໃຫ້ປະຊາຊົນຢູ່ກັບຄວາມຍ້ານ ໃນຂໍ້ 20 ເພິ່ນໄດ້ປອບໃຈບໍ່ໃຫ້ຍ້ານໂດຍກ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຢາກໃຫ້ປະຊາຊົນຢູ່ກັບຄວາມຍ້ານກົວ ແຕ່ໃຫ້ມີຄວາມສັມພັນທະໄມຕຣີກັບພຣະອົງເປັນທາງສ່ວນຕົວ. ເພິ່ນຍັງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ ປະຊາຊົນເຮັດຜິດບາບ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ທຳລາຍຈົນໝົດສິ້ນໃນເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມພຣະອົງ ໃຫ້ຈິ້ໄວ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາກັບພວກເຂົາຜູ້ເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຈະບໍ່ປະຖິ້ມ. ຊາວອິສຣາເອນໄດ້ໃຊ້ຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຈະບໍ່ປະລະໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງເສັຽໄປ.

ຊາມູເອນ ໄດ້ບອກວ່າເຖິງແມ່ນເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ນຳຕໍ່ໄປອີກແລ້ວ ແຕ່ເພິ່ນໝູນໃຈພວກເຂົາວ່າຈະອ້ອນວອນເພື່ອເປັນປະຈຳ. ເພິ່ນຍັງສັນຍາວ່າຖ້າເພິ່ນຢຸດອ້ອນວອນເພື່ອການຈະເຮັນດ້ານວິນຍານຈິດເພື່ອປະຊາຊົນແລ້ວເພິ່ນອາດທຳຜິດບາບອີກຊ້ຳ. ຈະເປັນຢ່າງໃດຕໍ່ການອ້ອນວອນຂອງພວກເຮົາ ຖ້າພວກເຮົາມີຄວາມຄິດເໝືອນຊາມູເອນ?

ຊາມູເອນສັນຍາວ່າເພິ່ນຈະຢູ່ໃກ້ຊິດຖ້າມາກາງປະຊາຊົນ ສິດສອນພວກເຂົາເຖິງວິທີມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດ. ຂໍ້ 24-25 ໄດ້ສລຸບເຖິງການເຕືອນຂອງຊາມູເອນໃຫ້ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພາະການມອບ ຄວາມຈິງຮັກພັກດີອັນສູງສຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນສິ່ງຖືກຕ້ອງແລະສົມຄວນ. ຄິດເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳ ມາແລ້ວໃນຊີວິດນັ້ນຈະເປັນສິ່ງໝູນໃຈ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກປະຊາຊົນມີບັນຫາໃນການຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍສຸດ ຈິດສຸດໃຈ. ຖ້າປະຊາຊົນປະຕິເສດ ການລົງໂທດຈາກພຣະເຈົ້າກໍມາຫາປະຊາຊົນແລະກະສັດ.

ເລື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ພວກເຮົາທຸກໆຄົນມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນຊີວິດ ໃນຄອບຄົວ, ໃນວຽກງານ, ໃນການເປັນປະຊາກອນ ຂອງປະເທດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວມານັ້ນຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເອົາໃຈໃສ່ແລະເສັງສລະ. ມີຫລາຍໆສິ່ງໃນຊີວິດໄດ້ສັນ ຍາວ່າຈະນຳພາພວກເຮົາໄປເຖິງຄວາມສຸກໃນເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ໃຫ້ເວລາຕໍ່ສິ່ງນັ້ນ. ແນວໃດກໍຕາມພວກ ເຮົາບໍ່ຄວນປະລະ ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນນັ້ນຄືໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າສິ່ງໃດໝົດ. ພວກເຮົາຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງອ້ອນວອນເພື່ອກັນແລະກັນ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາມີພະລັງທີ່ຈະມອບ ຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ພຣະເຈົ້າຈະອວຍພຣະພອນແກ່ພວກເຮົາຫລາຍທີ່ສຸດ ຖ້າພວກເຮົາຫາກ ຖວາຍຕົນເອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ, ພຣະເຈົ້າກໍນຳຄວາມສຳເຣັດເຂົ້າມາໃນຊີວິດເຮົາ.

ຄຳຖາມ

14. ຊາມູເອນໄດ້ປະສົບກັບການປ່ຽນແປງໃນການເປັນຜູ້ນຳ. ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດຕໍ່ການປ່ຽນແປງ ໃນການເປັນຜູ້ນຳຂອງພວກເຮົານັ້ນ?
15. ເຮັດແນວໃດເຮົາຈະຮູ້ຈັກວ່າເຮົາໄດ້ຖວາຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີອັນສູງສຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ?
16. ແມ່ນຫຍັງເປັນບຸກຄະລິກລັກສະນະໃນການເປັນຜູ້ນຳທີ່ດີ?
17. ທ່ານເຄີຍລັງເລໃຈກັບການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງທ່ານບໍ່?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 8

ດາວິດແລະນາທານ: ຮັບຜິດຊອບເຮືອງຄວາມບາບ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ຊາມູເອນ 11:2-15; 12: 1-13

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 2 ຊາມູເອນ 11-12

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເມື່ອຖືກທ້າທາຍຈາກນາທານຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ກະສັດດາວິດຍອມຮັບຜິດຊອບຄວາມບາບອັນຮ້າຍແຮງຂອງຕົນທີ່ໄດ້ເຮັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ເປັນຫຍັງຫລາຍຄົນຈຶ່ງບໍ່ຮັບຜິດຊອບຄວາມຜິດຂອງຕົນ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອບອກວ່າເປັນຫຍັງທຸກຄົນຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບເຮືອງຄວາມບາບຂອງຕົນ ແລະຕ້ອງຕັດສິນໃຈວ່າຈະເຮັດແນວໃດກັບຄວາມຈິງນີ້.

ຄຳນຳ

ກະສັດດາວິດໄດ້ເຮັດຜິດສິນທັມດ້ວຍການສົມສູ້ກັບນາທານບັດເຊບາຜູ້ເປັນເມັຍຂອງອູລິຢາ. ຫລັງຈາກໄດ້ຮັບຂ່າວວ່ານາທານບັດເຊບາມີລູກ, ດາວິດໄດ້ສົ່ງຜິດຂອງລາວໃຫ້ໄປຖືກຂ້າຢູ່ແນວໜ້າ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງນາທານໄປປະເຊີນໜ້າດາວິດເຮືອງຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ.

ເຮືອງການຫລິ້ນຊູ້ຂອງດາວິດກັບບັດເຊບາສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ການຖືກຢູ່ໃນການທົດລອງເປັນເຮືອງເຮັດໄດ້ງ່າຍ ແລະຜົນຮ້າຍທີ່ຈະມາເຖິງພວກເຮົາເວລາພວກເຮົາຂາດຄວາມຮັບຜິດຊອບ.

1. ຄວາມຜິດບາບຂອງດາວິດໃນຕອນແລກ: (2 ຊາມູເອນ 11:2-5)

ຫລັງຈາກຄວາມຜິດພາດຂອງຊາອູນກະສັດຄົນທຳອິດຂອງອິສຣາເອນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຊາມູເອນໄປທົດສົງດາວິດເປັນກະສັດ. ໃນສມັຍເລີ້ມຕົ້ນ, ກະສັດດາວິດໄດ້ສຳເລັດຫລາຍຢ່າງ. ທ່ານໄດ້ນຳຊົນຊາດອິສຣາເອນໃຫ້ຊະນະສັດຕູທີ່ຢູ່ອ້ອມແອ້ມພວກເຂົາ ແລະທ່ານໄດ້ໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້າສເມີ. ພຣະເຈົ້າຊົງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ດາວິດສ້າງພຣະວິຫານ ແຕ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດຄອງຮາຊທີ່ກຽເຢຣູຊາເລັມ.

ຕາມປົກກະຕິແລ້ວກະສັດດາວິດຈະອອກໄປສູ່ຮີບ, ແຕ່ໃນເທື່ອນີ້ດາວິດໄດ້ສົ່ງໂຢອາບຜູ້ເປັນແມ່ທັບຂອງຕົນ ແລະກອງທັບອິສຣາເອນອອກໄປເຮັດເສິກ. ສ່ວນຕົວທ່ານໄດ້ນອນພັກຜ່ອນທີ່ພຣະຮາຊວັງ. ໃນຕອນບ່າຍຂອງວັນນຶ່ງດາວິດໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງຫລັງຄາພຽງແລະຍ່າງໄປຍ່າງມາຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ໃນຂະນະນັ້ນດາວິດໄດ້ເຫັນຍິງສວຍງາມຜູ້ນຶ່ງກຳລັງອາບນ້ຳຢູ່.

ດາວິດໄດ້ສອບຖາມເຮືອງຍິງຄົນນັ້ນແລະໄດ້ຊາບວ່າ ນາງເປັນລູກສາວຂອງເອລີອານເພື່ອນຂອງເຂົາເອງ

ແລະເປັນເມັງຂອງອູລີຢາຜູ້ເປັນນາຍຮ້ອຍຜູ້ນຶ່ງໃນກອງທັບອິສຣາເອນ. ດາວິດກຳລັງຢ່າງອອກຈາກພຣະ ປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ກ້າວໄປສູ່ຜົນຮັບອັນຮ້າຍຂາດ ພ້ອມການລົງໂທດ. ດາວິດໄດ້ສົ່ງຄືນໄປນຳ ນາງມາພົບເພິ່ນ ແລະໄດ້ສົມສູ່ກັບນາງ. ຂໍ້ 5 ບອກວ່າ “ພາຍຫລັງມາບັດເຊບາກໍຮູ້ວ່າຕົນຖືພາ ນາງຈຶ່ງສົ່ງ ຂ່າວໄປບອກໃຫ້ກະສັດດາວິດຮູ້.” ເພາະບັດເຊບາຫາກໍເສັດສິ້ນພິທີຊຳຮະຕົວຫລັງຈາກເຊົາເປັນປະຈຳ ເດືອນເມື່ອດາວິດສົມສູ່ກັບເຂົາ, ນາງກໍຮູ້ໄດ້ວ່າຜູ້ໃດເປັນພໍ່ຂອງເດັກທີ່ຢູ່ໃນທ້ອງນາງ.

1. ດາວິດພຍາຍາມປົກປິດຄວາມບາບ: (2 ຊາມູເອນ 11: 6-15)

ຫລັງຈາກໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດບາບ, ກະສັດດາວິດມີທາງເລືອກສອງຢ່າງ. ທ່ານສາມາດສາຣະພາບຄວາມຜິດ ບາບກັບພຣະເຈົ້າແລະຂໍການອະພັຍ ຫລືປົກປິດຄວາມບາບ. ດາວິດຕັດສິນໃຈປົກປິດຄວາມບາບຂອງຕົນ ໂດຍການເອົນອູລີຢາຜູ້ເປັນຜົວຂອງບັດເຊບາໃຫ້ກັບຈາກແນວໜ້າເພື່ອມາຢາມບ້ານ.

ເປົ້າໝາຍໃນການເອົນອູລີຢາຈາກແນວໜ້າແມ່ນໃຫ້ມາລາຍງານເຮືອງສົງຄວາມ ແລ້ວໃຫ້ໄປນອນເຮືອນນຳ ເມັງຂອງເຂົາ; ຖ້າແຜນນີ້ສຳເລັດ ຄົນທັງຫລາຍກໍຈະຄິດວ່າອູລີຢາເປັນພໍ່ຂອງເດັກໃນທ້ອງຂອງບັດເຊບາ. ຫລັງຈາກຖາມຂ່າວຄາວເຮືອງທະຫານແລະໂຢອາບແລ້ວ, ດາວິດກໍສົ່ງອູລີຢາໄປຫາຄອບຄົວຂອງເຂົາ. ແຕ່ ແທ່ນທີ່ຈະກັບໄປເຮືອນຂອງຕົນ ອູລີຢາຊາວຮິດຕີໄດ້ໄປນອນທີ່ປະຕູຂອງພຣະຣາຊວັງກັບທະຫານຍາມ (ຂໍ້ 9). ມີຕໍ່ມາດາວິດໄດ້ເຊີນອູລີຢາມາກິນເຂົ້ານຳແລະໄດ້ເກືອເຫລົ້າລາວຈົນເມົາ; ຄົນນັ້ນອູລີຢາຍັງບໍ່ຍອມໄປ ນອນບ້ານກັບເມັງ ແຕ່ໄປນອນກັບພວກທະຫານທີ່ປະຕູພຣະຣາຊວັງອີກ. ອູລີຢາເປັນຄົນດີກວ່າກະສັດດາ ວິດ ເພາະລາວບໍ່ຍອມຫາຄວາມສຸກໃຫ້ຕົວເອງໃນຂະນະທີ່ກອງທັບອິສຣາເອນແລະທົບພຣະສັນຍາກຳລັງ ຢູ່ໃນສນາມຣິບ (ຂໍ້ 11).

ເມື່ອເຫັນວ່າແຜນທີ່ນຶ່ງທີ່ຈະປົກປິດຄວາມບາບຂອງຕົນບໍ່ສຳເລັດ, ກະສັດດາວິດກໍວາງແຜນທີ່ຈະຂ້າອູລີຢາ ທີ່ສນາມຣິບ. ດາວິດໄດ້ສົ່ງຈິດໝາຍເຖິງໂຢອາບຜູ້ເປັນຜູ້ບັນຊາທະຫານ ແລະເປັນເພື່ອນສນິດຂອງເຂົາ ໃຫ້ ສົ່ງອູລີຢາອອກແນວໜ້າທີ່ຮ້າງແຮງທີ່ສຸດ ແລະເມື່ອການສູ້ຮົບກຳລັງເດືອດໃຫ້ຖອນທະຫານອອກຈາກອູລີ ຢາ ເພື່ອສັດຕູຈະໄດ້ປະຫານເຂົາເສັງ. ໂຢອາບຈຶ່ງໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ກະສັດດາວິດສັ່ງ ແລະອູລີຢາຈຶ່ງຖືກ ຂ້າ (ຂໍ້ 17). ໃນຕອນນີ້ ດາວິດອາດຈະຄິດວ່າຄົງບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຮູ້ຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນ.

3. ຄຳພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ: (2 ຊາມູເອນ 12: 1-13)

ນາທານເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າແລະທີ່ປຶກສາໃກ້ຊິດຂອງກະສັດດາວິດ; ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ຊົງບອກນາທານກ່ຽວກັບຄວາມຜິດບາບຂອງດາວິດແລະຊົງສົ່ງເຂົາໃຫ້ໄປຫາດາວິດ. ນາທານໄດ້ກ່າວກັບ ດາວິດວ່າ:

“ຍັງມີຊາຍສອງຄົນຢູ່ໃນເມືອງດຽວກັນ ຜູ້ນຶ່ງເປັນຄົນຮັ່ງມີ ແລະຜູ້ນຶ່ງເປັນຄົນທຸກຍາກ ຊາຍຮັ່ງມີນັ້ນ ມີງົວ ແລະແກະຫລາຍໂຕ ແຕ່ວ່າຊາຍຜູ້ທີ່ທຸກຍາກມີພຽງແຕ່ແກະນ້ອຍໂຕດຽວທີ່ເຂົາຊື້ໄວ້ ເຂົາໄດ້ ລ້ຽງຮັກສາແກະນ້ອຍນັ້ນໄວ້ ໄດ້ເອົາອາຫານເກືອມັນ ແລະໃຫ້ມັນກິນນ້ຳໃນຈອກຂອງເຂົາທັງໃຫ້

ນອນຢູ່ເທິງຕັກ ແກະນ້ອຍນັ້ນເປັນເຫມືອນລູກສາວຂອງເຂົາ ມັນໄດ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນພ້ອມໆກັນກັບລູກຂອງເຂົາ ວັນນຶ່ງມີແຂກມາຢ້ຽມຢາມເຮືອນຂອງຄົນຮັ່ງມີ ຄົນຮັ່ງມີບໍ່ຢາກຂ້າສັດຂອງຕົນໃຫ້ແຂກກິນເຂົາຊ້າໄປເອົາແກະນ້ອຍຂອງຄົນທຸກຍາກນັ້ນມາຂ້າແທນ.”

ຕອນແລກກະສັດດາວິດບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນເຮືອງຂອງຕົນເອງ; ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າບອກວ່າພໍກະສັດດາວິດໄດ້ຍິນເຮືອງນີ້ທ່ານກໍໃຈຮ້າຍຢ່າງໃຫຍ່ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ “ຄົນທີ່ເຮັດຢ່າງນັ້ນຈະຕ້ອງຕາຍ ເຂົາຕ້ອງໃຊ້ຄົນສີ່ເທົ່າທີ່ເຂົາໄດ້ເອົາໄປນັ້ນ ເພາະເຂົາໄດ້ທຳໃນສິ່ງທີ່ໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດ” (ຂໍ້ 5,6). ນາທານໄດ້ບອກດາວິດວ່າ “ພຣະອົງນັ້ນແຫລະເປັນຊາຍຄົນນັ້ນ” (ຂໍ້ 7). ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງພິພາກສາດາວິດເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ; ຄວາມເດືອດຮ້ອນຈະມາເຖິງຄອບຄົວຂອງດາວິດ (ເບິ່ງລາຍລະອຽດໃນຂໍ້ 10-12).

ກະສັດດາວິດເສັຽໃຈທີ່ໄດ້ເຮັດຜິດບາດ ແລະທ່ານໄດ້ສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນ (ຂໍ້ 13); ເພາະດາວິດຍອມຮັບຜິດຊອບຄວາມບາບທີ່ໄດ້ເຮັດໄວ້, ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ອະພິໄຫວ່າ ແຕ່ຜົນຂອງຄວາມບາບຈະຕິດຕາມກະສັດດາວິດຕໍ່ໄປ. ເພັງສັຮເສີນ 51 ເປັນຄຳສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງດາວິດໃນຕອນນີ້.

ຄວາມໝາຍສຳລັບພວກເຮົາໃນມື້ນີ້

ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນພົບການທົດລອງຫລາຍໆຢ່າງໃນຊີວິດປະຈຳວັນ; ຫລາຍໆສິ່ງເກດເຫັນໄດ້ງ່າຍ ແຕ່ບາງຢ່າງກໍຊັບຊ້ອນ. ທຸກໆຢ່າງມີເຈຕະນາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາອອກຈາກທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍານຂອງພວກເຮົາບໍ່ສັກສິດ. ພຣະຄຳພິບອກວ່າເວລາພວກເຮົາເຮັດຕາມການທົດລອງ, ພວກເຮົາກໍເຮັດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເວລາພວກເຮົາຜິດພາດ, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ນີ້ຄືວິທີດຽວທີ່ພຣະອົງຈະອະພິໄຫວ່າພວກເຮົາ ແລະໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຄືນສູ່ການສາມັກຄີທັມກັບພຣະອົງ.

ຄຳຖາມ:

1. ນອກຈາກການອ່ານພຣະຄຳພິແລະການອ້ອນວອນອະທິຖານແລ້ວ ມີຫຍັງແດ່ທີ່ຈະຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ສາມາດຫລີກ ຫລີດສູ່ການທົດລອງໄດ້?
2. ມີສ່ວນໃດໃນບົດຮຽນນີ້ ທີ່ທ່ານທາຍທ່ານທີ່ສຸດ? ເປັນຫຍັງ?
3. ການຍອມຮັບຜິດຊອບໃນຄວາມບາບຂອງຕົນ ມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງໃດ?

ດຣ. ສິດມິ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 9

ອາໂມດ: ສູ່ການຕໍ່ຕ້ານຢ່າງກ້າຫານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອາໂມດ 1:1-2; 2:6-16; 7:10-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ອາໂມດ 1—2:7

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເຖິງວ່າອາໂມດຈະເປັນຜູ້ບໍ່ມີອຳນາດທາງສາສນາກໍຕາມ, ທ່ານໄດ້ປະກາດຂ່າວສານຂອງພຣະເຈົ້າເຮືອງການພິພາກສາຢ່າງກ້າຫານ ເຖິງຈະມີການຕໍ່ຕ້ານ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ກັບສຽງຂອງໃຜ ຫລາຍກວ່າສຽງຂອງຄົນອື່ນໆ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພິຈາລະນາເບິ່ງຄວາມກ້າຫານຂອງອາໂມດໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະເບິ່ງວິທີທາງທີ່ຂ້ອຍຕ້ອງການ ເພື່ອຕອບການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳນຳ

ເຖິງຈະມີການຕໍ່ຕ້ານ ແລະຂາດຄຸນວຸດທິໃນອາຊີບ, ຜູ້ປະກາດພຣະທັມອາໂມດໄດ້ນຳຂ່າວສານຂອງພຣະເຈົ້າເຮືອງການພິພາກສາລົງໂທດປະຊາຊາດໄປເຖິງຊົນຊາດອິສຣາເອນ.

ບົດຮຽນນີ້ຈະເວົ້າເຖິງຜູ້ປະກາດພຣະທັມພິເສດຜູ້ນຶ່ງຊື່ອາໂມດ. ອາໂມດເປັນບຸກຄົນພິເສດໃນທຳນອງທີ່ວ່າທ່ານບໍ່ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມອາຊີບ ຫລືນກຽນໃນໂຮງຮຽນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ. ທ່ານເປັນຄົນລ້ຽງແກະແລະຄົນຮັກສາຕົ້ນໝາກເຕືອເທດທີ່ເມືອງເຕກົວ; ອາໂມດໄດ້ກ່າວພຣະຄຳດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກອັນແຮງກ້າແລະອົງອາດກ້າຫານ ຖ້າມາກາງການຕໍ່ສູ້ຢ່າງຮ້າຍແຮງ.

1. ພຣະເຈົ້າຊົງສົ່ງສຽງດັງກ້ອງຜ່ານຜູ້ປະກາດ: (ອາໂມດ 1:1-2)

ພຣະທັມຂໍ້ທຳອິດໄດ້ແນະນຳຜູ້ປະກາດພຣະທັມວ່າ “ເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະຄົນນຶ່ງໃນເມືອງເຕກົວອາ.” ເຕກົວເປັນເມືອງນ້ອງຢູ່ປະມານຫົກໄມທາງພາກໃຕ້ຂອງເບັດເລເຮັມ. ທ່ານປະກາດພຣະທັມຢູ່ໃນເມືອງເບັດເອັນແຄວ້ນຢູດາ (ອາໂມດ 7:13) ໃນສມັຍຂອງກະສັດອຸດສີຢາແຫ່ງຢູດາ ແລະກະສັດເຢໂຣໂບອາມແຫ່ງອິສຣາເອນ ເພາະປະເທດຊາດໄດ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງອານາຈັກ.

ພຣະວິທານຂອງພຣະເຈົ້າຕັ້ງຢູ່ພູເຂົາຊີໂອນໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ; ອາໂມດໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສົ່ງສຽງຮ້ອງມາຈາກພູຊີໂອນ ພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະອົງຍັງດັງກ້ອງຈາກເມືອງເຢຣູຊາເລັມ ໃນເວລານັ້ນປ່າຫຍ້າທັງຫລາຍກໍທຽວແຫ້ງ ແລະຫຍ້າຂຽວສິດຢູ່ເທິງຈອມພູກາເມນກໍລ່າເຫລືອງລົງ” (1:2). ອາໂມດໃຊ້ຄຳເວົ້າເລັກນ້ອງເພື່ອອະທິບາຍຄວາມຮ້າຍແຮງຂອງການພິພາກສາລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງ

ຕັດສິນລົງໂທດປະເທດໃກ້ຄຽງ; ໃນທີ່ສຸດຜູ້ປະກາດພຣະທັມກໍຈະມາເຖິງອິສຣາເອນແລະຈະປະກາດຄໍາຕັດສິນສໍາລັບຊົນຊາດອິສຣາເອນ (2: 6).

2. ຄວາມຜິດບາບຂອງອິສຣາເອນ ແລະຄໍາຕັດສິນທີ່ຈະມາເຖິງ: (ອາໂມດ 2:6-16)

ເຫດຜົນທໍາອິດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງພິພາກສາລົງໂທດຊົນຊາດອິສຣາເອນ ແມ່ນການລະເມີດພຣະສັນຍາຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງອິສຣາເອນໃຫ້ນະມັສການພຣະອົງພຽງຜູ້ດຽວ (ອພຍ 20:3-4), ດູແລຄົນທຸກຍາກ (ອພຍ 22:26-27), ແລະໃຫ້ມີສິນທັມເຮືອງເພດ (ລະບຽບພວກເລວີ 18:7-23). ແຕ່ຊົນຊາດອິສຣາເອນໄດ້ລະເມີດພຣະສັນຍາທັງໝົດ. ພວກເຂົາບຽດບຽນຄົນທຸກຍາກ ພວກເຂົາ “ຂາຍຄົນທຸກຍາກໄປເປັນທາດເພາະວ່າເຂົາບໍ່ມີເງິນຄ່າເກີບພຽງຄູ່ດຽວ ພວກເຂົາຍຽບຍ່າຜູ້ທີ່ອ່ອນແອ ແລະຜູ້ທີ່ສິ້ນເນື້ອປະດາຕົວ... ສ່ວນພວກຄົນຫນຸ່ມແລະຄົນເຖົ້າແກ່ກໍພາກັນໄປພົບຍິງໂສເພນີທີ່ວິຫານ... ໃນສະຖານທີ່ນະມັສການ ພວກເຂົາພາກັນນອນເຕັງເສື້ອຜ້າທີ່ຄົນມາຈໍານໍາ ແລະໄດ້ໂລບເອົາເຫລົ້າອະງຸ່ນຈາກລູກຫນີ້ມາດື່ມພາຍໃນວິຫານ (ອາໂມດ 2:6-8).

ອິສຣາເອນໄດ້ຫັນໜ້າໜີຈາກພຣະເຈົ້າເຖິງວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກແລະດູແລພວກເຂົາ. ເວລາພວກເຂົາເຂົ້າຕັ້ງຖິ່ນຖານທີ່ການາອານ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງທໍາລາຍສັດຕູຜູ້ແຂງແຮງຂອງພວກເຂົາ (2: 9). ກ່ອນນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງປົດປ່ອຍພວກເຂົາຈາກການເປັນຂ້າທາດທີ່ເອຍິບ ແລະໄດ້ຊົງນໍາພວກເຂົາຜ່ານຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ (2:10). ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກບາງຄົນໃນພວກເຂົາໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຍິນຈາກພຣະອົງ (2:11).

ຊົນຊາດອິສຣາເອນຕອບຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍບັງຄັບໃຫ້ຄົນນາຊີລີດື່ມເຫລົ້າອະງຸ່ນ (2:12). ຄໍາສັນຍາຢ່າງໜຶ່ງຂອງຄົນນາຊີລີແມ່ນການບໍ່ດື່ມເຫລົ້າ (ຈິດເຊັນບັນຊີ 6:1-4). ອິສຣາເອນບັງຄັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມບໍ່ໃຫ້ປະກາດຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ (2:12). ອິສຣາເອນໄດ້ເຊົາຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ; ດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບໂທດຕາມຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ (2:13-16). ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຍຽບຍ່າໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງເອງແມ່ນແຕ່ “ພວກທີ່ແລ່ນວ່ອງໄວກໍບໍ່ສາມາດແລ່ນຫນີພື້ນໄປໄດ້.”

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງໃນທຸກໆສມັຍໃຫ້ດໍາເນີນຊີວິດໃນພຣະອົງ ແລະໃຫ້ມີຊີວິດທີ່ສະແດງເຖິງຄວາມຮັກແລະຄວາມຊອບທັມ. ໃນຖານະໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຊົງຫ່ວງໃຍເຮືອງການໄຫວ້ພຣະທຽມແລະການຜິດສິນທັມເຮືອງເພດ; ພຣະອົງຊົງຫ່ວງໃຍຄົນທຸກລໍາບາກແລະຜູ້ທີ່ຖືກຂົ່ມເຫງ. ພຣະເຈົ້າຊົງກຽດຊັງຄວາມຜິດບາບເຫລົ່ານັ້ນ ແລະພວກເຮົາຈະຕ້ອງກຽດຊັງຄວາມບາບນັ້ນໆເໝືອນກັນ.

3. ການຖືກຢັບຢັ້ງ ແລະຄວາມກ້າຫານປະກາດພຣະທັມ: (ອາໂມດ 7:10-17)

ແນ່ນອນ, ຄົນອິສຣາເອນຫລາຍໆຄົນໃນຄາວນັ້ນໄດ້ກຽດຊັງຄໍາເວົ້າຂອງອາໂມດ. ພວກເຂົາຫາວິທີທີ່ຈະຢັບ

ຍັງການປະກາດຂອງອາໂມດ. ອາມາຊີຢາປະໂຫິດຂອງເມືອງເບັດເອນ “ໄດ້ຮາຍງານໃຫ້ເຢໂຣໂບອາມ ເຈົ້າຊີວິດຂອງຊາວອິສຣາເອນຊາບວ່າ ອາໂມດກຳລັງມີແຜນອຸບາຍກະບົດຕໍ່ສູ້ພຣະອົງຢູ່ໃນອິສຣາເອນ ຄວາມເວົ້າຂອງເຂົາຈະທຳລາຍປະເທດນີ້” (7:12-11). ການປະກາດຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງຂອງອາໂມດເຮັດໃຫ້ປະ ຊາຊົນເສັງຂວັນ ເພາະເຂົາເຈົ້າເຊື່ອວ່າການກ່າວຄຳພິພາກສາຈະນຳພັຍພິບັດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ.

ຫລັງຈາກສິ່ງສານໃຫ້ກະສັດເຢໂຣໂບອາມ ແລ້ວອາມາຊີຢາກ່າວຕໍ່ອາໂມດວ່າ “ຫມໍ່ເອີຍ, ຈົ່ງກັບຄືນ ເມືອຮາຊອານາຈັກຢູດາ ແລະຫາລ້ຽງຊີບດ້ວຍການປະກາດພຣະທັມຢູ່ທີ່ນັ້ນເທີນ ຢ່າປະກາດພຣະທັມຢູ່ທີ່ ເມືອງເບັດເອນນີ້ເລີຍ ເພາະວ່າເປັນບ່ອນເຈົ້າຊີວິດນະມັສການ ແລະເປັນວິຫານຂອງປະເທດຊາດ” (7:12- 13). ຈາກຖ້ອຍຄຳນີ້ ພວກເຮົາສລຸບໄດ້ວ່າ ອິສຣາເອນໄດ້ປະປົນສາສນາແລະການເມືອງ; ສຳລັບພວກເຂົາ ນັ້ນ ການໂຈມຕີສາສນາກໍເທົ່າກັບການໂຈມຕີຮັຖບານ.

ຫລັງຈາກກໍານກະບົດຕໍ່ກະສັດໂຊໂລໂມນແລ້ວ ເຢໂຣໂບອາບໄດ້ເປັນກະສັດຢູ່ອານາຈັກພາກເໜືອ; ທ່ານ ໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານທີ່ເບັດເອນເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ນະມັສການຂອງຊາວອິສຣາເອນ ແລະທ່ານຍັງໄດ້ສ້າງຮູບປົງ ຄຳໄວ້ໃນທີ່ນັ້ນ. ການກະທຳຂອງກະສັດເຢໂຣໂບອາມເປັນເຫດໃຫ້ອິສຣາເອນເລີ້ມການໄຫວ້ພຣະທຸງມຸຂຶ້ນ ໃໝ່ ແລະເລີ້ມຫັນໜີຈາກພຣະເຈົ້າ (1 ພົງກະສັດ 12:25-33).

ອາໂມດບໍ່ຍອມທີ່ຖອຍເພາະການຕໍ່ຕ້ານຂອງອາມາຊີຢາປະໂຫິດຂອງເມືອງເບັດເອນ; ທ່ານໄດ້ຕອບວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະການປະກາດພຣະທັມນີ້ບໍ່ແມ່ນຫນ້າທີ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະ ເຈົ້າເປັນຄົນລ້ຽງສັດແລະເປັນຜູ້ປູກຫມາກເດື່ອເທດເທົ່ານັ້ນແຕ່ວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຊົາລ້ຽງ ແກະຊຶ່ງເປັນວຽກຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະຊົງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄປເປັນຜູ້ເວົ້າຕໍ່ພວກອິສຣາເອນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ຕາງພຣະອົງ” (7:14-15). ນອກນັ້ນອາໂມດຍັງໄດ້ທຳນວາຍກ່ຽວກັບອາມາຊີຢາເພາະການຕໍ່ຕ້ານຂອງເຂົາ ວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ເມັງຂອງທ່ານຈະເປັນຍິງໂສເພນີໃນເມືອງນີ້ ບຸດຊາຍຍິງຂອງທ່ານຈະຖືກ ຂ້າຢູ່ໃນສົງຄາມ ແລະຜົນແຜ່ນດິນຂອງທ່ານຈະຖືກແບ່ງປັນໃຫ້ຄົນອື່ນ ແລ້ວທ່ານຈະຕາຍຢູ່ໃນດິນແດນ ຂອງຄົນນອກສາສນາ ຝ່າຍປະຊາຊົນອິສຣາເອນຈະຖືກເນຣະເທດອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ” (7: 16-17).

ອາໂມດມີໃຈກ້າປະກາດພຣະທັມ ແລະຕອບໂຕ້ຜູ້ມີອຳນາດເພາະພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງໃຫ້ຖ້ອຍຄຳແກ່ລາວ. ເຖິງວ່າການປະກາດພຣະທັມບໍ່ແມ່ນອາຊີບຂອງອາໂມດ, ທ່ານໄດ້ເດີນທາງໄປໃນເຂດຕ່າງໆເພື່ອນຳພຣະ ຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ໄປເຖິງກຸ່ມຄົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ການຕໍ່ສູ້ພຣະທັມມີຢູ່ທຸກໆສມັຍ; ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນ ພຣະສັນຍາເດີມຖືກການຕໍ່ຕ້ານ, ພຣະເຢຊູແລະພວກສາວິກໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ຖືກຕໍ່ຕ້ານ, ແລະການປະ ກາດພຣະທັມໃນສມັຍນີ້ກໍຍັງຖືກຕໍ່ຕ້ານເໝືອນກັນ.

ເພື່ອຊີວິດໃນມື້ນີ້

ພຣະເຈົ້າຍັງຊົງເອົັນພວກເຮົາໃຫ້ນໍາພຣະຄໍາໄປໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍໃນໂລກເຮົາ. ການປະກາດພຣະທັມເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ໃຫ້ຄວາມຊົນຊື່ນຍິນດີ; ແຕ່ເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າຍ້ານກົວເມື່ອພຣະທັມໄປຕໍ່ສູ້ກັບກຸ່ມການເມືອງ, ສາສນາ, ແລະອໍານາດໃນສັງຄົມ.

ສິ່ງທີ່ຄວນຈົດຈໍາຂອງເລື່ອງການປະກາດກໍຄື: ນຶ່ງ, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງປະກາດພຣະທັມອັນບໍລິສຸດໂດຍບໍ່ມີການປັບປຸງແກ້ໄຂເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າຫຼົງຫຼາຍ. ສອງ, ພວກເຮົາຈະມີກໍາລັງແລະຄວາມກ້າຫານເວລາເຮົາຮັກສາຄວາມສັມພັນໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາສາມາດຕໍ່ສູ້ການຕໍ່ຕ້ານໄດ້ເພາະເຮົາຮູ້ວ່າພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຖືກຕາມນໍາພຣະທັມພຣະເຈົ້າ ແລະບໍ່ແມ່ນຕາມໃຈມະນຸດ (ກິຈການ 4:19-20)

ຄໍາຖາມ

1. ພຣະເຈົ້າຍັງຊົງຢູ່ໃນສະພາບການຂອງໂລກວິທີໃດ?
2. ພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການປະພຶດແລະປະຕິກິຣິຍາແນວໃດ?
3. ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດ ເວລາທ່ານຈໍາເປັນຈະຕ້ອງປະກາດພຣະທັມເພາະພົບເຫດການທີ່ເໝາະສົມ? ພວກເຮົາຈະໄດ້ກໍາລັງແລະຄວາມກ້າຫານຈາກໃສໃນການປະກາດພຣະທັມ?
4. ແມ່ນຫຍັງທີ່ກຳລັງພວກເຮົາບໍ່ໃຫ້ປະກາດ ໃນເມື່ອພວກເຮົາຄວນປະກາດ?
5. ມີພຣະທັມຫຍັງແດ່ທີ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານກໍາລັງຕ້ອງການໄດ້ຍິນ? ອ້ອນວອນຂໍຄວາມກ້າຫານເພື່ອຈະປະກາດພຣະທັມນັ້ນໆ.

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10

ມິກາອີຢາ: ປະກາດຄວາມຈິງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ກະສັດ 22: 6-28

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 1 ກະສັດ 22: 1-40

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມິກາອີຢາປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມກ້າຫານແລະສັດຊື່, ເຖິງ ວ່າພຣະທັມນັ້ນຈະເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ຟັງບໍ່ນິຍົມຊົມຊອບ ແລະຈະເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຕົວເອງ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ມີອຸປະສັກຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານຈະຕ້ອງຕໍ່ສູ້ເພື່ອປະກາດພຣະທັມທີ່ຜູ້ຟັງຈະບໍ່ນິຍົມຊົມຊອບ ແລະຈະເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຕົວເອງ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອອະທິບາຍວິທີປະກາດພຣະທັມຂອງມິກາອີຢາກັບຜູ້ມີອຳນາດ ເຖິງວ່າການປະກາດນັ້ນຈະເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ຟັງບໍ່ນິຍົມຊົມຊອບ ແລະຈະເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຕົວເອງ ແລະເພື່ອເບິ່ງວິທີທີ່ຈະເອົາຊະນະອຸປະສັກໃນການປະກາດຄວາມຈິງ ເຖິງວ່າການປະກາດນັ້ນຈະເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ຟັງບໍ່ນິຍົມຊົມຊອບ ແລະຈະເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຕົວເອງ.

ຄຳນຳ

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມມິກາອີຢາປະກາດຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າກັບກະສັດຂອງລາວໃນຂະນະທີ່ຜູ້ປະກາດຄົນອື່ນໆບໍ່ຍອມເວົ້າ. ທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມທຸກລຳບາກເພາະໄດ້ເວົ້າຄວາມຈິງ ແລະໄດ້ຖືກຍົກຍ້ອງໃນພາຍຫລັງວ່າເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມທີ່ແທ້ຈິງ.

ອາດອບ ຮິດເລີ້ ມີອຳນາດທີ່ເຍືອະມັນໃນສມັຍແລກຂອງປີ 1930; ກຸ່ມຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍໄດ້ສັນບສນຸນທ່ານ. ຫລາຍຄົນເອີ້ນຕົວເອງວ່າ ຄຣິສຕຽນເຍືອະມັນ; ພວກເຂົາເຈົ້າຮ່ວມກັນຕໍ່ຕ້ານຄົນຢິວ ແລະເຮັດວຽກໃກ້ຊິດກັບອຳນາດການປົກຄອງ. ການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະສາສນາເສື່ອມແລະເກີດມີການຕັ້ງກຸ່ມອາຣຽນ ແລະກຸ່ມຄຣິສຕຽນ. ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນໄດ້ເຫັນພ້ອມກັບການປະພຶດແບບນັ້ນ. ສິດຍາພິບານ ແລະຜູ້ນຳຄຣິສຕຽນເຊັ່ນ ມາຕິນ ນິໂມເລີ, ຄານ ບາກ, ດິຕຣິກ ບອນໂຮເພີ, ແລະຄົນອື່ນໆໄດ້ພາກັນຕໍ່ຕ້ານ. ຜູ້ຕໍ່ຕ້ານໄດ້ເອີ້ນຕົວເອງວ່າ ກຸ່ມຄຣິສຕຽນສາຣະພາບ ແລະໄດ້ພາກັນຕໍ່ສູ້ບໍ່ໃຫ້ ຮິດເລີ້ ຄວບຄຸມໂບດຄຣິສຕຽນ. ກຸ່ມຄຣິສຕຽນສາຣະພາບບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມເໝືອນກຸ່ມຄຣິສຕຽນເຍືອະມັນ.

ຜູ້ເຊື່ອໃນເຍືອະມັນໃນສມັຍນັ້ນໄດ້ຮັບຄວາມທຸກລຳບາກຫລາຍໃນການເປັນຄຣິສຕຽນສາຣະພາບ. ມາຕິນ ນິໂມເລີຖືກເຂົ້າຄ້າຍປັບນິສັຍ, ຄານ ບາກ ໄດ້ໜີອອກປະເທດ, ດິຕຣິກ ບອນໂຮເພີ ແລະຄົນອື່ນໄດ້ຖືກຈຳ

ຄູກແລະຖືກປະຫານ.

ນີ້ເປັນພຽງປະວັດສາດບາງຕອນກ່ຽວກັບບຸກຄົນທີ່ປະກາດຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ຖືກການຂົ່ມເຫັງ. ໃນບົດຮຽນນີ້ນີ້ ພວກເຮົາຈະເບິ່ງເຣື່ອງຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມມິກາອີຢາ ຜູ້ປະກາດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ໄດ້ຖືກຄວາມລຳບາກເພາະການປະກາດພຣະທັມຢ່າງສັດຊື່ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດມິກາອີຢາກໍໄດ້ຮັບກຽດວ່າເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າແທ້.

1. ຄຳທຳນວາຍທີ່ຄົນນິຍົມ: (1 ກະສັດ 22:1-6)

ເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນປະມານປີ 850 ກ່ອນຄຣິສຕະສັກຣາດ ໃນລະຫວ່າງທີ່ຊິນຊາດອິສຣາເອນໄດ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງອານາຈັກ. ອາຮາບເປັນກະສັດທາງພາກເໜືອທີ່ເອີ້ນວ່າ ອິສຣາເອນ ແລະເຢໂຣຊາຟັດເປັນກະສັດທາງພາກໃຕ້ທີ່ເອີ້ນວ່າ ຢູດາ.

ອິສຣາເອນເຄີຍທຳສິງຄາມກັບຢູດາ ແລະອາຮາມ (ຊີເຣັງ) ຊຶ່ງເປັນປະເທດໃກ້ຄຽງ. ແຕ່ໃນຕອນນີ້ ບໍ່ມີສິງຄາມລະຫວ່າງອິສຣາເອນແລະອາຮາມ. ເຢໂຣຊາຟັດແຫ່ງຢູດາໄດ້ໄປຢັ້ງຢາມອາຮາບແຫ່ງອິສຣາເອນ (22:1-3); ເຢໂຣຊາຟັດເປັນກະສັດດີແລະມີຄວາມຊອບທັມ (22:43), ແຕ່ອາຮາບເປັນກະສັດບໍ່ດີເພາະລາວໄດ້ພາໄພພິນຂອງພຣະເຈົ້າໄປຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມຊຶ່ງມະເຫສີເຢເສເບລເປັນຜູ້ນຳເຂົ້າມາ (16:31).

ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າບອກວ່າ ກະສັດອາຮາບໄດ້ຖາມພວກຂ້າຮາຊາການຂອງພຣະອົງວ່າ, “ພວກທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າເມືອງຮາໂມດກີເລອາດເປັນຂອງພວກເຮົາ ແຕ່ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຢູ່ຊຶ່ງບໍ່ໄປເອົາອອກຈາກກະສັດຊີເຣັງ” ພຣະອົງກ່າວຕໍ່ເຢໂຣຊາຟັດວ່າ, “ທ່ານຈະໄປຕີເອົາເມືອງຮາໂມດກີເລອາດຮ່ວມນຳຂ້າພະເຈົ້າບໍ່” ເຢໂຣຊາຟັດຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຕຽມພ້ອມຢູ່ແລ້ວດັ່ງດຽວກັບທ່ານ ທະຫານຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຄືທະຫານຂອງທ່ານ ມ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຄືມ້າຂອງທ່ານ ແຕ່ຂໍໃຫ້ປຶກສາເຣື່ອງນີ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເສັງກ່ອນ.” ກະສັດອາຮາບໄດ້ເອີ້ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງຕົນມາຖາມ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຕອບພຣະອົງວ່າ “ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ທ່ານຊັຍຊະນະ” (22:6).

2. ຄຳທຳນວາຍທີ່ຄົນບໍ່ນິຍົມ: (1 ກະສັດ 22:7-23)

ແຕ່ກະສັດເຢໂຣຊາຟັດຍັງບໍ່ໝັ້ນໃຈຈຶ່ງຢາກໄດ້ຍິນຈາກຜູ້ປະກາດພຣະທັມຄົນອື່ນອີກ (22:7-9). ອາຮາບໄດ້ຕອບວ່າ “ຍັງມີຢູ່ເຂົາຊື່ວ່າ ມິກາອີຢາ ບຸດຂອງອິມລາ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຊັງເຂົາ ເພາະເຂົາທຳນວາຍແຕ່ເຣື່ອງຮ້າຍ ບໍ່ເຄີຍທຳນວາຍຄວາມດີກັບຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ” (22:8). ແລ້ວອາຮາບໄດ້ໃຊ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ປະຈຳວັງຜູ້ນຶ່ງໃຫ້ໄປນຳເອົາຜູ້ປະກາດພຣະທັມມິກາໃຫ້ມາພົບທັນທີ.

ພຣະທັມ 22:10-22 ໄດ້ເປີດສາກດັ່ງຕໍ່ໄປວ່າ “ເຈົ້າອາຮາບ ແລະເຢໂຣຊາຟັດ ກະສັດແຫ່ງປະເທດຢູດາ ໄດ້

ທົງເຄື່ອງພຣະຣາຊາແລ້ວປະທັບຢູ່ທີ່ລານຟາດເຂົ້າ ຢູ່ທາງນອກປະຕູເມືອງຊາມາເຮັງ ຊຶ່ງມີພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມທັງຫມົດຖວາຍຄຳທຳນວາຍຢູ່.” ໃນເວລານັ້ນກໍມີ “ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ນຶ່ງຊື່ ເຊເດກີຢາ ບຸດຂອງເຄນາອານາ ໄດ້ເອົາເຫລັກມາທຳເປັນເຂົາສຸບໃສ່ທົວ ແລະທູນຕໍ່ເຈົ້າອາຮາບວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ ພຣະອົງຈະໄລ່ຄົນຊື່ເຮັງໄປຈົນເຂົາຖືກທຳລາຍຫມົດ” (22:11), ແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມທັງຫມົດກໍອາແມນນຳ (22:12).

ເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ໄປນຳເອົາມິກາອີຢາໄດ້ສັ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃຫ້ເວົ້າຢ່າງດຽວກັບຜູ້ປະກາດຄົນອື່ນໆທີ່ໄດ້ບອກພວກກະສັດໄປແລ້ວວ່າຈະຊ້ຍຊະນະ ແຕ່ມິກາອີຢາຮັບປາກວ່າຈະເວົ້າ “ແຕ່ຖ້ອຍຄຳທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ເວົ້າ” (22:13-14). ເມື່ອມິກາອີຢາມາເຖິງຕໍ່ໜ້າບັນລັງ ກະສັດອາຮາບກໍຖາມວ່າ “ພວກເຮົາຄວນຈະອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເມືອງຮາໂມດກີເລອາດຫລີບ” ເຂົາຈຶ່ງທູນຕອບວ່າ, “ຄວນສະເດັດອອກໄປແລ້ວພຣະອົງຈະຊະນະ ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງມອບເມືອງນີ້ໄວ້ໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງແລ້ວ.” ອາຮາບຍັງບໍ່ພໍໃຈຈຶ່ງບອກໃຫ້ມິກາອີຢາເວົ້າແຕ່ຄວາມຈິງ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ເຂົາ (22:16-17). ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຈຶ່ງເປີດເຜີຍຄວາມຈິງກັບກະສັດທັງສອງ. “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນປະຊາຊົນອິສຣາເອນແຕກກະຈັດກະຈາຍຢູ່ຕາມພູນ້ອຍເຫມືອນດັ່ງຝູງແກະທີ່ບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ “ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ບໍ່ມີຜູ້ນຳ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາກັບຄືນເມືອເຮືອນຂອງເຂົາດ້ວຍຄວາມສົງຄາມເທີນ.”

ອາຮາບຫລຽວໜ້າໄປຫາເຢໂຮຊາຟັດແລ້ວເວົ້າວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກທ່ານແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ່ວ່າ ເຂົາບໍ່ເຄີຍທຳນວາຍເຮືອງດີກ່ຽວກັບຂ້າພະເຈົ້າຈັກເທື່ອເລີຍ ເຂົາມີແຕ່ທຳນວາຍເຮືອງຮ້າຍເທົ່ານັ້ນ” (22:18).

ແລ້ວມິກາອີຢາໄດ້ບອກເຖິງນິມິດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ກັບເຂົາ (22: 19-24). ສລຸບງ່າຍໆວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນດານໃຫ້ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມທຸກຄົນຂອງອາຮາບໄດ້ເວົ້າຕົວະ ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງກຳລັງຈະໃຫ້ກະສັດພິນາດ. ສິ່ງນີ້ອາດຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໃນສມັຍນີ້ຮັບໄດ້ຍາກ ເພາະພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສັດຊື່ແລະທ່ຽງທັມແລະການຫລອກລວງບໍ່ຖືກກັບພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງທີ່ພວກເຮົາຮູ້. ພຣະເຈົ້າຊົງຄວບຄຸມທຸກຢ່າງໃນສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ; ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຫລາຍຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ. ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການ ແຕ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ.

3. ຮາຄາອັນແພງ ແລະລາງວັນຂອງຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ: (1 ກະສັດ 22:24-35)

ຫລາຍຄົນທີ່ຮ່ວມຊຸມນຸມບໍ່ມັກຄຳທຳນວາຍຂອງມິກາອີຢາ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຊເດກີຢາລຸກຂຶ້ນຕີບໜ້າຂອງມິກາອີຢາແລ້ວທ້າທາຍວ່າ “ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າຈະອອກໄປເວົ້າກັບເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ?” ມິກາອີຢາຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ໃນເວລາທີ່ເຈົ້າໜີໄປລີ້ຢູ່ບ່ອນລັບລີ້ພູນແຫລະ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຮູ້ວ່າມັນເປັນຢ່າງໃດ.” ນັ້ນແມ່ນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບເຊເດກີຢາ ເພາະທ່ານຈະຍ້ານແລະແລ່ນລີ້ເວລາການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງ.

ກະສັກອາຮາບກໍບໍ່ມັກຄຳທຳນວາຍຂອງມິກາອີຢາເຊັ່ນກັນ; ທ່ານໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ນຳມິກາອີຢາໄປຂັງໄວ້

ໃສ່ຄຸກໄວ້ ຈົນກວ່າເພິ່ນຈະກັບມາຢ່າງປອດພັຍ (22: 27). ມີກາອີຢາຕອບກະສັດອາຮາບວ່າ “ຖ້າພຣະອົງໄດ້ສະເດັດກັບຄືນມາຢ່າງປອດພັຍ ກໍ່ຫມາຍຄວາມວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າ” (22:28).

ກະສັດສາມາດຍຸດຍັງຜູ້ປະກາດມາກີເອຢາ ແຕ່ທ່ານບໍ່ສາມາດຍຸດຍັງພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຕັດໄປ. ຄໍາເວົ້າຂອງຜູ້ປະກາດໄດ້ເຮັດໃຫ້ກະສັດອາຮາບມີຄວາມຍ້ານກົວທີ່ຈະອອກສູ້ຮົບ ເພິ່ນຈຶ່ງປອມຕົວເປັນຄົນທັມມະດາ ແຕ່ໃຫ້ກະສັດເຢໂຮຊາຟັດໃສ່ຊຸດກະສັດ (22:30). ແຕ່ກະສັດແຫ່ງຊີເຣັງໄດ້ສັ່ງໃນທະຫານຂອງເພິ່ນບໍ່ໃຫ້ໂຈມຕີໃຜ ແຕ່ໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງອິສຣາເອນເທົ່ານັ້ນ. “ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອຜູ້ບັນຊາການທະຫານຮົດຮົບ ຫລຽວເຫັນເຢໂຮຊາຟັດ ພວກເຂົາຈຶ່ງຄິດວ່າທ່ານແມ່ນເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງອິສຣາເອນຢ່າງແນ່ນອນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເລັ່ງຮົດຮົບເຂົ້າຕໍ່ສູ້ ແຕ່ເຢໂຮຊາຟັດໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນ ພວກຜູ້ບັນຊາການຮົດຮົບຈຶ່ງສັ່ງເກດເຫັນວ່າ ບໍ່ແມ່ນກະສັດແຫ່ງອິສຣາເອນພວກເຂົາຈຶ່ງກັບຄືນ ແລະບໍ່ຕິດຕາມພຣະອົງໄປ” (22: 32-33). ໃນຂະນະດຽວກັນອາຮາບໄດ້ຮັບບາດເຈັບເພາະຖືກລູກທະນູຫລົງຂອງທະຫານຊີເຣັງ, ເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຂັບຮົດຮົບລ້ຽວຮົດອອກຈາກສນາມຮົບ; ແຕ່ການສູ້ຮົບຍັງດູເດືອດຢູ່ ທະຫານຈຶ່ງ “ໄດ້ຊຸພຣະອົງໃຫ້ຍືນຂຶ້ນໃນຮົດມ້າຕໍ່ຫນ້າຊາວຊີເຣັງ ເລືອດຈາກບາດແຜຂອງພຣະອົງໄດ້ໄຫລອອກເຕັມຖັງຮົດຮົບ” (22:35). ພໍເຖິງຕອນແລງກະສັດອາຮາບແຫ່ງອິສຣາເອນກໍ່ສິ້ນໃຈຕາຍ; ກ່ອນຕາເວັນຕົກກໍ່ໄດ້ມີສຽງຮ້ອງຂຶ້ນໃຫ້ກອງທັບອິສຣາເອນ “ຈຶ່ງກັບຄືນເມືອບ້ານເມືອງຂອງຕົນ” ແລ້ວທຸກຄົນກໍ່ໄດ້ກັບຄືນເມືອ. (22:36).

ກະສັດອາຮາບພຍາຍາມຮັກສາຊີວິດຂອງຕົນ ແຕ່ບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບຊີວິດທ່ານ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມມີກາອີຢາຖືກທຸກລໍາບາກເພາະຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະທັມທີ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍກັບທ່ານ. ແຕ່ທ່ານກໍ່ໄດ້ຮັບລາງວັນເພາະຄວາມສັດຊື່ກັບພຣະເຈົ້າແລະໄດ້ເຫັນຄໍາທໍາມະຍາຍຂອງທ່ານເກີດຂຶ້ນ.

ສໍາລັບຊີວິດໃນມື້ນີ້

ການເວົ້າຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າກັບຜູ້ມີອໍານາດໃນໂລກນີ້ ອາດຈະລໍາບາກແລະອັນຕະລາຍ. ພວກຜູ້ເຊື່ອແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນທຸກໆສະໄໝໄດ້ສູງຊີວິດຂອງຕົນ ໃນການເວົ້າກັບອໍານາດປົກຄອງໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຢາກໄດ້ຍິນ. ຫລາຍໆຄັ້ງພວກເຮົາກໍ່ຢາກເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ຄົນຢາກໄດ້ຍິນ ໂດຍສະເພາະເວລາຜູ້ຟັງກໍາລັງຈະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຢາກເວົ້າໃຫ້ຖືກໃຈຜູ້ມີອໍານາດ ເພາະພວກເຂົາມີອໍານາດທີ່ຈະລົງໂທດຫລືໃຫ້ລາງວັນ.

ປະສົບການຂອງມີກາອີຢາເຕືອນໃຈວ່າພວກເຮົາສາມາດມີຄວາມກ້າຫານເພື່ອປະກາດພຣະທັມໃນກໍຣະນີເຫລົ່ານັ້ນເພາະພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຍັງຊົງຄວບຄຸມທຸກຢ່າງໃນໂລກນີ້ຢູ່. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງລາຍງານຕົວກັບພຣະອົງໃນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດແລະສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເວົ້າ.

ຄໍາຖາມ:

1. ສົມມຸດວ່າທ່ານເປັນມິກາອີຢາກຳລັງຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດອາຮາບແລະກະສັດເຢໂຮຊາຟັດ. ທ່ານຄິດແນວໃດກ່ຽວກັບສະພາບການໃນຕອນນັ້ນ? ທ່ານຈະຄິດເຖິງຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວແລະຜົນປະໂຫຍດຂອງປະເທດຊາດບໍ່? ທ່ານຈະສູ້ກັບອຸປະສັກໃດແດ່ໃນການຈະກ່າວພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ?
2. ຄິດເຖິງຄັ້ງໜຶ່ງທີ່ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຕັດສິນຢ່າງຍາກລຳບາກໃນການທີ່ຈະເວົ້າຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ການເວົ້າຄວາມຈິງເປັນເລື່ອງຍາກບໍ່? ແມ່ນຫຍັງທີ່ຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ເວົ້າຄວາມຈິງ ຫລືບໍ່ໃຫ້ເວົ້າຄວາມຈິງ?
3. ມີເວລາໃດແດ່ໃນປະຫວັດສາດຂອງປະເທດເຮົາທີ່ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນເວົ້າຄວາມຈິງກັບອຳນາດການປົກຄອງໄດ້ຍາກທີ່ສຸດ? ໃນປັດຈຸບັນປາກົດວ່າພວກເຮົາສາມາດເບິ່ງໄດ້ງ່າຍ ວ່າສິ່ງໃດຖືກກວ່າສມັຍນັ້ນບໍ່? ເປັນຫຍັງງ່າຍ ຫລື ເປັນຫຍັງບໍ່ງ່າຍ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 11

ຮູນດາ: ບັນລະບາຍແລະປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ຂ່າວຄາວ 34: 19-31

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 2 ກະສັດ 22:1—23: 30; 2 ຂ່າວຄາວ 34--35

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຮູນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຍິງຄົນນຶ່ງ ໄດ້ບັນລະຍາຍ ແລະປະກາດພຣະທັມພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຢາກຟັງຜູ້ໃດ ເພື່ອຈະຮັບແລະເຂົ້າໃຈພຣະທັມພຣະເຈົ້າ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອອະທິບາຍໜ້າທີ່ຂອງຮູນດາໃນການບັນລະຍາຍ ແລະປະກາດພຣະທັມພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບ ຜູ້ນຳຂອງຊາວຢູດາ ແລະເພື່ອເບິ່ງຄວາມໝາຍສຳລັບການຮັບແລະເຂົ້າໃຈພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໃນສັມຍນີ້.

ຄຳນຳ

ກະສັດໂຢຊີອາໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ຍິງຊື່ຮູນດາເພື່ອຈະຖາມພຣະເຈົ້າ. ຮູນດາໄດ້ບອກວ່າພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດປະເທດຢູດາແຕ່ຈະຍົກເວັ້ນກະສັດໂຢຊີອາ.

ໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ຍິງໃນຄຣິສຕະຈັກເປັນເລື່ອງໃຫ້ເກີດຄວາມຂັດແຍ້ງກັນໃນຄະນະຄຣິສຕຽນ ແລະຄຣິສຕະຈັກໃນເວລາທີ່ຜ່ານມາ. ຫລາຍຄົນຄິດວ່າຜູ້ຍິງບໍ່ຄວນເປັນຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກ ແລະບໍ່ຄວນເປັນຜູ້ເທສນາ ແລະສັ່ງສອນພຣະຄຳພິ ອີງຕາມພຣະທັມໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 11:3-10 ແລະ 1 ຕິໂມທຽວ 2:11-15. ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນກໍມີຜູ້ຍິງຫລາຍຄົນທີ່ເປັນຜູ້ນຳໃນ ພຣະສັນຍາໃໝ່. ນອກນັ້ນໃນພຣະສັນຍາເດີມພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ຍິງເຊັ່ນ ມິຣິອາມ (ອພຍ 15:20), ເດໂບຣາ (ພວກຜູ້ປົກຄອງ 4:4), ແລະຮູນດາໃນບົດຮຽນນີ້. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ຍິງກໍເຮັດວຽກຢ່າງດຽວກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ຊາຍຄືປະກາດພຣະທັມພຣະເຈົ້າ.

ໃນຂະນະທີ່ສຶກສາພຣະທັມໃນມື້ນີ້ໃຫ້ພວກເຮົາຄິດເຖິງວ່າ: ພວກເຮົາຢາກຟັງຜູ້ໃດເພື່ອຈະຮັບແລະເຂົ້າໃຈພຣະທັມພຣະເຈົ້າ?

1. ຄົ້ນພົບແລະຕອບຮັບ: (2 ຂ່າວຄາວ 34: 1-19)

ກະສັດຂອງອັດຊີເຮັດໄດ້ເຂົ້າຍຶດແລະທຳລາຍປະເທດອິສຣາເອນໃນປີ 722 ກ່ອນ ຄ.ສ ແລະໄດ້ກວດລ້າງປະຊາຊົນສ່ວນຫລາຍໄປເປັນຊະເລີຍທີ່ກຸງບາບີໂລນ.

ເຫດການໃນບົດຮຽນນີ້ເກີດຂຶ້ນປະມານປີ 622 ກ່ອນ ຄ.ສ ໃນຣາຊການຂອງໂຢຊີຢາແຫ່ງຢູດາ. ຫຼັງຈາກກະສັດອາໂມນຜູ້ເປັນບິດາໄດ້ຖືກສັງຫານ, ໂຢຊີຢາກໍໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ ແລະທ່ານມີອາຍຸໄດ້ແປດປີ. ກະສັດທີ່ຜ່ານມາໄດ້ພາກັນເຮັດການຊົ່ວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ກະສັດໂຢຊີຢາໄດ້ເປັນຜູ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະທ່ານໄດ້ເປັນຜູ້ປະຕິຮູບທາງສາສນາຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນປະເທດຢູດາ.

ພຣະທັມ 2 ຂ່າວຄາວ 34:1-7 ເວົ້າເຖິງການຂຶ້ນຄອງຣາຊຂອງກະສັດໂຢຊີຢາແລະການນະມັສການພຣະເຈົ້າຢ່າງສັດຊື່ຂອງທ່ານ. ໂຢຊີຢາໄດ້ “ພັງແທ່ນບູຊາພຣະບາອານລົງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຊົງຮື້ແທ່ນເຄື່ອງຫອມຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ເທິງ ນັ້ນລົງແລະພຣະອົງຊົງທຳລາຍບັນດາອາເຊຣາແລະຮູບໂຄຣບຫລໍ່ເສັ້ງ ແລະຊົງກະທຳໃຫ້ເປັນຜົງໂຮຍເທິງຫລຸມຝັງສົບຂອງ ບັນດາຄົນທີ່ຖວາຍສັດບູຊາແກ່ພຣະເຫລົ່ານັ້ນ” (ຂໍ້ 4).

ໂຢຊີຢາໄດ້ຊຳຮະດິນແດນແລະພຣະວິຫານຈາກການໄຫວ້ພຣະທຽມ; ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍໄດ້ມີການສ້ອມແປງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງເຮັດວຽກຢູ່ນັ້ນ, ປະໂລຫິດໃຫຍ່ຮິນກີຢາໄດ້ພົບປື້ມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (ຂໍ້ 14). ຮິນກີຢາໄດ້ມອບປື້ມໃຫ້ຊາຟັນຜູ້ເປັນເລຂາທິການປະຈຳວັງ ແລະຊາຟັນກໍໄດ້ນຳປື້ມນັ້ນໄປໃຫ້ກະສັດໂຢຊີຢາ (ຂໍ້ 16).

ຊາຟັນໄດ້ອ່ານປື້ມໃຫ້ກະສັດຟັງ; ເມື່ອກະສັດໂຢຊີຢາໄດ້ຍິນພຣະທັມຈາກປື້ມນັ້ນ, “ເພິ່ນຈຶ່ງຈົກເສື້ອຂອງຕົນຢ່າງເປັນທຸກ” (ຂໍ້ 19). ພຣະທັມທີ່ກະສັດໄດ້ຟັງອາດຈະແມ່ນຖ້ອຍຄຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

“ແຕ່ຖ້າທ່ານບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ແລະບໍ່ລະວັງທີ່ຈະກະທຳຕາມພຣະບັນຍັດທັງສິ້ນຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະຣາຊກຳນົດກົດເກນຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າສັ່ງທ່ານໃນວັນນີ້ ແລ້ວຄຳສາບແຂ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະຕາມມາທັນທ່ານ ທ່ານທັງຫລາຍຈະຮັບຄຳສາບແຂ່ງໃນເມືອງ ທ່ານທັງຫລາຍຈະຮັບຄຳສາບແຂ່ງໃນທົ່ງນາ ຖາດຂອງທ່ານ ແລະຮາງນວດແບ້ງຂອງທ່ານຈະຮັບຄຳສາບແຂ່ງເຊື່ອສາຍຂອງຕົວທ່ານເອງຈະຮັບຄຳສາບແຂ່ງ ຜົນແຫ່ງພື້ນດິນຂອງທ່ານ ຜູງງົວຂອງທ່ານທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ຜູງແກະຂອງທ່ານທີ່ເພີ່ມຈະຮັບຄຳສາບແຂ່ງ ທ່ານຈະຮັບຄຳສາບແຂ່ງເມື່ອທ່ານເຂົ້າມາ ແລະທ່ານຈະຮັບຄຳສາບແຂ່ງເມື່ອທ່ານອອກໄປ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງບັນດານໃຫ້ຄຳສາບແຂ່ງຄວາມວຸ້ນວາຍ ແລະການລົບລ້າງມີຂຶ້ນແກ່ກິຈການທີ່ທ່ານກະທຳຈົນທ່ານຈະຖືກທຳລາຍແລະພິນາດຢ່າງໄວໆ ເຫດດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຊຶ່ງທ່ານໄດ້ກະທຳ ເພາະເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາເສັ້ງ” (ພຣະບັນຍັດທິສອງ 28: 15-20).

ໂຢຊີຢາໄດ້ຮູ້ວ່າທ່ານແລະປະຊາຊົນກຳລັງຢູ່ໃນພັຍອັນຕະລາຍເພາະການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ພຣະທັມຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ: (2 ຂ່າວຄາວ 34:20-28)

ກະສັດໂຍຊີຢາໄດ້ສັ່ງຂ້າຮາຊການຂອງທ່ານຫລາຍຄົນໃຫ້ໄປສແວງຫາຄໍາປຶກສາຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບທ່ານ ແລະປະຊາຊົນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ໃນອິສຣາເອນ ແລະຢູດາ (34:19-21). ຂ້າຮາຊການຂອງຮິນກີຢາສາມຄົນໄດ້ ໄປປຶກສາຜູ້ປະກາດຜູ້ຍິງຊື່ ຮູນ ດາທີ່ຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ (34: 22). ຫລາຍຄົນໃນສມັຍນີ້ເຊື່ອວ່າຜູ້ຍິງບໍ່ ສາມາດທີ່ຈະນໍາ ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າມາປະ ກາດ; ແຕ່ຂ້າຮາຊການຂອງກະສັດໂຍຊີຢາບໍ່ໄດ້ມີປັນຫາ ໃນເລື່ອງນີ້. ປະເພນີຂອງເຂົາເຈົ້າຖືວ່າຜູ້ຍິງຢູ່ຖານະຕໍ່າກວ່າຜູ້ຊາຍ ແຕ່ພວກຜູ້ປະກາດຍິງທີ່ເຕັມລົ້ນດ້ວຍ ພຣະວິນຍານໄດ້ຮັບຖານະພິເສດໃນສັງຄົມ. ຮູນດາໄດ້ຮັບພຣະທັມຈາກພຣະເຈົ້າເປັນ ສອງພາກ: ພາກນຶ່ງ ແມ່ນເລື່ອງປະເທດຊາດ ແລະພາກທີສອງເລື່ອງ ກະສັດໂຍຊີຢາ (34:23-28).

“ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ ເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະນໍາເຫດຊົ່ວຮ້າຍມາເໝືອ ສະຖານທີ່ນີ້ແລະເໝືອຊາວເມືອງນີ້ ຄໍາສາບທັງ

ສິນທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນຫນັງສືຊຶ່ງໄດ້ອ່ານຖວາຍພຣະຮາຊາແຫ່ງຢູດານັ້ນ” (ຂໍ້ 24). ພວກເຂົາຈະຖືກ ພິພາກສາຈາກພຣະເຈົ້າເພາະການໄຫວ້ພຣະທຽມຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ສໍາລັບກະສັດໂຍຊີຢານັ້ນ, ຮູນດາໄດ້ ບອກວ່າ “ເພາະເຈົ້າກັບໃຈແລ້ວ ແລະໄດ້ ຖ່ອມຕົວລົງຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄໍາທີ່ປັກບໍາສະຖານທີ່ນີ້ ແລະຊາວເມືອງນີ້ ເຈົ້າໄດ້ຖ່ອມຕົວລົງ ຕໍ່ເຮົາ ແລະເຈົ້າໄດ້ຈຶກເຄື່ອງນຸ່ງຂອງເຈົ້າແລະຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ຫນ້າເຮົາ...

ເຮົາຈະຮວບເຈົ້າໄປຢູ່ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງເຈົ້າແລະເຂົາ ຈະຮວບເຈົ້າໄປສູ່ທີ່ຝັງລົບຢ່າງສັນຕິ ແລະຕາຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນເຫດຊົ່ວຮ້າຍຊຶ່ງເຮົາຈະນໍາມາເໝືອສະຖານທີ່ນີ້” (ຂໍ້ 27-28).

ກາສັດໂຍຊີຢາໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນເພາະບາດເຈັບຈາກການສູ້ຮົບກັບເນໂກພຣະຮາຊາແຫ່ງເອຍິບ ທີ່ກາຣ໌ເຄມິສ ທີ່ແມ່ນໍ້າເອີ ຟຣາດ; ໂຍຊີຢາໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ໃນອຸບໂມງ “ແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງພຣະອົງ. ຢູດາແລະເຢຣູຊາເລັມ ທັງປວງໄດ້ໄວ້ທຸກໃຫ້ໂຍ ຊີຢາ” (35: 20-25).

ສໍາລັບຊີວິດໃນມື້ນີ້

ພຣະທັມໃນຕອນນີ້ໄດ້ສອນພວກເຮົາຢ່າງໜ້ອຍສອງຢ່າງ. ນຶ່ງ, ພວກເຮົາຄວນດໍາເນີນຊີວິດແບບມີການຟື້ນ ຟູ່. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງອ່ານພຣະຄໍາພິທຸກມື້ໂດຍການນໍາຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ແລະໃຊ້ພຣະຄໍາພິເປັນ ເຄື່ອງວັດແທກຊີວິດ. ຊົນຊາດອິສ ຣາເອນບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນພຣະທັມຂອງອົງພຣະເຈົ້າ ຈົນຫລາຍຄົນໄດ້ ລືມພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງຕົນ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງພຍາຍາມບໍ່ປົ່ມຄວາມບາບໄວ້ໃນຊີວິດ ແລະບໍ່ໃຫ້ ງານສັງຄົມມາເປັນອຸປະສັກໃນການອ່ານພຣະຄໍາພິຂອງພວກເຮົາ.

ສອງ, ພວກເຮົາຕ້ອງລະວັງໃນການເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວຜ່ານຄົນນີ້ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຊົງກ່າວຜ່ານຄົນນັ້ນ. ຫລາຍຄົນໃນສມັຍນີ້ຄິດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງເວົ້າຜ່ານຜູ້ຍິງ ແລະຜູ້ຍິງທີ່ປະກາດພຣະທັມໄດ້ລະເມີດພຣະທັມ ຄໍາສອນ. ໃນພຣະທັມມື້ນີ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວຜ່ານຮູນດາຜູ້ປະກາດຍິງ ແລະທຸກຢ່າງທີ່ ນາງໄດ້ກ່າວກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ສລຸບ: ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງເບິ່ງບໍ່ແມ່ນເພດຂອງຜູ້ປະກາດ ແຕ່ເບິ່ງວ່າບຸກຄົນທີ່ ກໍາລັງປະກາດນັ້ນໄດ້ເຕັມລົ້ນດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່.

ຄໍາຖາມ:

1. ຊົນຊາດອິສຣາເອນຄົນພົບປຶ້ມພຣະບັນຍັດວິທີໃດ? ເປັນຫຍັງກະສັດໂຢຊີຢາຈຶ່ງມີຄວາມໂສກເສົ້າຫລາຍແທ້ເມື່ອ ໄດ້ຍິນພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ?
2. ເປັນຫຍັງໂຢຊີຢາໄດ້ຊົງສົ່ງຂ້າຮາຊາການໄປປົກສາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ຍິງຊື່ຮູນດາ? ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວຫຍັງແດ່ຜ່ານຮູນດາ?
3. ພວກເຮົາຄິດຜິດແນວໃດແດ່ເຣື່ອງພຣະເຈົ້າອາດຊົງໃຊ້ ຫລືບໍ່ໃຊ້ຜູ້ປະກາດຜູ້ຍິງ?
4. ຄິດເບິ່ງຜູ້ຍິງຫລາຍຄົນທີ່ມີສ່ວນໃນການເຕີບໃຫຍ່ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານ. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ພວກເຂົາເຈົ້າແນວໃດແດ່?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 12

ສັດຊີໃນຍາມສິ້ນຫວັງ

| | |
|----------------------------------|--|
| ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: | ເຢເຣເມີຢາ 20:7-18; 26:1-15 |
| ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: | ເຢເຣເມີຢາ 1:1-10; 20:7-18; 26:1-19; 37:1-38:26 |
| ແນວຄວາມຄິດຫລັກ | ເຢເຣເມີຢາປະເຊີນກັບການຍາກໃນການຮັບໃຊ້ຈົນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນສູນເສັຍຄວາມຫວັງ ແຕ່ລາວຍັງກ້າຫານແລະຊື່ສັດຢູ່. |
| ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: | ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ຍາກທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ທ່ານເຮັດ ແລະທ່ານຈະຕອບສນອງພຣະຄຸນແນວໃດ? |
| ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: | ເພື່ອຮຽນຮູ້ຈາກຊີວິດຂອງເຢເຣເມີຢາ |

ຄຳນຳ

ເຢເຣເມີຢາເຂົ້າໃຈວ່າການທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ນັ້ນເປັນພຣະຄຸນອັນສູງສົ່ງ ເພາະວ່າການຮຽກເອີ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນນັ້ນແມ່ນເອີ້ນຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະອົງ ເພາະວ່າບໍ່ມີໃຜສາມາດສັກກຫລີບໍ່ສັກກໄດ້ ເພາະວ່າລາງຄົນສັກກຮັບໃຊ້ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງໃຊ້, ລາງຄົນບໍ່ສັກກແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກ ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຖືກຊົງເລືອກໃຊ້ກໍ່ນັບວ່າເປັນພຣະຄຸນອັນສູງສົ່ງ.

1. ຊົງເອີ້ນເຢເຣເມີຢາ: (ເຢເຣເມີຢາ 1:1-10)

ກ່ອນ ຄ.ສ 626 ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນໃຫ້ເຢເຣເມີຢາລູກຊາຍປະໂຣທິດຮິນກີຢາໃຫ້ມາເປັນຜູ້ທຳນວາຍ, ການຮຽກເອີ້ນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບົ່ງບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບ ໃຊ້ນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນກັບນ້ຳພຣະທັຍພຣະອົງ ຫາກພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກເອີ້ນແລ້ວຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນນັ້ນຈະອາສາສັກກຕາມແຜນຂອງພຣະອົງ. ເຢເຣເມີຢາບັນທຶກການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນເພິ່ນວ່າ “ພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ເຮົາໄດ້ຮູ້ຈັກເຈົ້າ ກ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຕົວຕົນຢູ່ໃນທ້ອງແມ່ ເຮົາໄດ້ເລືອກເຈົ້າໄວ້ແລ້ວ ກ່ອນເຈົ້າເກີດ ເຮົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າເປັນຜູ້ບໍລິສຸດແລ້ວ ແລະໄດ້ສະຖາປະນາໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມແກ່ນາງຊາດ”. (ຂໍ້ 4-5). ເຢເຣເມີຢາພະຍາຍາມແກ້ຕົວໂດຍອ້າງວ່າ “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂ້າພຣະອົງບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເວົ້າຢ່າງໃດ ເພາະວ່າ ຂ້າພຣະອົງຍັງນ້ອຍ” (ຂໍ້ 6) ການແກ້ຕົວແນວນີ້ໂມເຊກຳເຮັດຄືກັນ ແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ຽນພຣະທັຍຈັກເທື່ອ, ເມື່ອເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກເຮົາແລ້ວເຮົາກໍ່ບໍ່ສາມາດແກ້ຕົວຫລີປະຕິເສດໄດ້ແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ.

ໃນຂະນະທີ່ເຢເຣເມີຢາແກ້ຕົວນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ “ຢ່າເວົ້າວ່າເຈົ້າຍັງນ້ອຍ ເພາະວ່າເຮົາຈະໃຊ້ເຈົ້າໄປຫາປະຊາຊົນ ແລ້ວຈົ່ງບອກທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຈະສັ່ງເຈົ້າແກ່ພວກເຂົາເຈົ້າຢ່າສູ່ຍ້ານຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າເຮົາຈະຢູ່ປົກປັກຮັກສາເຈົ້າ ເຮົາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ” ຄັນແລ້ວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເດີ

ພຣະທັດມາໃສ່ປາກຂ້າພະເຈົ້າ ແລະຊົງກ່າວຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ເບິ່ງດູ ເຮົາໄດ້ເອົາຄໍາເວົ້າຂອງເຮົາໃສ່ໃນປາກຂອງເຈົ້າແລ້ວ ມື້ນີ້ເຮົາໃຫ້ເຈົ້າມີອໍານາດເໝືອນປະຊາຊາດ ແລະຮາຊອນາຈັກທັງຫລາຍ ເພື່ອຖອນຮາກແລະຮີ້ຖິ້ມເສັງ ເພື່ອທໍາລາຍແລະເຮັດໃຫ້ລົ້ມລົງ ເພື່ອກໍ່ຂຶ້ນແລະປູກຝັງໄວ້” (ຂໍ້ 8-10). ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍວ່າອາຍຸສັງຂານຂອງເຮົາບໍ່ສໍາຄັນ, ເຮົາຈະເປັນຄົນຮຸ້ນອຍ ຫລືຮຸ້ຫລາຍບໍ່ສໍາຄັນ, ເຮົາຈະເປັນຄົນທັມມະດາ ຫລືເປັນເຈົ້ານາຍກໍບໍ່ສໍາຄັນ ຫາກພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ພຣະອົງກໍຈະຊົງໂຜດປະທານສິ່ງທັງປວງໃຫ້ ພ້ອມທັງປົກປັກຮັກສາເຮົາໂດຍຮີດອໍານາດຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນເຢເຣເມີຢາຂໍຂານຕອບຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມຍາກລໍາບາກເພາະປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຟັງຄວາມ.

2. ເຢເຣເມີຢາຈົມໃຫ້ພຣະເຈົ້າ (ເຢເຣເມີຢາ 20:7-18)

ຫລັງຈາກການຮັບໃຊ້ມາຊົ່ວຂະນະນຶ່ງເຢເຣເມີຢາກໍເຫັນວ່າຊີວິດການຮັບໃຊ້ມີແຕ່ບັນຫາ ແລະບັນຫາເຫລົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນອ່ອນກໍາລັງໃຈ ເມື່ອອ່ອນກໍາລັງໃຈສິ່ງທີ່ເປັນທາງລົບກໍເຂົ້າມາໃນໃຈຂອງເພິ່ນແລ້ວຈຶ່ງຫວນຄິດເຖິງຄໍາກ່າວແກ້ຕົວວ່າເພິ່ນຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນເພິ່ນໃຫ້ມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຕອບເພິ່ນວ່າ “ຢ່າເວົ້າວ່າເຈົ້າຍັງນ້ອຍ” ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນເພິ່ນຍັງຄິດເຖິງພຣະສັນຍາວ່າ “ເຮົາໄດ້ເອົາຄໍາເວົ້າຂອງເຮົາໃສ່ໃນປາກຂອງເຈົ້າແລ້ວ ມື້ນີ້ເຮົາໃຫ້ເຈົ້າມີອໍານາດເໝືອນປະຊາຊາດ” (ຂໍ້ 9-10ກ). ແຕ່ປະຊາຊົນບໍ່ເຊື່ອຟັງຄໍາສັ່ງສອນຕັກເຕືອນຂອງເພິ່ນແຖມຍັງແຂງກະດ້າງຕໍ່ສູ້ແລະຍັງຈັບເພິ່ນໄປຂັງຄຸກອີກ. ເຢເຣເມີຢາຮູ້ສຶກວ່າເພິ່ນເອງຖືກພຣະເຈົ້າຫລອກລວງໃຫ້ມາພົບກັບຄວາມທຸກຍາກລໍາບາກ “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງຫລອກລວງຂ້າພຣະອົງ ແລະຂ້າພຣະອົງກໍຖືກຫລອກລວງ” (ຂໍ້ 7). ໃນທີ່ສຸດເຢເຣເມີຢາກໍກ່າວສາບແສງການເກີດຂອງຕົນວ່າບໍ່ສົມຄວນເກີດມາເລີງ “ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງອອກມາຈາກທ້ອງ ມາເຫັນຄວາມລໍາບາກແລະຄວາມທຸກ ແລະວັນຄືນຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍສິ້ນເບື້ອງໄປດ້ວຍຄວາມອັບອາຍ” (ຂໍ້ 18). ເຢເຣເມີຢາໄດ້ກ່າວຈົມທຸກແລະຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າໃນຂະນະເພິ່ນຖືກກັກຂັງຄືບໍ່ມີຜູ້ໃດສົນໃຈ ແລະມາຊ່ອຍເພິ່ນເລີງ ແມ່ນແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຍັງປະປ່ອຍໃຫ້ເພິ່ນມີເຮືອງເຖິງປານນີ້. ການຈົມແລະຄິດເຊັ່ນບໍ່ແມ່ນແຕ່ເຢເຣເມີຢາດອກຍັງມີຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຈໍານວນຫລວງຫລາຍກໍຈົມຄືກັນຕົວຢ່າງ; ໃນມັດທາຍ 8: 23 ສາວິກຈົມໃຫ້ພຣະເຢຊູວ່າບໍ່ທ່ວງເຂົາໃນຂະນະທີ່ລົມແຮງພັດເຮືອຈວນຈະຫລົ້ມຕາຍ ແຕ່ພຣະອົງຍັງນອນຢູ່, ຄຣິສຕຽນທຸກວັນນີ້ກໍມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ເວລາຕ້ອງການພຣະອົງຄືບໍ່ເຫັນພຣະອົງຕອບຄໍາອະທິຖານອ້ອນວອນແຕ່ປະການໃດເລີຍ. ນາງມາຣີອາແລະນາງມາທາຜູ້ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຢຊູກໍຈົມໃຫ້ພຣະເຢຊູໃນຂະນະທີ່ລາຊະໂຣນ້ອງຊາຍຂອງຕົນປ່ວຍໃກ້ຈະຕາຍ ໃຊ້ຄົນໄປເຊີນພຣະອົງມາວາງມືໃສ່ລາວພຣະອົງກໍບໍ່ມາ, ແຕ່ໃນຕອນປາຍເຂົາຈຶ່ງເຈົ້າວ່າເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ມາໃນເວລາທີ່ເຂົາໃຊ້ຄົນໄປບອກການປ່ວຍຂອງລາຊະໂຣ (ໂຢຮັນ 11).

ໃນຂະນະທີ່ເຢເຣເມີຢາຈົມທຸກຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນຮ້ອນໄໝ້ຄ້າຍເໝືອນແປວໄຟໄໝ້ເຜົາຜານໃນໃຈຂອງເພິ່ນ, ມັນເປັນຄືແປວໄຟອັນໃຫຍ່ທີ່ໄໝ້ລາມໄປທຸກແຫ່ງຫີນໃນບ້ານເມືອງຂອງເຮົາທຸກວັນນີ້. ການນີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອເຕືອນໃຫ້ເພິ່ນຮູ້ວ່າເພິ່ນເປັນບັນພະບຸຣຸດທີ່ຊ່ອຍກອບກູ້ຄົນບາບທັງຫລາຍໃຫ້ລອດພົ້ນດ້ວຍພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າອັນຮ້ອນແຮງກ້າຈູດເຜົາໄໝ້ຈິດໃຈແຂງກະດ້າງໃຫ້ມຸ່ນທະລາຍ ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຢຸດ

ຮ້ອງຈົມແລະກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ອ້າງເຖິງພຣະອົງ ຫລືກ່າວໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງອີກ” ກໍມີສິ່ງໃນໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຫມືອນໄຟໄຫມ້ອັດຢູ່ໃນກະດູກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍອ່ອນເບັ້ງຫໍ້ຕ້ອງອັດມັນໄວ້ ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍອັດໄວ້ບໍ່ໄຫວ້” (ຂໍ້ 9). ແລ້ວເຢເຣເມີຢາກໍສໍານຶກແລະເຕືອນຕົນເອງວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ດ້ວຍສເມີ “ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຢູ່ຂ້າງຂ້າພະເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນກິບທີ່ຫນ້າຍ້ານ ເຫດສັນນັ້ນຜູ້ຂົ່ມເຫັງຂ້າພະເຈົ້າຈະສະດູດ ເຂົາຈະບໍ່ຊະນະຂ້າພະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 11). ແຕ່ໃນຖ້າມາກາງຄວາມສິ້ນຫວັງນີ້ເພິ່ນຄິດວ່າຫາກບໍ່ເກີດມາຫລືຕາຍຢູ່ໃນທ້ອງມານດາກໍຍັງດີກວ່ານັ້ນເປັນຂອງທັມດາຂອງຄົນເຮົາເກືອບທຸກຄົນໃນເວລາທີ່ທັໃຈ, ເຢເຣເມີຢາໄດ້ທັໃຈແທ້ ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ຖອຍໃນການຈະຮັບໃຊ້ແລະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຕໍ່ໄປ.

3. ເຂົ້າຟ້ອງເຢເຣເມີຢາ: (ເຢເຣເມີຢາ 26:1-15)

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງບອກເຢເຣເມີຢາວ່າ, “ເຈົ້າຈົ່ງຍືນຂຶ້ນໃນເດີ່ນພຣະວິຫານ ແລ້ວປະກາດຖ້ອຍຄໍາທັງຫມົດທີ່ເຮົາໄດ້ບອກເຈົ້າໃຫ້ຊາວຢູດາທີ່ມາອ້ອນວອນຢູ່ທີ່ນັ້ນຟັງ ຢ່າໄດ້ເວັ້ນຈັກຄໍາເລີຍເພາະວ່າບາງທີເຂົາອາດຈະເຊື່ອຟັງ ແລະຕັດສິນໃຈເວັ້ນຈາກທາງຊົ່ວກໍໄດ້ ຖ້າເຂົາເຮັດໄດ້ດັ່ງນີ້ ເຮົາກໍຈະປ່ຽນຄວາມຕັ້ງໃຈບໍ່ນໍາພັຍວິບັດຍ້ອນການເຮັດຊົ່ວນັ້ນມາຍັງເຂົາ” (ຂໍ້ 2-3). ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສັ່ງໃຫ້ເຢເຣເມີຢາປະກາດຢ່າງດຽວກັນດັ່ງທີ່ໄດ້ປະກາດມາແລ້ວກັບຊາວຢູດາໃນບົດ 7-10 ຄືໃນຕອນນັ້ນເຢເຣເມີຢາໄດ້ຍືນຢູ່ທີ່ປະຕູທາງເຂົ້າອອກພຣະວິຫານເພື່ອທຸກຄົນທີ່ຜ່ານປະຕູຈະໄດ້ຍິນຄໍາປະກາດ ເພາະວ່າຫລັງຈາກກະສັດໂຢຊີອາຕາຍໄປແລ້ວ ປະຊາຊົນໄດ້ກັບຄືນໄປຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມ, ໃນເມື່ອເຂົາຫລົງລຶມພຣະເຈົ້າໄປຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມພຣະເຈົ້າຈະສົ່ງພັຍວິບັດມາຍັງພວກເຂົາ ແຕ່ຫາກເຂົາປ່ຽນໃຈທັນກັບຄືນຫາພຣະອົງເມື່ອໃດແລ້ວພຣະອົງກໍຈະບໍ່ໃຫ້ພັຍວິບັດນັ້ນມາຖືກເຂົາ. ມາບັດນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງເຢເຣເມີຢາອີກຄັ້ງນຶ່ງໃຫ້ປະກາດເພື່ອໃຫ້ໂອກາດພວກເຂົາອີກຄັ້ງນຶ່ງເພາະລາງເທື່ອເຂົາອາດກັບໃຈກໍເປັນໄດ້ ດັ່ງນັ້ນເຢເຣເມີຢາຜູ້ເປັນຂ້າທາດທີ່ເຊື່ອຟັງຈົ່ງປະກາດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງຢ່າງກ້າຫານທຸກປະການ.

ພວກປະໂຮທິດ ແລະປະຊາຊົນກໍໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄໍາທັງໝົດທີ່ເຢເຣເມີຢາປະກາດແລ້ວກໍພາກັນໃຈຮ້າຍເໝືອນແປວໄປທີ່ກໍາລັງລຸກໄໝ້ທັງເມືອງ ພວກເຂົາຈົ່ງພາກັນຈັບກຸມເຢເຣເມີຢາດ້ວຍຄວາມໂກດເຄືອງ “ພວກປະໂຮທິດ ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະປະຊາຊົນທັງປວງໄດ້ຍິນເຢເຣເມີຢາກ່າວດັ່ງນີ້ໃນວິຫານພໍເຢເຣເມີຢາກ່າວຖ້ອຍຄໍາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກສິ້ນສຸດລົງ ພວກປະໂຮທິດ ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະປະຊາຊົນກໍຈັບກຸມເອົາເຢເຣເມີຢາ” (ຂໍ້ 7-8). ພວກເຂົາໄດ້ນໍາເຮື່ອງເຢເຣເມີຢາໄປຟ້ອງກັບພວກເຈົ້ານາຍເພື່ອໃຫ້ດໍາເນີນຄະດີປະຫານຊີວິດໃນຖານໃສ່ຮ້າຍພຣະວິຫານແລະເມືອງສັກສິດ.

“ເມື່ອພວກເຈົ້ານາຍຂອງຊາວຢູດາໄດ້ຊາບເຮື່ອງນີ້ ກໍພາກັນອອກຈາກພຣະຣາຊສໍານັກ ໄປນັ່ງຢູ່ໃນທາງເຂົ້າປະຕູໃຫມ່ຂອງວິຫານນັ້ນ ຂະນະນັ້ນພວກປຸໂຮທິດກັບພວກປະກາດພຣະທັມໄດ້ເວົ້າຕໍ່ພວກເຈົ້ານາຍແລະປະຊາຊົນວ່າ, “ຄົນຜູ້ນີ້ສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບໂທດເຖິງຕາຍ ເພາະວ່າເຂົາໄດ້ເວົ້າໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີເມືອງນີ້ ດັ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນກັບຫູຕົນເອງແລ້ວ” (ຂໍ້ 10-11n). ໃນຂະນະທີ່ເຂົາກໍາລັງໄຕ່ສວນຄະດີນັ້ນເຢເຣເມີຢາກ່າວກັບເຂົາວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຊ້ຂ້າພະເຈົ້າມາກ່າວໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີວິຫານ ແລະເມືອງນີ້ ຄືກ່າວບັນດາຖ້ອຍຄໍາທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນແລ້ວນັ້ນ ພວກທ່ານຕ້ອງປ່ຽນທາງດໍາເນີນຊີວິດແລະການປະພຶດ ຈົ່ງເຊື່ອຖ້ອຍຄໍາແຫ່ງ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທ່ານ ແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງປ່ຽນພຣະທັຍບໍ່ນຳເອົາພັຍວິບັດທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວນັ້ນມາໃສ່ພວກທ່ານ” (ຂໍ້ 12-13). (ຄຳເຫັນສ່ວນຕົວຂອງຜູ້ຊຽນບົດຮຽນນີ້ແມ່ນຢາກປ່ຽນຄຳວ່າ “**ມາກ່າວໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ**” ມາເປັນຄຳວ່າ “**ມາທຳນວາຍເຣື່ອງ ຫລື ມາກ່າວໂທດການກະທຳ**” ເພາະວ່າຄຳວ່າໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ ແປວ່າ ກ່າວຫາສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ. ໃນພາສາຕົ້ນເດີມພາສາເຮັບເຮີຄຳນີ້ແມ່ນ “ນາບາ” ແປວ່າ ທຳນວາຍຈາກນັ້ນແປມາເປັນພາສາອັງກິດບາງເທລັ້ມຈະເວົ້າວ່າ Against ບາງເທລັ້ມເວົ້າວ່າ concerned). ແຕ່ການກ່າວນີ້ເຢເຣເມີຢາບໍ່ກ່າວວ່າຕົວເພິ່ນເອງມາກ່າວໂທດ ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ບອກວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ໃຊ້ເພິ່ນມາກ່າວໃນເຣື່ອງນີ້ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຫັນວ່າເພິ່ນຜິດ. “ແລ້ວພວກເຈົ້ານາຍກັບປະຊາຊົນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ພວກບຸໂຮທິດ ແລະພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມວ່າ, “ບໍ່ຄວນຈະລົງໂທດຄົນຜູ້ນີ້ເຖິງຕາຍ ເພາະວ່າທີ່ເຂົາເວົ້າຕໍ່ພວກເຮົານັ້ນ ກໍເວົ້າໃນນາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ” (ຂໍ້ 16).

ຄຳຖາມ

1. ເຮົາຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນແລະເລືອກໃຊ້ເຢເຣເມີຢາ?
2. ເປັນຫຍັງເຢເຣເມີຢາຈຶ່ງທຸ້ມເທທັງໃຈແລະກາຍໃນການປະກາດຖ້າມກາງຄວາມນ້ອຍໃຈແລະສິ້ນຫວັງ?
3. ຊີວິດການຮັບໃຊ້ຂອງເຢເຣເມີຢາມີທາງຂຶ້ນແລະທາງລ່ອງນັ້ນໄດ້ສອນທ່ານແນວໃດ?
4. ໃນຖານະທ່ານເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ນຶ່ງທ່ານໄດ້ປະນີປະນອມໃນການເວົ້າພຣະທັມເພື່ອເອົາໃຈຄົນ ແລະກ້າເວົ້າພຣະທັມຕາມພຣະທັມແນວໃດ?
5. ເຂົາໄດ້ຈັບເຢເຣເມີຢາ ແລະເພິ່ນລອດພື້ນຢ່າງໃດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ສຸດຍອດຄວາມຈິງຮັກພັກດີ

| | |
|----------------------------------|---|
| ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: | ດານີເອນ 3 |
| ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: | ດານີເອນ 1-3 |
| ແນວຄວາມຄິດຫລັກ | ໃຫ້ຮຽນເອົາແບບຢ່າງຈິງຮັກພັກດີຂອງຊາຍໜຸ່ມທັງສາມ |
| ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: | ສ່ຽງຢ່າງຄຸ້ມຄ່າໃນຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າມີຜົນຫຍັງ? |
| ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: | ເພື່ອຮຽນຮູ້ຈາກຊີວິດຂອງ ຊັດຣາເກ, ມີຊາກ ແລະອາເບດເນໂກ. |

ຄຳນຳ

ກະສັດເນບູກາເນັດຊາເຂົ້າຍຶດຄອງເຢຣູຊາເລັມແລະສັງຂາຍໜຸ່ມສາມຄົນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃຫ້ຂາບໄຫວ້ພຣະທີ່ສ້າງດ້ວຍທອງຄຳ ແຕ່ຊາຍໜຸ່ມທັງສາມໄດ້ສະແດງຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ໂດຍການຍອມຕາຍເສັງດີກວ່າທີ່ຈະທໍາຣະຍຶດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເຣື່ອງນີ້ຈຶ່ງກາຍເປັນເຣື່ອງທີ່ຮູ້ກັນດີອີກເຣື່ອງນຶ່ງໃນພຣະຄຳພີເດີມ.

1. ຄັດເລືອກ ແລະສັ່ງການ: (ດານີເອນ 1:1-3:1-7)

ປະມານປີ 606 ໃນຣາຊະການຂອງກະສັດ ເຢໂຣອາກິມປີທິສາມ ກະສັດບາບີໂລນຜູ້ນຶ່ງຊື່ວ່າ ເນບູກາເນັດຊາໄດ້ນຳພວກທະຫານບາບີໂລນບຸກເຂົ້າໂຈມຕີ ແລະຍຶດກຸງເຢຣູຊາເລັມໄວ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ໃນຂະນະທີ່ກະສັດເນບູກາເນັດຊາເຂົ້າຍຶດຄອງນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ເອົາສິ່ງຂອງຫລາຍຢ່າງຈາກພຣະວິຫານເຢຣູຊາເລັມໄປເກັບມ້ຽນໃນຄັງຂອງເພິ່ນ ພ້ອມທັງຈັບພວກຊະເລີງໄປຍັງກຸງບາບີໂລນເພື່ອເປັນຄົນໃຊ້ອີກ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຈະເອົາຊະເລີງທຸກຄົນໄປຍັງກຸງບາບີໂລນ ພວກທີ່ຈະຖືກເອົາໄປຈະຕ້ອງມີຄຸນນະສົມບັດດັ່ງນີ້: “ເລືອກເອົາພວກຊະເລີຍອິສຣາເອນທີ່ເປັນຄົນໜຸ່ມບາງຄົນຊຶ່ງເປັນເຊື້ອສາຍພຣະວົງແລະເຊື້ອສາຍເຈົ້ານາຍຄົນເຫລົ່ານີ້ຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ສະງ່າງາມ ມີສຸຂະພາບສົມບູນ ມີຄວາມສລາດ ໄດ້ຮັບການຝຶກທັດເປັນຢ່າງດີ ແລະມີປັນຍາສັງມແຫລມ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ມີຄຸນສົມບັດເຂົ້າຮັບໃຊ້ໃນພຣະຣາຊສຳນັກ ອັສເປນສຈະເປັນຜູ້ສອນໃຫ້ພວກເຂົາອ່ານ ແລະຂຽນພາສາບາບີໂລນໄດ້” (1:3-4). ເຫດການນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນຫວນຄິດກັບຄືນໄປຍັງຄຳທຳນວາຍຂອງເຢເຣມີຢາທີ່ກ່າວໄວ້ວ່າ “ພວກເຈົ້າໄດ້ກະທຳບາບທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວນີ້ທັງຫມົດ ເຖິງແມ່ນເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າຫລາຍເທື່ອຫລາຍທີແລ້ວກໍດີ ພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ຍອມຟັງ ແລະເມື່ອເຮົາເອີ້ນພວກເຈົ້າ ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ຕອບ ເຮົາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຈະກະທຳຕໍ່ບ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ຍົກໃຫ້ ບັນພະບຸຣຸດຂອງເຈົ້າ ຄືພຣະວິຫານທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ອາໄສຢູ່ນີ້ ເຫມືອນກັບໄດ້ກະທຳທີ່ເມືອງຊີໂລນັ້ນ” (ເຢເຣມີຢາ 7:13-14).

“ໃນບັນດາຄົນທີ່ຖືກຄັດເລືອກເຫລົ່ານີ້ມີຊາວຢູດາດ້ວຍ ຄົດານີເອນ ຮານານີຢາ ມີຊາເອນ ແລະອາຊາຣີຢາ ທົ່ວໜ້າພະນັກງານໄດ້ເອີ້ນຊື່ພວກເຂົາໃຫມ່ດັ່ງນີ້ ດານີເອນເອີ້ນວ່າ ເບນເຕຊັສຊາ ຮານານີຢາເອີ້ນວ່າ ຊັດຣາເກ ມີຊາເອນເອີ້ນວ່າ ເມຊາກ ແລະອາຊາຣີຢາເອີ້ນວ່າ ອາເບດເນໂກ” (ຂໍ້ 1:5-7). ທີ່ພຣະຣາຊວັງຂອງ ກະສັດເນບູກາເນັດຊາໄດ້ມີຄຳສັ່ງໃຫ້ມີການຝຶກຫັດແລະລ້ຽງດູຊາຍທັງສີ່ຢ່າງດີ ຊຶ່ງມັນຜິດປົກກະຕິກັບການ ເປັນຊະເລີງເສິກສິງຄາມ (P.O.W prisoner of war). ພວກເຮົາໄດ້ຍິນແລະບາງທີ່ກຳໄດ້ເຫັນຈາກຂ່າວທີວີ ຫລືລາງຄົນໃນຈຳນວນພວກເຮົາອາດເຄີຍເປັນຊະເລີງເສິກສິງຄາມມາແລ້ວຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ດີກວ່າຜູ້ອື່ນ, ແຕ່ ພວກຊະເລີງທີ່ເນບູກາເນັດຊາຈັບໄປຄັ້ງນີ້ບໍ່ແມ່ນເອົາໄປທຸກທໍຣະມານແບບເຮົາຮູ້ເຫັນ ແຕ່ເພິ່ນຈັບເຂົາໄປ ເພື່ອເອົາໄປເປັນຂ້າທາດຮັບໃຊ້ໃນພຣະຣາຊສຳນັກຂອງເພິ່ນເອງ ດ້ວຍເຫດນີ້ຊະເລີງເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງຕ້ອງເປັນຜູ້ ມີຄຸນນະວຸດທິດັ່ງທີ່ກ່າວມາແລ້ວ. ເວລາກຳໜົດໃນການຝຶກຫັດແລະກິນອາຫານຢ່າງດີນີ້ຈະຕ້ອງໃຊ້ເວລາ ສາມປີ (1:5). ແຕ່ຊາຍໜຸ່ມເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຍອມເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າໂດຍອາຫານຢ່າງດີຝ່າຍເນື້ອໜັງເຫລົ່ານີ້ (1:8). ບົດຮຽນຕອນສຳຄັນມີດັ່ງນີ້;

1. ຫາກຊະເລີງທີ່ຖືກເລືອກບໍ່ກິນອາຫານແລະເຫລົ້າອະງຸ່ນກໍຜິດຕໍ່ຄຳສັ່ງຂອງກະສັດເນບູກາເນັດຊາ ເມື່ອ ຜິດຕໍ່ຄຳສັ່ງກະສັດ ໂທດຂອງເຂົາແມ່ນປະທານຊີວິດທັງຜູ້ດູແລະຊະເລີງ, ດັ່ງນັ້ນຜູ້ດູແລພວກຊາຍໜຸ່ມເຫລົ່າ ນີ້ຈຶ່ງບັງຄັບໃຫ້ເຂົາກິນແຕ່ລະວັນ(1:10) ແຕ່ພວກຊາຍໜຸ່ມຂໍກິນແຕ່ນ້ຳກັບຜັກເທົ່ານັ້ນ (1:12).
2. ຫາກຊະເລີງເລືອກກິນແລະດື່ມເຫລົ້າອະງຸ່ນຕາມຄຳສັ່ງຂອງກະສັດເຂົາຈະປອດພັຍແລະມີຊີວິດການເປັນ ຢູ່ຢ່າງດີ ແຕ່ມັນເປັນການຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ມັນເປັນການຕັດສິນໃຈຍາກທີ່ສຸດໃນຂະນະທີ່ມີຄວາມຫົວພ້ອມ ທັງຢູ່ດີກິນດີ ແຕ່ຊາຍໜຸ່ມເຫລົ່ານີ້ເລືອກເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າເຊື່ອຟັງເຈົ້ານາຍຝ່າຍໂລກ ດ້ວຍເຫດ ນີ້ພວກເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງກາຍເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີແກ່ຄຣິສຕຽນລຸ້ນຫລັງທຸກຄົນ. ຜົນຂອງການເຊື່ອຟັງຂອງຊາຍໜຸ່ມນີ້ເອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໂຜດປະທານເທື່ອແຮງໃຫ້ເຂົາເປັນພິເສດ “ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ພວກຄົນໜຸ່ມສີ່ຄົນນີ້ມີຄວາມຮູ້ ມີຄວາມຊຳນິຊຳນານວັນນະຄະດີ ແລະປັນຍາເປັນຢ່າງ ດີ ພຣະອົງຊົງໂຜດໃຫ້ດານີເອນຊຳນານການແປນິມິດແລະແກ້ຄວາມຜັນ” (1:17). ຕໍ່ມາກະສັດເນບູກາ ເນັດຊາໄດ້ສ້າງຮູບໂຄຣນິດດ້ວຍທອງຄຳແລະສິ່ງໃຫ້ທຸກຄົນຂາບໄຫວ້ຮູບນັ້ນ (3:3-7)

2. ຊັດຣາເກ, ເມຊາກ ແລະອາເບດເນໂກ ຖືກຟ້ອງ: (ດານີເອນ 3:8-23)

ມີຊາວບາບີໂລນບາງຄົນໄດ້ສວຍໂອກາດນີ້ ກ່າວຟ້ອງຄົນຢູດາ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ຊັດຣາເກ, ເມຊາກ ແລະ ອາເບດເນໂກທີ່ບໍ່ຍອມຂາບໄຫວ້ຮູບໂຄຣນິດທີ່ກະສັດສ້າງຂຶ້ນ ເຂົາໄດ້ຟ້ອງວ່າ “ສາມຄົນນີ້ບໍ່ເຊື່ອຟັງຄຳ ສັ່ງຂອງພຣະອົງ ພວກເຂົາບໍ່ນັບຖືພຣະຂອງພຣະອົງແລະບໍ່ຍອມຂາບໄຫວ້ຮູບທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງ” (ຂໍ້ 12ຂ). ຄຳຟ້ອງຮ້ອງແລະກ່າວຫາຂອງເຂົາແບ່ງເປັນສາມຄະດີຄື; 1. ບໍ່ຟັງຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ 2. ບໍ່ນັບຖືພຣະ ຂອງກະສັດທີ່ສ້າງຂຶ້ນ ແລະ 3. ບໍ່ຂາບໄຫວ້ພຣະນັ້ນເປັນຄະດີທີສາມ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເນບູກາເນັດຊາຈຶ່ງສັ່ງ ເອົາສາມຄົນນີ້ມາຫາເພື່ອສອບປາກຄຳໂດຍຖາມເຂົາວ່າ “ຊັດຣາເກ ເມຊາກ ແລະອາເບດເນໂກ ພວກເຈົ້າ ບໍ່ຍອມນັບຖືພຣະຂອງເຮົາ ແລະບໍ່ຍອມຂາບໄຫວ້ຮູບຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນແມ່ນບໍ່? (ຂໍ້ 14). ທັງສາມຄົນຕົກ ຢູ່ໃນພາວະທີ່ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ ເພາະວ່າເປັນຄຳຖາມຈາກຜູ້ມີອຳນາດສູງສຸດໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ ຖ້າຈະ

ຕອບແບບແກ້ຕົວພວກເຂົາກໍຈະລອດພົ້ນຈາກກອງໄຟທີ່ຫ້າງໄວ້ ຖ້າຈະຕອບດ້ວຍຄວາມຍໍາເຖງພຣະເຈົ້າກໍ
ຈະຕ້ອງຖືກຖິ້ມເຂົາກອງໄຟເປັນແນ່ນອນ. ແຕ່ທັງສາມໄດ້ຕອບເນບູກາເນັດຊາດ້ວຍກ້າຫານວ່າ “ ຂ້າແດ່
ພຣະຣາຊາ ພວກຂ້າພຣະອົງຈະບໍ່ຂໍບ້ອງກັນຕົວເອງໄວ້ຖ້າພຣະເຈົ້າອົງທີ່ພວກຂ້າພຣະອົງຮັບໃຊ້ຢູ່ຊົງພໍພຣະ
ທັຍຈະຊ່ອຍພວກຂ້າພຣະອົງໃຫ້ພົ້ນຈາກເຕົາທີ່ໄຟລຸກຢູ່ ຂ້າແດ່ພຣະຣາຊາ ພຣະອົງກໍຈະຊົງຊ່ອຍກູ້ພວກຂ້າ
ພຣະອົງໃຫ້ພົ້ນຈາກພຣະຣາຊອໍານາດຂອງພຣະຣາຊາແຕ່ຖ້າບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ຂ້າແດ່ພຣະຣາຊາ ຂໍພຣະອົງ
ຊົງຊາບວ່າ ພວກຂ້າພຣະອົງຈະບໍ່ນັບຖືພຣະຂອງພຣະອົງ ແລະຈະບໍ່ຂາບໄຫວ້ຮູບຄໍາທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງຂຶ້ນ”
(ຂໍ້ 16-18). ເປັນຄໍາຕອບທີ່ເຂັ້ມແຂງດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ, ດ້ວຍຄວາມຈົງຮັກພັກຈົນສະລະຊີວິດຂອງເຂົາ
ພ້ອມກັນນັ້ນຍັງເປັນຄໍາຕອບທີ່ອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົວຕໍ່ກະສັດເນບູກາເນັດຊາອີກ.

ຫລັງຈາກເນບູກາເນັດຊາໄດ້ຟັງຄໍາໃຫ້ການຈາກປາກຂອງຊະເລີງທັງສາມ ແລ້ວກໍໃຈຮ້າຍຈົນເຖິງຂັ້ນສັ່ງໃຫ້
ທະຫານເພີ່ມໄຟຮ້ອນກວ່າເກົ່າອີກເຈັດເທົ່າ (ຂໍ້ 20) ເພື່ອຈະເຝົ້າທັງສາມໃຫ້ຕາຍ. “ແລ້ວກະສັດເນບູກາດ
ເນສຊາຊົງພິໂຣດ ຊັດຣັຄ ເມຊາກ ແລະອາເບດເນໂກຍ່າງສຸດຂີດຈົນໜ້າດໍາຕາແດງ ພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ຄົນ
ຂອງພຣະອົງໄປເຮັດໃຫ້ເຕົາໄຟຮ້ອນຂຶ້ນກວ່າເກົ່າເຖິງເຈັດເທົ່າ ແລ້ວຊົງສັ່ງໃຫ້ຄົນຜູ້ເຂັ້ມແຂງທີ່ສຸດໃນກອງ
ທັບຂອງພຣະອົງຜູກຊາຍສາມຄົນນີ້ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາທັງສາມຈຶ່ງຖືກມັດຄາເຄື່ອງນຸ່ງ ມີເສື້ອຊັ້ນໃນຊັ້ນນອກ
ມີໝວກແລະຂອງອື່ນໆ ແລ້ວໂຍນເຂົ້າໄປໃນເຕົາໄຟ” (ຂໍ້ 19-21). ຊາຍໜຸ່ມທັງສາມໄດ້ຍອມໃຫ້ເຂົາໂຍນ
ຖິ້ມລົງກອງໄຟອັນແຮງກ້າດີກວ່າຈະທໍາຣະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

3. ເນບູກາດເນັດຊາສັ່ງບໍ່ໃຫ້ພົ້ນປມາດພຣະເຈົ້າ: (ດານີເອນ 3:24-30)

ທຸກຄົນໄດ້ເປັ່ງສາຍຕາໃສ່ກອງໄຟອັນແຮງກ້ານັ້ນເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນໄຟນັ້ນໄໝ້ເຝົ້າຮ່າງກາຍຂອງຊາຍໜຸ່ມທັງ
ສາມ ແຕ່ກໍບໍ່ເປັນດັ່ງທີ່ເຂົາຄາດຄິດໄວ້ ພວກເຂົາກັບເຫັນການອັດສະຈັນເກີດຂຶ້ນທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ ພວກເຂົາ
ໄດ້ເຫັນຊາຍໜຸ່ມທັງສາມ ແລະເທວະດາອີກຕົນນຶ່ງຢ່າງໄປມາໃນກອງໄຟໂດຍບໍ່ເປັນຕະລາຍໃດໆ ສ່ວນ
ກະສັດເນບູກາເນັດຊານັ້ນກໍຕື່ນຕົກໃຈເມື່ອເຫັນເຫດການອັນປລາດນັ້ນ “ໃນເວລານັ້ນ ກະສັດເນບູກາດ
ເນັດຊາ ໄດ້ຊົງລຸກຂຶ້ນໂດຍໄວ ຍ້ອນປລາດພຣະທັຍ ແລະຊົງຖາມພວກທີ່ປົກສາວ່າ, “ພວກເຮົາໄດ້ມັດ
ຊາຍສາມຄົນນັ້ນໂຍນເຂົ້າໄປໃນເຕົາໄຟບໍ່ແມ່ນບໍ່?” ພວກເຂົາທູນວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຣາຊາ ແມ່ນແລ້ວພຣະ
ເຈົ້າຂ້າ”ພຣະອົງຊົງຖາມອີກວ່າ, “ແລ້ວເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເຫັນຊາຍສີ່ຄົນກໍາລັງຍ່າງຢູ່ໃນເຕົາໄຟ ພວກເຂົາບໍ່
ໄດ້ມັດແລະບໍ່ເຫັນເປັນອັນຕະຣາຍຫຍັງເລີຍ ຄົນທີ່ສີ່ຊ້າພັດເບິ່ງຄ້າຍຄືກັນກັບເທວະດາ” (ຂໍ້ 24-25). ສິ່ງທີ່
ໜ້າສົນໃຈທີ່ສຸດແມ່ນຄໍາຖາມຂອງເນບູກາເນັດໄດ້ຖາມທີ່ປົກສາວ່າ “ພວກເຮົາໄດ້ມັດຊາຍສາມຄົນນັ້ນໂຍນ
ເຂົ້າໄປໃນເຕົາໄຟບໍ່ແມ່ນບໍ່?” “ແລ້ວເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເຫັນຊາຍສີ່ຄົນກໍາລັງຍ່າງຢູ່ໃນເຕົາໄຟ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້
ມັດແລະບໍ່ເຫັນເປັນອັນຕະລາຍຫຍັງເລີຍ ຄົນທີ່ສີ່ຊ້າພັດເບິ່ງຄ້າຍຄືກັນກັບເທວະດາ”. ເຮືອງນີ້ສອນໃຫ້ເຮົາຮູ້
ວ່າຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງພໍພຣະທັຍບໍ່ມີໃຜທໍາລາຍຜູ້ທີ່ໄວ້ວາງໃຈຄືຊາຍໜຸ່ມທັງສາມນີ້ໄດ້, ທັງສາມຄົນໄດ້ຍ່າງ
ໄປມາໃນກອງໄຟໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍໃດໆເພາະວ່າເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍເຂົາທັງ
ໝົດໄວ້. ສາສນາສາດຜູ້ນຶ່ງບອກອີກວ່າ ເຫດທີ່ເຂົາຍ່າງໄປມານັ້ນແມ່ນລໍຖ້າເວລາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ມາເຖິງ, ສາສນາສາດຜູ້ນີ້ເວົ້າອີກວ່າ ເຮົາທັງຫລາຍຢູ່ໃນກອງໄຟໃຫຍ່ຄື ຊັດຣາເກ ເມຊາກ ແລະອາເບດເນ

ໂກ ໃນທຸກວັນນີ້ ແຕ່ເຮົາບໍ່ມີອັນຕະລາຍກໍເພາະວ່າເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮັກສາເຮົາຢູ່ຈົນກວ່າ
ພຣະເຈົ້າຈະມາຮັບເອົາເຮົາໄປຈາກກອງໄຟນີ້.

“ແລ້ວກະສັດເນບຸກາດເນສຸກາໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປເທິງປາກເຕົາໄຟ ແລະຊົງເອີ້ນວ່າ, “ຊັດຮາເກ ເມຊາກ ອາ
ເບດເນໂກ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດເອີຍ, ຈົ່ງອອກມາສາ” ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ອອກມາໃນທັນທີ ຝ່າຍ
ເຈົ້າອຸປຣາດ ເຈົ້າແຂວງ ຮອງເຈົ້າແຂວງ ແລະພວກທີ່ບິກສາທັງຫມົດໄດ້ພ້ອມກັນມາເບິ່ງຄົນເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງບໍ່
ໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍຫຍັງເລີຍ ຜົມແລະເຄື່ອງນຸ່ງກໍບໍ່ໄດ້ໄຫມ້ ແລະທັງບໍ່ມີກິ່ນຄວັນໄຟໃນຕົນຕົວຂອງເຂົາພຣະ
ຮາຊາຊົງກ່າວວ່າ, “ສາທຸການແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງຊັດຮາເກ ຂອງເມຊາກ ແລະອາເບດເນໂກ ພຣະອົງຊົງໃຊ້
ເທວະດາລົງມາຊ່ອຍຄົນເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບໃຊ້ແລະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງຄໍາສັ່ງຂອງ
ເຮົາ ແລະຍ່ອມສູ່ງຊີວິດຂອງເຂົາດີກວ່າທີ່ຈະຂາບໄຫວ້ພຣະໃດໆເວັ້ນໄວ້ແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາເອງ” (ຂໍ້ 26-
28). ດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີຂອງຊາຍໜຸ່ມທັງສາມພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊ່ອຍໃຫ້ເຂົາລອດຈາກເງື່ອມມືຂອງເນບຸກາ
ເນັດຊາ ພະຮາຊາແຫ່ງບາບີໂລນ ພ້ອມທັງປະກາດອອກຄໍາສັ່ງບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດໝື່ນປມາດພຣະເຈົ້າຂອງຊາຍໜຸ່ມ
ທັງສາມ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບກຽດຍ້ອນຄວາມສັດຊື່ຂອງເຂົາ ແລະເຂົາທັງສາມກໍໄດ້ຮັບຍົດຈາກເນບຸກາເນັດຊາ
(ຂໍ້ 29-30).

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 14

ສຽງທີ່ສຸດ

| | |
|----------------------------------|---|
| ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: | ເອັສເທີ 4:1-16 |
| ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: | ເອັສເທີ 1-8 |
| ແນວຄວາມຄິດຫລັກ | ນາງເອັສເທີສຽງຊີວິດເພື່ອຊ່ອຍຜູ້ອື່ນໃຫ້ພົ້ນຈາກການຖືກຂ້າ. |
| ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: | ມັນຄຸ້ມຄ່າບໍ່ທີ່ຈະສະລະຊີວິດຕົນເອງເພື່ອຊ່ອຍຜູ້ອື່ນໃຫ້ພົ້ນ? |
| ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: | ເພື່ອຮຽນເອົາແບບຢ່າງຂອງນາງເອັສເທີໃນການຊ່ອຍຜູ້ອື່ນ. |

ຄຳນຳ

1. ພຣະທັມເອັສເທີບໍ່ມີໃນພຣະຄຳພີລາວເຫລັ້ມສີດຳຈຶ່ງໃຫ້ສະບັບໃໝ່ເຫລັ້ມສີຟ້າແທນ. 2. ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະທັມເອັສເທີບໍ່ມີໃນສະບັບສີດຳຈຶ່ງບໍ່ເປັນພຣະຄຳພີທີ່ຄຸ້ມຄ່າສຳລັບຄຣິສຕຽນລາວເຮົາປານໃດ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຂໍແນະນຳໃຫ້ອ່ານບົດ 1 ເຖິງບົດ 8 ເລີຍ.

1. ກະສັດເຊເຊັດເມົາອຳນາດ: (ເອັສເທີ 1:1-2:23)

ກະສັດເຊເຊັດຈັດງານລ້ຽງໃຫຍ່ກິນກັນເຖິງເຈັດມື້ ແລະໃນມື້ທີ່ເຈັດຄືເຫດການທີ່ຈະເລົ່າໃນບົດຮຽນນີ້, ດ້ວຍການເມົາເຫລົ້າແວງແລະການມົວເມົາອຳນາດກະສັດເຊເຊັດຈຶ່ງຢາກໂອ້ອວດຄວາມງາມຂອງຣາຊິນີ (ເມັງ) ຂອງພະອົງໃຫ້ບັນດາເຈົ້ານາຍໄດ້ເຫັນໂດຍສິ່ງໃຫ້ນາງມາປາກົດຕົວຕໍ່ບັນດາຊຸນນາງທີ່ມາໃນງານລ້ຽງ (1:10-11) ແຕ່ພຣະນາງຣາຊິນີເຫັນວ່າຕົນເອງຖືກບັງຄັບຈຶ່ງບໍ່ມາຕາມຄຳສັ່ງຂອງກະສັດເຊເຊັດ, ການປະຕິເສດຂອງພຣະນາງເປັນຄວາມຜິດອັນໃຫຍ່ຫລວງຕໍ່ສັງຄົມຂອງຄົນເບີເຊັງ 71:16-18). ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຍັງເປັນການຜິດຕໍ່ອຳນາດຂອງກະສັດອີກ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງຖືກປົດຈາກຕຳແໜ່ງຣາຊິນີ, ສ່ວນກະສັດຈະຕ້ອງເລືອກຣາຊິນີຄົນໃໝ່ມາແທນທີ່ຣາຊິນີຄົນເດີມ. ຣາຊິນີຄົນໃໝ່ໄດ້ແກ່ນາງເອັສເທີ (2:5-18).

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງດ້ວຍຜູ້ຍິງຄົນດຽວ ນາງມີຊື່ວ່າເອັສເທີ ນາງເປັນຜູ້ນຶ່ງໃນຈຳນວນຊະເລີຍໃນສັມຍກະສັດເນບູກາເນັດຊາເຂົ້າຍຶດຄອງເຢຣູຊາເລັມ ແລະນຳເອົາຄົນຍິງມາເປັນຂ້າທາດພຸ້ນ. ການຍາດຊຶງອຳນາດໃນຣາຊວັງນັ້ນໄດ້ເປັນເໝືອນລະຄອນໂຮງໃຫຍ່, ມີຜູ້ໄດ້ອຳນາດ, ມີຜູ້ເສັງອຳນາດ ແຕ່ສຳລັບຄຣິສຕຽນແລ້ວເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີອຳນາດສູງສຸດ ດັ່ງທີ່ເຫັນຊີວິດຂອງນາງເອັສເທີຊະເລີຍເສີກຈາກເຢຣູຊາເລັມກາຍມາເປັນພຣະຣາຊິນີແຫ່ງບາບີໂລນ ໂດຍການຊ່ອຍເຫລືອຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ອຳນາດທີ່ນາງມີນັ້ນສາມາດຊ່ອຍຊີວິດຄົນທັງຊາດໃຫ້ພົ້ນຈາກການຖືກຂ້າ. (ອ່ານ 2:19-23).

2. ຮາມານວາງແຜນຂ້າລ້າງຊາດຍິວ: (ເອັສເທີ 3:1-15)

ຕໍ່ມາກະສັດເຊເຊັດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງທ່ານຮາມານໃຫ້ເປັນນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ ແລະມີຄຳສັ່ງໃຫ້ຂ້າຮາຊາການທັງໝົດ ໂຄຣບຮາມານໂດຍໃຫ້ຊຸເຂົ້າກິມຂາບລາວ ແຕ່ມີຊາຍນຶ່ງມີຊື່ວ່າ ມໍເດກາຍ ຜູ້ເປັນພໍ່ລ້ຽງຂອງຮາຊີນີເອັສເທີ ບໍ່ຍອມກິມຂາບນາຍົກຮາມານ ເພາະຕົນເອງເປັນຄົນຍິວ. ເມື່ອນາຍົກຮາມານຮູ້ວ່າມໍເດກາຍບໍ່ຍອມກິມຂາບລົງ ຈຶ່ງວາງແຜນຈະລົງໂທດລາວດ້ວຍຄວາມໃຈຮ້າຍຈົນສຸດຂີດ ໃນການລົງໂທດນີ້ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຈະລົງໂທດ ທ່ານມໍເດກາຍເທົ່ານັ້ນແຕ່ຈະລົງໂທດທຸກຄົນທີ່ເປັນຄົນຍິວ (ຂໍ້ 1- 6). ແຕ່ນາຍົກບໍ່ເຄີຍຮູ້ເລີຍວ່າຮາຊີນີເອັສເທີກໍເປັນຄົນຍິວຄືກັນ.

ນາຍົກຮາມານໄດ້ວາງແຜນຂ້າລ້າງຊາດຍິວບໍ່ໃຫ້ເຫລືອ ລາວໄດ້ພ້ອງກະສັດວ່າ “ມີຊົນຊາດນຶ່ງກະຈາຍຢູ່ທົ່ວ ແລະແຍກກັນຢູ່ຖ້າມກາງຊົນຊາດທັງຫລາຍໃນມົນທົນແຫ່ງຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ກົດຫມາຍຂອງເຂົາຜິດກັບກົດຫມາຍຂອງຊົນຊາດອື່ນທັງສິ້ນ ແລະພວກນີ້ບໍ່ຮັກສາກົດຫມາຍຂອງພຣະຣາຊາ ການທີ່ພຣະຣາຊາຊົງປ່ອຍເຂົາໄວ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ເກີດປໂຍດແກ່ພຣະອົງຖ້າເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍພຣະຣາຊາ ຂໍຊົງອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ທຳລາຍລ້າງເຂົາເສັງເຖິດ ແລະຂ້າໜ້ອຍຈະຖວາຍເງິນນຶ່ງຫມື່ນຕະລັນໃສ່ມີບັນດາຜູ້ທີ່ດູແລ ພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະຣາຊາເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ໃສ່ໃນພຣະຄັງຂອງພຣະຣາຊາ” ເຈົ້າຊີວິດຈຶ່ງຖອດແຫວນຕາອອກຈາກພຣະທັດຂອງພຣະອົງມອບແກ່ຮາມານບຸດຮັມເມດາທາ ຄົນອາກັກ ສັດຕຣູຂອງພວກຍິວ” (3:8-10). ກະສັດຊາເຊັດຕົກລົງປະທັບຕຣາດ້ວຍແຫວນຂອງເພິ່ນໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າພະຣາຊີນີຂອງເພິ່ນເປັນຄົນຍິວຄືກັນ.

3. ສັດຊື່ຈຶ່ງກຳຫານ: (ເອັສເທີ 4:1-17)

ທ່ານມໍເດກາຍເປັນຍາດພີ່ນ້ອງອັນໃກ້ຊິດກັບຮາຊີນີເອັສເທີ, ທ່ານເອງເປັນຜູ້ລ້ຽງດູເອັສເທີມາແຕ່ນ້ອຍເໝືອນກັບວ່າເປັນລູກແທ້ໆຂອງເພິ່ນ. ທ່ານມໍເດກາຍໄດ້ຮັບຂ່າວວ່ານາຍົກຮາມານມີເອກສານທີ່ປະທັບຕຣາດ້ວຍແຫວນຂອງກະສັດເຊເຊັດໃຫ້ຂ້າລ້າງຄົນຍິວທັງໝົດ ມໍເດກາຍໄດ້ສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າເສັງໃຈໂດຍຈັກເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງຕົນແລ້ວໄປນຸ່ງຫົ່ມຝັກກະສອບເຂົ້າຊຶ່ງສະແດງຄວາມເສັງໃຈໃນສັງຄົມຂອງຄົນຕາເວັນອອກ. ໃນສັງຄົມຂອງຄົນພາກຕາເວັນອອກກາງນັ້ນການນຸ່ງເສື້ອຄຸມຍາວ (Robe) ແມ່ນເສື້ອຄຸມທີ່ມີກຽດຕິຍົດເຊັ່ນບຸດຫລົງຫາຍເມື່ອກັບບ້ານພໍ່ເອົາເສື້ອຄຸມມາສວມໃສ່ລາວ, ບັນດາເຈົ້ານາຍຈະຕ້ອງນຸ່ງເສື້ອຄຸມ ສ່ວນກະສັດຕ້ອງແມ່ນເສື້ອຄຸມສີມ່ວງ. ເມື່ອທ່ານມໍເດກາຍຖອດເສື້ອຄຸມຂອງເພິ່ນອອກແປວ່າເພິ່ນລົດຖານະເພິ່ນລົງຫລືປະຕິເສດຕົນບໍ່ເປັນຄົນສຳຄັນອັນໃດ ການຍອມມານຸ່ງຜ້າປ່ານຫລືຜ້າກະສອບເຂົ້າແປວ່າທຸກໃຈຫລາຍ ພ້ອມທັງເອົາຂີ້ເຖົ້າໂຮຍໃສ່ຫົວແປວ່າກຳລັງຈະຕາຍ. (ຂໍ້ 1-3) ມີຄົນມາລາຍງານຕໍ່ຮາຊີນີເອັສເທີຜູ້ເປັນເໝືອນລູກລ້ຽງຂອງມໍເດກາຍ ເພາະເພິ່ນລ້ຽງລາວມາແຕ່ນ້ອຍພຸ້ນ.

ເມື່ອນາງຊາບຂ່າວວ່າທ່ານມໍເດກາຍກຳລັງເປັນທຸກຢ່າງໜັກ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າມໍເດກາຍ ເປັນທຸກດ້ວຍເຮືອງອັນໃດດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງສົ່ງເສື້ອຜ້າຢ່າງດີໄປໃຫ້ມໍເດກາຍ ແຕ່ມໍເດກາຍບໍ່ໄດ້ນຸ່ງຫົ່ມເສື້ອຜ້າເຫລົ່ານັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ມໍເດກາຍຈຶ່ງເອົາສຳເນົາເອກສານການປະກາດຂ້າຄົນຍິວທັງໝົດ ທີ່ຕຣາປະທັບຂອງກະສັດເຊເຊັດຜູ້ເປັນສາມີຂອງນາງ, ພ້ອມນັ້ນມໍເດກາຍຍັງສັ່ງຄວາມໄປຫາເອັສເທີໃຫ້ນາງໄປຂໍຄວາມເມດຕານຳກະສັດ ແລະ

ເອັສເທີກໍພ້ອມທີ່ຈະເຮັດຕາມທີ່ມໍເດກາຍສັ່ງມາ. ເມື່ອນາງໄດ້ຮູ້ເຮືອງແລ້ວຈຶ່ງພ້ອມທີ່ຈະຕັດສິນໃຈສູງຊີວິດໄປຫາກະສັດເຊເຊັດຜູ້ເປັນສາມີເພື່ອຂໍໄວ້ຊີວິດຂອງຍິງທັງໝົດ (ຂໍ້ 4-8). ເອັສເທີຈະສູງຊີວິດຂອງຕົນໄປຫາກະສັດເຊເຊັດກໍເພາະວ່າລາວເປັນຄົນສັດຊື່ເຊື່ອຟັງມໍເດກາຍມາແຕ່ນ້ອຍແລ້ວ, ຣາຊິນີເອສເທີເອງກໍຮູ້ກົດຂອງຣາຊວັງດີວ່າ “ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງບໍ່ວ່າຊາຍຫລືຍິງທີ່ເຂົ້າໄປໃນເດີນຂອງວັງເພື່ອພົບກະສັດ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຖືກເອີ້ນມາຈະຕ້ອງຕາຍ ນັ້ນແຫລະຄືກົດໝາຍ” (ຂໍ້ 11ກ). ມັນເປັນກົດໝາຍສູງສຸດເພື່ອບ້ອງກັນກະສັດບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດເຂົ້າໄປກະສັດເພື່ອເປັນການສັກສິດແລະຄວາມປອດພ້ອມ.

“ແລ້ວເອັສເທີກໍສັ່ງຄວາມໄປບອກມໍເດກາຍວ່າ ຈຶ່ງໄປທ້ອນໂຮມເອົາພວກຍິງໃນນະຄອນຊູຊາ; ໃຫ້ພາກັນຖືສິນອົດເຂົ້າແລະອ້ອນວອນເພື່ອຂ້ອຍ. ຢ່າກິນຫລືດື່ມຫຍັງພາຍໃນສາມມື້ສາມຄືນ. ຂ້ອຍກັບສາວໃຊ້ຈະປະຕິບັດຢ່າງດຽວກັນ ຫລັງຈາກນີ້ຂ້ອຍຈະໄປຫາກະສັດ ເຖິງແມ່ນຈະເປັນການຝ່າຝືນກົດໝາຍກໍຕາມ ຖ້າຂ້ອຍຕາຍຍ້ອນການກະທຳເຊັ່ນນີ້ ຂ້ອຍກໍຍອມ” (ຂໍ້ 16). ການຖືສິນອົດອາຫານແມ່ນເຄັດລັບອັນສຸດຍອດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເອັສເທີຮູ້ແນ່ແກ່ໃຈແລ້ວວ່າການຝ່າຝືນກົດໝາຍຂອງຣາຊວັງຕ້ອງຕາຍແນ່ນອນແຕ່ນາງກໍຈະຝ່າຝືນກົດນີ້ໂດຍການຍອມຕາຍເພື່ອຄົນຍິງທັງປວງຈະໄດ້ລອດ ນາງຈະສະແດງຄວາມຮັກຊາດຂອງນາງດ້ວຍການຕາຍຂອງນາງເອງ ແຕ່ນາງກໍເຊື່ອວ່າຫາກພຣະເຈົ້າຊົງພໍພຣະທັຍຄົນທັງຊາດ ກໍຈະລອດພື້ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ນາງຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຄົນຍິງຖືສິນອົດອາຫານແລະໄຫວ້ວອນເພື່ອນາງພາຍໃນສາມວັນ. ການເຮັດແນວນີ້ເປັນການສະແດງຄວາມຈົງຮັກພັກດີແລະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າໃນຍາມເຊັ່ນນີ້, ຫາກຄົນຍິງເຮັດເຊັ່ນນີ້ພາຍໃນສາມວັນນາງກໍຈະເຂົ້າໄປຫາກະສັດ. ສ່ວນມໍເດກາຍໄດ້ຮັບຂ່າວນັ້ນແລ້ວກໍຊັກຊວນຄົນຍິງປະຕິບັດຕາມນັ້ນ (ຂໍ້ 17).

ຄໍາຖາມ

1. ເປັນຫຍັງກະສັດເຊເຊັດຈຶ່ງຢາກສະແດງຣາຊິນີຂອງເພິ່ນໃນງານລ້ຽງ.
2. ເປັນຫຍັງຣາຊິນີຈຶ່ງຖືກປົດຕໍາແໜ່ງ ແລະໃຜເປັນຜູ້ຂຶ້ນແທນ?
3. ເປັນຫຍັງນາຍຍົກຮາມານຈຶ່ງຢາກຂ້າຄົນຍິງທັງໝົດ?
4. ໃຜຈະສູງພ້ອມເພື່ອຊ່ອຍຄົນຍິງ? ກ່ອນຈະສູງພ້ອມຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດແດ່?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 15

ເພື່ອປະຊາຊົນ

| | |
|----------------------------------|--|
| ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: | ເນເຫມີຢາ 2:1-5; 5:1-13 |
| ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: | ເນເຫມີຢາ 1--5 |
| ແນວຄວາມຄິດຫລັກ | ເນເຫມີຢາຄືນສ້າງກຳແພງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນໃໝ່ |
| ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: | ເມື່ອມີບາງຢ່າງຕ້ອງສຳເລັດພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດແນວໃດ? |
| ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: | ເນເຫມີຢາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ເພິ່ນເຮັດສິ່ງສຳຄັນນີ້. |

ຄຳນຳ

ເນເຫມີຢາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າທີ່ເຊື່ອຟັງ ເພິ່ນໄດ້ພັດພາກຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງເພິ່ນທີ່ກຸງເຢຣູຊາໄປຢູ່ກຸງບາບີໂລນໃນສມັຍສົງຄາມ, ເພິ່ນໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ເຫງົ້າເຫລົ້າໃຫ້ກະສັດອາກຕາເຊເຊັດທີ່ອາຊວັງ. ວັນນີ້ເພິ່ນບໍ່ມີຄວາມມ່ວນຊື່ນເບີກບານໃຈຄືວັນຜ່ານມາ ເພາະພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເພິ່ນມີພາຣະໃຈກັບກຳແພງເມືອງຂອງເພິ່ນທີ່ຖືກເພພັງໄປນັ້ນ.

1. ເສົ້າສລົດໃຈ: (ເນເຫມີຢາ 1:1-2:1-2)

ເນເຫມີຢາໄດ້ຮັບຂ່າວຈາກພີ່ນ້ອງຄົນນຶ່ງຊື່ ຮານານີ ເປັນຊາຍຢູ່ດາຄືກັນກັບເນເຫມີຢາມາເລົ່າຂ່າວເລື່ອງກຳແພງເມືອງເຢຣູຊາເລັມກຳຍັງພັງທະລາຍຢູ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດສ້າງຂຶ້ນມາໃໝ່ໄດ້ ການນີ້ໄດ້ເປັນໄປຕາມຄຳທຳນວາຍຂອງຜູ້ທຳນວາຍເຢເຣເມີຢາ ຍ້ອນການເຮັດບາບຂອງເຂົາທລາຍປະການ. ເນເຫມີຢາດີໃຈທີ່ເຫັນພີ່ນ້ອງເດີນທາງມາແຕ່ເຢຣູຊາເລັມ ແຕ່ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຮັບຂ່າວການເພພັງຂອງກຳແພງນີ້ແລ້ວເພິ່ນກໍມີຄວາມເສົ້າໃຈແລະຄິດຢາກກັບຄືນໄປສ້າງກຳແພງເມືອງນັ້ນ ເພາະເປັນບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງເພິ່ນ (1:2). ພວກຍິວທີ່ກັບຄືນຈາກບາບີໂລນໄປກ່ອນນີ້ກໍບໍ່ສາມາດປົວແປງກຳແພງເມືອງໄດ້ “ຜູ້ທີ່ລອດຊີວິດກັບມາຖິ່ນຖານປະເທດຂອງເຂົາເຈົ້ານັ້ນ ຕົກຢູ່ໃນຄວາມລຳບາກອັນໃຫຍ່ຫລວງ ພວກຕ່າງດ້າວທີ່ຢູ່ໃກ້ກໍດູກູກຢຽບຫຍາມເຂົາ ພວກເຂົາໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າອີກວ່າ ກຳແພງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຍັງຖືກພັງທະລາຍລົງຢູ່ ປະຕູກຳແພງເມືອງກໍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ ຕັ້ງແຕ່ມັນໄດ້ຖືກຈູດພຸ້ນ” (1:3).

ກຳແພງນະຄອນມີໄວ້ສຳລັບປ້ອງກັນຄວາມປອດພັຍແລະປ້ອງກັນການບຸກລຸກຂອງພວກສັຕຣູ, ສ່ວນພຣະວິຫານແມ່ນບ່ອນໄຫວ້ວອນເປັນສ່ວນໃຫຍ່, ນອກນັ້ນຍັງເປັນບ່ອນຕັດສິນຄວາມຂອງກົດໝາຍອີກ, ຜູ້ທີ່ຫລົງຜິດຄິດຊົ່ວໃນຄວາມບາບຈະພາກັນມາເຜົາເຄື່ອງຖວາຍບູຊາເພື່ອຂໍອະພິຍໂທດຄວາມຜິດບາບ. ດັ່ງນັ້ນເມື່ອພຣະວິຫານຖືກທຳລາຍ ແລະພວກຍິວຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີງທີ່ບາບີໂລນເຂົາກໍພົດໂອກາດທີ່ຈະເຜົາເຄື່ອງບູຊາຂໍອະພິຍຄວາມຜິດບາບ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງພວກຍິວຢູ່ໃນຕ່າງແດນມີແຕ່ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ

ແສນສາຫັດ. “ຜູ້ທີ່ລອດຊີວິດກັບມາຖິ່ນຖານປະເທດຂອງເຂົາເຈົ້ານັ້ນ ຕົກຢູ່ໃນຄວາມລຳບາກອັນໃຫຍ່ ຫລວງ ພວກຕ່າງດ້າວທີ່ຢູ່ໃກ້ກິດຈະກຳຢູ່ບາງພາກຂອງເຂົາ ພວກເຂົາໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າອີກວ່າ ກຳແພງນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມຍັງຖືກພັງທະລາຍລົງຢູ່ ປະຕູກຳແພງເມືອງກໍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ ຕັ້ງແຕ່ມັນໄດ້ຖືກຈູດ ພຸ້ນເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍນັ່ງຮ້ອງໄທ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄວ້ທຸກ ແລະບໍ່ກິນເຂົ້າເປັນເວລາ ຫລາຍວັນ ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ້ອນວອນພຣະເຈົ້າວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ຊົງປະທັບຢູ່ເທິງພ້າສວັນ ພຣະອົງຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ ພວກຂ້ານ້ອຍຍໍາເກງພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງສັດຊື່ ແລະຍົດຫມັ້ນໃນຄຳສັນຍາກັບຜູ້ທີ່ຮັກ ແລະຜູ້ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ” (ເອຊາຣາ 1:3-5). ເນເຫມີຢາໂສກເສົ້າໃຈຫລາຍທີ່ສຸດໃນເຣື່ອງນີ້ ຈົນບໍ່ສາມາດຊຸກເຊື່ອງຄວາມເສົ້ານັ້ນໄດ້ ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນກຳລັງເຫງົ້າເຫລົ້າໃຫ້ຈັກກະພັດອາກຕາເຊເຊັດ (ເນເຫມີຢາ 1:1). ເມື່ອກະສັດເຫັນເພິ່ນເສົ້າຜິດປົກກະຈິ່ງຖາມເພິ່ນວ່າ “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈິ່ງໂສກເສົ້າແທ້? ເຈົ້າບໍ່ເຈັບໄຂ້ຫຍັງ ສະນັ້ນເຈົ້າຄົງມີເຣື່ອງທຸກໃຈເປັນແນ່” (ຂໍ້ 2).

2. ກ້າທີ່ຈະເວົ້າຄວາມຈິງ: (ເນເຫມີຢາ 2:3-5)

ຂ້າງເທິງນັ້ນທ່ານໄດ້ເຫັນເນເຫມີຢາໄດ້ນັ່ງຮ້ອງໄທ້ ແລະບໍ່ກິນເຂົ້າຕັ້ງຫລາຍວັນເພື່ອອຸທິດຕົນໃນການໄຫວ້ ວອນ ເພິ່ນໄດ້ເຮັດແນວນັ້ນຕັ້ງຫລາຍວັນ ແລະຫາໂອກາດທີ່ຈະເວົ້າກັບຈອມຈັກກະພັດອາກຕາເຊເຊັດ ມາ ບັດນີ້ນັບວ່າເປັນໂອກາດຂອງເພິ່ນແລ້ວ ເພາະອາກຕາເຊເຊັດໄດ້ຖາມເພິ່ນກ່ອນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເພິ່ນຈິ່ງຕັດ ສິນໃຈສູງເວົ້າເຣື່ອງໃນໃຈໃຫ້ອາກຕາເຊເຊັດຟັງ ເພາະວ່າຫາກການເວົ້ານັ້ນຜິດໃຈຂອງກະສັດ ຫລືເຮັດໃຫ້ ເພິ່ນໃຈຮ້າຍຊີວິດຂອງເນເຫມີຢາກໍອາດຈະຈົບລົງໄດ້ ດ້ວຍເຫດນີ້ເພິ່ນຈິ່ງເຝົ້າອ້ອນວອນຖືສິນອິດອາຫານ ເປັນເວລາຫລາຍວັນເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ນຳພາເພິ່ນໃນການປາກເວົ້າກັບຜູ້ມີອິດທິພົນ. ເນເຫມີຢາໄດ້ຕອບ ວ່າ “ຂໍພຣະຣາຊາຈົ່ງພັນຍືນຕລອດໄປເທິ້ນ, ຈະໃຫ້ຜູ້ຂ້າບໍ່ໂສກເສົ້າໄດ້ຢ່າງໃດໃນເມື່ອເມືອງທີ່ບັນພະບຸຣຸດ ຂອງຜູ້ຂ້າໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ນັ້ນຮືກຮ້າງເພພັງ ແລະປະຕູເມືອງກໍຖືກໄຟໄໝ້ຈົນໝົດສິ້ນ” (ຂໍ້ 4). ເນເຫມີຢາມີວິ ທີ່ເວົ້າກັບກະສັດໂດຍເອົາເຣື່ອງຂອງບັນພະບຸຣຸດມາເວົ້າ ດ້ວຍວ່າສັງຄົມຂອງຊາວຕາເວັນອອກກາງແມ່ນ ນັບຖືແລະໃຫ້ກຽດບັນພະບຸຣຸດ ດ້ວຍເຫດນີ້ເນເຫມີຢາຈິ່ງເວົ້າວ່າ “ໃນເມື່ອເມືອງທີ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງຜູ້ຂ້າ ໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ນັ້ນຮືກຮ້າງເພພັງ ແລະປະຕູເມືອງກໍຖືກໄຟໄໝ້ຈົນໝົດສິ້ນ” ເນເຫມີຢາເຊື່ອແລະໄວ້ວາງໃຈໃນ ພຣະເຈົ້າຈິ່ງເຝົ້າອ້ອນວອນຕັ້ງຫລາຍວັນໂດຍບໍ່ກິນຫຍັງເລີຍ, ດັ່ງນັ້ນການເວົ້າຂອງເພິ່ນຈິ່ງບໍ່ຜິດຫຍັງ.

3. ຮ້າຍກວ່າເກົ່າ: (ເນເຫມີຢາ 5:1-5)

ເມື່ອກະສັດອາກຕາເຊເຊັດໄດ້ຍິນຄຳຂໍຮ້ອງແລ້ວກໍໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ເນເຫມີຢາເກີນກວ່າຄຳຂໍ ຄືກະສັດຍັງ ໄດ້ໃຫ້ບັນດາເຈົ້າເມືອງ, ເຈົ້າແຂວງຕັດໄມ້ໃນປ່າຂອງກະສັດເອງໄປໃຫ້ເນເຫມີຢາອີກ. (2:8). ເນເຫມີຢາ ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ຕອບສນອງຄຳອ້ອນວອນຂອງເພິ່ນ. ເມື່ອເພິ່ນຮັບຈົດໝາຍຈາກກະສັດແລ້ວເພິ່ນ ກໍບໍ່ໄດ້ລໍຊ້າຈິ່ງພ້າວໄປເຮັດຕາມແຜນທີ່ເພິ່ນໄດ້ຄິດໄວ້. ເພາະວ່າຈົດໝາຍນັ້ນເປັນຈົດໝາຍມີອຳນາດເໜືອ ກວ່າພວກເຈົ້າເມືອງ ແລະເຈົ້າແຂວງ ແລະພວກສັດຮູຜູ້ທີ່ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງ ແລະເຍາະເຍີ້ຍຢົວທີ່ບໍ່ສາມາດປົວ ແປງສິ່ງທີ່ເພພັງລົງໄດ້ (2:19-20). ການກໍສ້າງຂອງເນເຫມີຢາແລະພວກຢົວເປັນຄືການສ້າງໃນສມັຍສົງ ຄາມ ເພາະເພິ່ນບອກວ່າ “ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ ປະຊາຊົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຄິ່ງນຶ່ງກໍພາກັນເຮັດວຽກ ແລະອີກເຄິ່ງ

ນຶ່ງກໍພາກັນຍືນຍາມ ໂດຍໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງຫຸ້ມເກາະ ແລະມີອາວຸດຄົບມືດ້ວຍ ເຊັ່ນ: ຫອກ, ໂລ່ແລະທະນູ; ແລະ ພວກຜູ້ນໍາກໍສນັບສນຸນປະຊາຊົນທີ່ສ້າງກໍາແພງເມືອງຂຶ້ນໃໝ່ຢ່າງເຕັມທີ່. ແມ່ນແຕ່ຜູ້ທີ່ທາມວັດຖຸກໍສ້າງ ກໍ ໃຊ້ມືນຶ່ງເຮັດວຽກແລະອີກມືນຶ່ງຖືອາວຸດ” (3:16-17).

ນອກຈາກອຸປະສັກພວກສັຕຣູມາໂຈມຕີແລ້ວຍັງມີບັນຫາເສຖກິດເກີດຂຶ້ນໃນກຸ່ມຂອງຢິວເອງ ດັ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ ຈົມຕໍ່ເນເຫມີຢາ. “ມີສຽງຮ້ອງຈົມຂອງປະຊາຊົນ ແລະຂອງພັຣຍາຂອງເຂົາກ່າວໂທດພີ່ນ້ອງພວກຢິວ ເພາະ ມີຄົນທີ່ກ່າວວ່າ “ເຮົາຫລາຍຄົນດ້ວຍກັນ ທັງບຸດຊາຍແລະບຸດຍິງຂອງເຮົາ ຂໍໃຫ້ເຮົາໄດ້ເຂົ້າ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ ຮັບປະທານແລະມີຊີວິດຢູ່ໄດ້” ແລະມີຄົນກ່າວວ່າ, “ເຮົາຕ້ອງຈໍານໍາໄຮ່ນາຂອງເຮົາ ເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າ ເພາະ ເຫດການອິດຢາກອາຫານ” ແລະຄົນອື່ນກ່າວວ່າ, “ເຮົາໄດ້ຂໍຢືມເງິນມາເປັນຄ່າພາສີຖວາຍກະສັດ ໂດຍ ຈໍານໍານາແລະສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາເນື້ອກາຍຂອງເຮົາເປັນເຫມືອນເນື້ອກາຍພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາ ລູກຂອງເຮົາ ກໍເຫມືອນລູກຂອງເຮົາ ແຕ່ເຮົາກໍຍັງໃຫ້ບຸດຊາຍແລະບຸດຍິງຂອງເຮົາເປັນທາດ ບຸດຍິງຂອງເຮົາບາງຄົນເປັນ ທາດແລ້ວ ແລະເຮົາຊ່ອຍເຂົາບໍ່ໄດ້ ເພາະຄົນອື່ນຍຶດນາ ແລະສວນອະງຸ່ນຂອງເຮົາ”(ຂໍ້ 1-5).

3. ຕອບດ້ວຍຄວາມຊອບທັມ: (ເນເຫມີຢາ 5:6-13)

ເມື່ອເນເຫມີຢາໄດ້ຟັງຄໍາຈົມນັ້ນແລ້ວຈຶ່ງມີຄວາມຄຽດແລະກ່າວປະນາມພວກຜູ້ນໍາຂອງຢິວ “ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຍິນຄໍາຈົມທຸກຂອງພວກເຂົາ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຄຽດແຄ້ນຢ່າງຮ້າຍແຮງແລະໄດ້ຕັດສິນໃຈເຮັດຢ່າງໃດຢ່າງນຶ່ງ ລົງໄປ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະນາມພວກຜູ້ນໍາແລະບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງປະຊາຊົນ ແລະບອກພວກເຂົາວ່າ ພວກ ທ່ານຂົ່ມເຫງພີ່ນ້ອງຂອງພວກທ່ານເອງ” (ຂໍ້ 6-7ກ). ເນເຫມີຢາເຫັນວ່າຄົນຢິວຫລາຍຄົນຖືກຂາຍໄປໃນ ຂະນະທີ່ເສຖກິດຕົກຕໍ່າເຂົາພາກັນຂາຍຕົວເປັນຂ້າທາດທີ່ບາບີໂລນ, ດັ່ງນັ້ນເຫມີຢາຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ຕາບ ໃດພວກເຮົາຍັງເຮັດໄດ້ ພວກເຮົາຕ້ອງຊື້ພີ່ນ້ອງຊາວຢິວພວກເຮົາທີ່ໄດ້ຂາຍຕົນເອງໃຫ້ແກ່ຊາວຕ່າງຊາດນັ້ນ ກັບຄືນມາ” (ຂໍ້ 8). ໃຈຄວາມສໍາຄັນຂອງກອງປະຊຸມຄັ້ງນີ້ແມ່ນສ້າງກໍາແພງແລະຍົກໜີ້ໃຫ້ກັນ. “ຈົ່ງຍົກໜີ້ ທັງໝົດ ທີ່ພວກເຂົາກູ້ຢືມພວກທ່ານນັ້ນເສັຍ ເຊັ່ນ; ເປັນເງິນ ຫລືເຂົ້າ ຫລືເຫລົ້າອະງຸ່ນ ຫລືນໍ້າມັນໝາກກອກ ເທດ ແລະຈົ່ງສົ່ງໄຮ່ນາ ສວນອະງຸ່ນ, ສວນໝາກກອກເທດ ແລະເຮືອນຂອງພວກເຂົາດຽວນີ້ສາ” (ຂໍ້ 11).

ເນເຫມີຢາບໍ່ໄດ້ກ່າວໂທດເຈົ້າໜີ້ ແຕ່ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເຂົາຍົກໜີ້ໃຫ້ລູກໜີ້ຕາມລາຍການທີ່ເພິ່ນກ່າວມາ ເພາະວ່າ ການເຮັດດັ່ງນັ້ນເປັນການຜິດໃນຖານຂົ່ມເຫງກັນເອງ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນເພິ່ນຍ້ານວ່າພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດອີກ ຢ່າງໜັກຫາກເຂົາຍັງດໍາເນີນຊີວິດດັ່ງນີ້. ເນເຫມີຢາເປັນຜູ້ເຊື່ອແລະປະຕິບັດຕາມບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພິ່ນ ໄດ້ໃຊ້ເວລາສິ້ນສຸດວັນເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າກ່ອນຈະມາປົວແປງກໍາແພງເຢຣູຊາເລັມ ເພິ່ນໄດ້ເສັຍສະລະຄວາມ ສນຸກສຸກສໍາບາຍທີ່ຜາສາດຣາຊວັງໃນຖ້າມກາງການຮັບໃຊ້ຈັກກະພັດອາກຕາເຊເຊັດ ເພິ່ນບໍ່ມີຄວາມທຸກ ຍາກລໍາບາກອັນໃດໃນທີ່ນັ້ນ ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ຕັດສິນໃຈຂໍລາໄປສ້າງບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງເພິ່ນໂດຍການຊົງ ນໍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເມື່ອພວກຢິວໄດ້ຍິນເພິ່ນສັ່ງແລ້ວຈຶ່ງພາກັນເວົ້າວ່າ “ພວກເຮົາຈະເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ ທ່ານໄດ້ເວົ້າມາ ພວກເຮົາຈະສົ່ງຊັບສິນຄົນໃຫ້ພວກເຂົາ ທັງຈະບໍ່ພະຍາມຍາມຖາມເອົາໜີ້ອີກດ້ວຍ” (ຂໍ້ 12).

ຄໍາຖາມ:

1. ໃນເມື່ອເນເທມີຢາຢູ່ໃນທໍຜາສາດຣາຊວັງເປັນຫຍັງເພິ່ນຈຶ່ງຄິດແລະກັບຄືນໄປຍັງບ່ອນທຸກຍາກ?
2. ເນເທມີຢາເປັນຫຍັງຈຶ່ງໃຊ້ເວລາຕັ້ງສີ່ເດືອນເຝົ້າອ້ອນວອນອະທິຖານ?
3. ເປັນຫຍັງເພິ່ນຈຶ່ງໂສກເສົ້າ ຈົນກ້າເວົ້າກັບກະສັດອາກຕາເຊເຊັດ ຂໍກັບຄືນໄປສ້າງບ້ານເກີດເມືອງນອນ?
4. ການເວົ້າຜິດຕໍ່ກະສັດສັດມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ?
5. ໃນການສ້າງກໍາແພງຂຶ້ນໃໝ່ນັ້ນມີອຸປະສັກຫຍັງແດ່?
6. ຢົວຂົ່ມເຫງຢົວຢ່າງໃດ? ເມື່ອເນເທມີຢາສອນເຂົາແລ້ວເຂົາເຮັດແນວໃດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌